

Quỳnh Dao

TÌNH KHÚC CHIỀU THU

Tiểu thuyết

窗外

瓊瑤

NXB HỘI NHÀ VĂN

eSbook

CTY Sách Hà Nội

Quang.name.VN

Quỳnh Dao

Tình Khúc Chiều Thu

vietmessenger.com

Chương 1

Năm giờ chiều tan sở, Đồng Chi Quyên vội vã rời khỏi văn phòng làm việc ở cao ốc Giao Tân. Nàng đi thẳng sang cửa hàng thực phẩm tận bên kia đường. Buổi sáng khi đi làm, bước ngang qua đây, Chi Quyên đã thấy nó được đựng trong những chiếc hộp xinh xắn. Vy mà thấy được hẳn vui lắm. Chi Quyên nghĩ điều đó chợt thấy lâng lâng niềm vui. Cách đây không lâu, Vy còn nói với nàng.

- Chị Oi, hôm nào mình đi đào củ năng nhé?

Hôm nào? Chi Quyên không thể nói cho Vy biết là không bao giờ có cái ngày đó nữa. đào củ năng? đó là chuyện xảy ra đã lâu... Lâu lắm rồi. đến độ Chi Quyên cũng quên bẵng đi. Vậy mà Vy vẫn nhớ. Lúc đó, gia đình của Chi Quyên ở ngoại ô thành phố Đài Bắc. Chung quanh nhà toàn là những cánh đồng cỏ lau. Mỗi sáng, cha mẹ, Chi Quyên và Vy đều ra ngoài, chạy nhảy trên đồng cỏ, hái hoa, đào củ năng... Lúc đó Chi Quyên và Vy thường đua nhau xem ai đào được củ to.

Bấy giờ Chi Quyên 17 và Vy mới 16 tuổi, cha mẹ còn đầy đủ. Thế còn bây giờ, cha mẹ Ở đâu? Lúc đó ngoại ô Đài Bắc chỉ có cỏ dại, ruộng vườn. Còn bây giờ, ở những nơi đấy đã mọc đầy những ngôi nhà cao tầng. Thời gian trôi nhanh, mọi vật dờn đổi... Vy có biết những điều đó không? Có cần cho nó biết không?

Đến trước cửa hàng thực phẩm, Chi Quyên thấy rõ ràng hàng củ năng mới được chào hàng. Từng hộp từng hộp xinh xắn bọc trong giấy nhựa, có cả băng vải cột bên ngoài trông thật dễ thương.

Chi Quyên cầm một hộp lên rồi xem giá tiền, 40 đồng! Chi Quyên giật mình. Số tiền to quá, phải 40 đồng mới mua được hộp củ năng

nhỏ. Với 40 đồng đó. Chi Quyên có thể làm được biết bao việc. Có thể mua áo mới cho Vy à, đôi giày cũng đã thủng đế... Mà Chi Quyên cũng không biết tại sao Vy lại mặc áo hao như vậy, giày cũng mau mòn như vậy? Nhưng mà... Chi Quyên lại phân vân với hộp củ năng trên tay 40 đồng, mắc quá. Lương tháng cả tháng của Chi Quyên lại chỉ có 4000 đồng... Thế này... Chi Quyên lại lưỡng lự. Ông Chủ tiệm bước ra.

- Cô muốn mua mấy hộp hờ cô?

Mấy hộp à? Chi Quyên mở to mắt. một hộp còn không có tiền mua ở đó mà mấy hộp. Chi Quyên lắc đầu vừa định rời khỏi tiệm, thì sau lưng có tiếng kèn xe. Chi Quyên quay người lại chiếc Datsun quen thuộc đang ngừng trước cửa tiệm. Một người đàn ông trung niên bước xuống xe.

- Mua trái cây hờ Chi Quyên?

Chi Quyên giật mình, đó là ông Phùng Tính Lân và là ông chủ của nàg. Không hiểu sao mỗi lần đứng trước ông Lân là Chi Quyên bối rối. Cái thái độ từ tốn, chậm rãi mà chỉ có những người đàn ông từng trải mới có, dễ làm cho người đối diện lúng túng. Mỗi lần ông Lân nhìn Chi Quyên như vậy là nàg bối rối. Ngay trong tiềm thức, nàg đã thấy sợ Ông Lân. Tại sao lại sợ? Dư luận ư? Không biết. Chỉ biết một điều là... Công việc làm đối với nàg rất quan trọng. Sự quan trọng đó làm nàg rụt rè. Vâng, Chi Quyên sợ những lời đàm tiếu không đâu, có thể khiến nàg bị mất việc.. Nàg sợ cấp trên không hài lòng... Mà cũng sợ cấp trên "quá hài lòng" nữa. Tóm lại nàg sợ đủ thứ. Làm người quả khó khăn.

- Dạ, không... Tôi chỉ mua một hộp củ năng thôi.

Chi Quyên trả lời lí nhí rồi vội vã móc 40 đồng ra trả. Ông Lân hỏi.

- Mua có một hộp thôi à? Thế có đủ ăn không?

Chi Quyên lúng túng. nàng không biết phải giải thích làm sao, chỉ cúi đầu nói.

- Dạ, không phải để ăn! Tại tôi thích củ năng.

ông Tính Lân nhìn Chi Quyên cười, không hỏi tiếp. con gái thường hay vậy. Mua một hộp củ năng, không phải để ăn, để làm gì? Thích thôi à? ông nhìn xuống những hộp năng đang trưng bày. Những chiếc hộp nhỏ thật xinh xắn trông thật mọng mọng. Ông Lân chăm chú nhìn Chi Quyên. Hàng lông mi dài cong vút, cái khuôn mặt sáng sủa, cái miệng nhỏ xinh xinh và cái cằm nhọn. Nhưng mà không hiểu sao tuổi thanh xuân kia lại như lúc nào cũng có nét buồn u uẩn nào đó... Ông Lân lắc đầu. Nguyên tắc làm việc bấy lâu nay của ông là không dính dáng gì đến chuyện riêng tư của nữ nhân viên. Duy chỉ có Chi Quyên là ngoại lệ cái cô bé mới vào làm có một năm, với thái độ rụt rè cổ hủ, lúc nào cũng chăm chỉ với công việc. Không có nụ cười. Khoảng cách chủ tớ khá rõ ràng... Chi Quyên là một cái dấu hỏi. Nhưng dấu hỏi kia lại làm cho ông tò mò để ý. Cái đó ông Lân cũng không biết tại sao, ông chỉ cảm thấy nhiều lúc mình hay thắc mắc một cách kỳ cục. Tại sao vậy?

- Nhà cô ở đâu Chi Quyên? Tôi lái xe đưa cô về nhé?

Chi Quyên vội vã đáp với một chút ngại ngùng.

- Dạ khỏi tôi thích đạp xe buýt hơn.

Nói xong, nàng ôm hộp củ năng bỏ đi như chạy trốn.

Mãi đến lúc tiếng xe của ông Lân xa dần, nàng mới thở phào, nàng đi chậm lại. Hướng về phía trạm xe buýt. Ôm chiếc hộp giấy trước ngực, Chi Quyên chột bâng khuâng. Không biết ban nãy mình có làm gì cho ông Lân buồn không? chuyện đó có ảnh hưởng gì đến công việc làm của mình không? Tất cả những bứt rứt đó chỉ ngừng lại khi chiếc xe buýt trời tới. Người sao đông thế? giành giật chen lấn lên xe, Chi Quyên bước lên mà lo lắng. Không biết hộp củ năng rồi

có bị bẹp đi không? Nàng căng thẳng. 40 đồng đấy! mà chỉ có 20 củ. Bị đè nhẹp là đau vô cùng. Chi Quyên ôm cứng chiếc hộp trước ngực, cẩn thận bước lên xe.

Xe chạy chậm quá. Thật lâu mới đến được trạm gần nhà, Chi Quyên xuống xe, mình đầm ướt mồ hôi. Nhìn chiếc hộp đựng củ năng còn nguyên vẹn, nàng thở phào nhẹ nhõm. Hoàng hôn của mùa hè. Mặt trời đỏ chói. Một buổi hoàng hôn đẹp. Có niềm vui thoảng nhẹ khi nàng nghĩ đến chuyện Vy sẽ mừng ra sao khi trông thấy chiếc hộp củ năng này.

Chi Quyên bước nhanh hơn, đi về phía con hẻm dẫn vào nhà. Nhưng vừa đến đầu hẻm, nàng đã chựng lại nhìn chiếc hộp củ năng trên tay suy nghĩ. Thế này không được, ta không thể đưa cho Vy thế này. Những củ năng nhặt ở ngoài đồng không nằm trong hộp đẹp, Chi Quyên nhớ lại ngày trước, khi cùng gia đình đi đào xới. Nhiều khi còn có cả rễ... Nàng ngẫm nghĩ, rồi cắn răng xé bọc giấy kiếng bên ngoài ra, tháo cả băng vải và hộp carton ném vào sọt rác. Nàng dùng tay bụm lấy 20 củ năng, bước nhanh về hướng nhà.

Chưa lách qua cái ngõ hẻm hẹp hơn, Chi Quyên đã nghe thấy tiếng ồn ào. Không cần nghĩ, nàng đã hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nàng buồn bực bước nhanh hơn. Trước mắt nàng là Vy Dáng dấp cao lớn của Vy đứng giữa lòng hẻm. Mặt mày lem luốc. áo tả tơi với cây chổi trên tay. Vy đứng chống nạnh như một vị thần giữ cửa, đám trẻ con thì vây quanh vừa cười vừa hét. Chi Quyên thấy cảnh đó, vừa giận vừa buồn. Nàng gọi lớn.

- Vy!

Vy nghe tiếng chị kêu. Nhưng vẫn đứng bất động, nhìn nàng cười.

-Ồ, chị! Chị xem này, em là Trương Phi, em bận giữ thành, không thể đi đâu được hết.

Chi Quyên giận dữ.

- Vy! Em đã hứa với chị là không ra ngoài. em lại để rách hết áo thế này? Em đã làm sai, em biết không.

Vy tròn mắt nói.

- Đâu có chị? Em là Trương Phi mà? Em mới đánh thắng một trận. Chị biết em đánh với ai không? Tào... Tào...

Thằng nhỏ đứng bên cạnh lên tiếng.

- Tào Tháo!

Vy kiêu hãnh nói.

- Đúng rồi, Tào Tháo! Em đã đánh thắng trận.

Chị Quyên đau khổ nói.

- Túy Vy Em về nhà ngay cho chị.

Vy lắc đầu.

- Không được. Em là Trương Phi mà.

Chị Quyên nói và bước tới.

- Em tầm bậy quá, em nào phải là Trương Phi, em là Đồng Túy Vy!

Túy Vy thấy chị định ngăn nên quay lưng bỏ chạy, vừa chạy vừa nói.

- Chị bắt không được em đâu, chị sẽ không bắt được em đâu.

Chị Quyên giậm chân.

- Túy Vy.

Nàng biết là sẽ gặp rắc rối. Nhưng nhớ sức lại những củ năng, nàng đưa lên:

- Túy vy, em lại đây. Chị vừa mới hái củ năng về cho em nè.

Quả nhiên vừa nghe nàng nói, Túy Vy đã dừng chân lại, nhưng nó có vẻ nghi ngờ.

- Củ năng à?

- Ờ. Đây nè.

Túy Vy nghiêng nghiêng đầu.

- Chị không gạt em chứ?

- Em nhìn thử xem cái này là cái gì?

Chi Quyên xòe tay ra. Mắt Túy Vy chột sáng. Đúng rồi củ năng. Vy hét lên mừng rỡ. Rồi chạy vù về phía Chi Quyên.

- Củ năng, ồ củ năng. Chị mới đi đào đấy à? Chúng ta cùng đi đi.

Ngay lúc đó một chiếc xe gắn máy chạy vụt đến, Chi Quyên sợ quá hét lên.

- Túy Vy, cẩn thận!

Nhưng không còn kịp. Diễn biến xảy ra quá nhanh. đầu tiên cây chổi trên tay của Vy đã quơ về phía xe. Làm chiếc xe lách nhanh, đâm sầm vào người Túy Vy. Chi Quyên sợ hãi, buông hết những củ năng trên tay. Bỏ nhào về phía Túy Vy. Chiếc xe cũng vừa kịp thắng gấp, đầu xe bị quay đi. Túy Vy và Chi Quyên thì không sao, nhưng chiếc xe đã đổ kênh. Người lái xe bị té văng mấy vòng. Hình như đã bị thương. Chi Quyên vội chạy đến, tái mặt hỏi:

- Trời ơi, anh có sao không? Có bị thương chỗ nào không?

Người lái xe nằm dài trên đường. Chiếc nón an toàn ụp xuống mặt. Anh ta chậm rãi ngồi dậy kéo chiếc mũ ra. Một khuôn mặt rất trẻ, rúm nắng. Một đôi mắt đầy nghị lực đang trừng trừng nhìn Chi Quyên.

- Máy người làm gì thế? đang diễn kịch "đánh cướp" ngoài đường ư?

Còn nói chuyện được! Thế này hằn vết thương không nặng lắm. Chi Quyên thở ra nhưng vẫn lo lắng.

- Anh bị thương ở đâu vậy?

Gã Thanh niên đứng dậy dựng xe lên, lấy tay gõ gõ lên đầu gối nói.

- Chưa biết. Chân và người còn dính liền nhau, tay chưa gãy vậy chắc không sao đâu.

Chi Quyên bứt rứt.

- Nhưng mà... Tay anh đang chảy máu kìa.

Đúng rồi, tay bị lát một miếng da khá lớn, đang chảy máu. Ngoài vết thương đó hình như không còn vết thương nào khác. Chi Quyên còn đang phân vân chợt thấy đám đông bu lại. Túy Vy lại chen vào, nắm lấy tay anh chàng thanh niên khóc.

- Không biết đâu, anh làm vỡ hết những củ năng của tôi, anh phải đền đi. Đền đi!

Chi Quyên vừa giật mình vừa tức. Nàng chụp lấy em tức giận la lên...

- Túy Vy... Em đã gây chuyện thế này còn quậy gì nữa chứ? Em muốn chị phải làm sao đây?

Túy Vy buông tay thanh niên ra, quay lại nhìn thấy chị khóc, nó có vẻ sợ hãi, lúng túng.

- Chị Quyên, chị đừng khóc, em biết em sai rồi, em sẽ không dám nữa đâu.

Chi Quyên ra lệnh.

- Vậy thì em về nhà tắm rửa cho sạch sẽ đi.

Túy Vy vội bỏ đi, vừa đi vừa nói.

- Vâng em đi, em đi ngay đây.

Chi Quyên nhìn theo bóng Túy Vy đi khuất mới quay lại. Anh chàng lái xe mục kích sự việc xảy ra, anh có vẻ ngạc nhiên nhìn đám đông, rồi nhìn Chi Quyên đang khóc, anh ta có vẻ thương hại.

- Không sao đâu, tôi không sao đâu. Nhưng mà sao cô lại khóc?

Chi Quyên không đáp chỉ nói.

- Anh đến nhà tôi nhé? Nhà tôi có thuốc, tôi sẽ giúp anh rửa vết thương.

Chợt có một thằng bé nói.

- Đừng có đi, em của chị ấy là thằng điên đấy.

Gã thanh niên nghe nói hơi do dự, nhưng Chi Quyên lắc đầu.

- Anh đừng nghe lời chúng nó, em tôi không có điên đâu.

ánh mắt của nàng đen nháy, đôi mắt hơi buồn nhưng thành thật. Gã thanh niên nhìn Chi Quyên rồi quyết định: mặc, điên hay không thì chẳng phải vấn đề. Không lẽ chỉ nghe dọa là rút lui? Thế là vừa đẩy xe anh vừa nói với Chi Quyên.

- Được rồi, tôi sẽ theo cô.

Đám đông đứng qua một bên. Chi Quyên dẫn đường về nhà. Gọi là "nhà" chứ đây giống như một chòi nhỏ không sân, mặt hướng ra hẻm, đa số những ngôi nhà ở khu này đều như nhau, những ngôi nhà gỗ cũ kỹ không lâu, chật hẹp. Có lẽ chẳng bao lâu nữa, một hoặc hai năm. Rồi tất cả sẽ bị thay bằng những nhà cao tầng. Lúc đó số người sống ở đây sẽ dọn đi đâu? Anh thanh niên trề nhĩ ngời và nhìn quanh một cách hiếu kỳ.

Dừng xe ngoài cửa, anh theo chân Chi Quyên bước vào nhà, vừa vào trong đã thấy Vy ngồi đằng hoàng trên ghế. Người đã được lau chùi sạch sẽ. Anh ta đang cắn móng tay, thái độ của kẻ phạm tội đang hối lỗi.

Thấy chị và khách bước vào, Vy có vẻ sợ sệt. Quyên nhìn thấy em như vậy, không nổi giận nữa, nàng thở ra bảo.

- Đi tắm rồi thay áo quần đi, xong hãy vào phòng, bao giờ tới giờ cơm chị kêu thì mới được ra nhé.

Chi Quyên nói với cậu ta như nói với một đứa bé mới lớn. Túy Vy cũng ngoan ngoãn đứng dậy làm theo, đến cửa, Vy quay lại nhìn chị với ánh mắt rụt rè.

- Nhưng mà... Chị không giận em chứ?

- Nếu em nghe lời chị, thì chị không giận.

Túy Vy cười rạng rỡ.

- Vâng, em sẽ vâng lời. mai chị sẽ đưa em đi nhặt củ năng nhé?

Củ năng? Thành bé không quên chuyện củ năng. Chi Quyên bứt rút nhìn em giục.

- Ờ, chuyện ngày mai để mai tính. Bây giờ em vào đi.

Túy Vy vẫn rạng rỡ nụ cười, bước nhanh vào trong. Đợi Vy đi khuất, Quyên mới quay lại. Gã thanh niên xa lạ vẫn nhìn Quyên với ánh mắt tò mò. Anh chàng có vẻ không hiểu. Quyên thấy tức cười và nhìn kỹ. Anh ta cao lớn. Chiếc nón an toàn đã được cởi xuống cho thấy mái tóc đen dài. Một khuôn mặt có góc cạnh. Trán cao, mũi cao, mắt to đen, cằm nhọn. Cái "đẹp" của đàn ông hình như có nhiều loại. Chi Quyên thấy Túy Vy đẹp trai, nhưng cái đẹp của Vy là cái đẹp "sữa". Còn anh chàng này đây đẹp trai như một thanh niên thực thụ.

Chi Quyên chỉ chiếc ghế mây rồi do dự hỏi.

- Mời anh ngồi. Anh có thể cho biết quý danh không?

Gã thanh niên trẻ nói.

Tôi họ âu. Tên Dương Phẩm. Còn cô?

- Dạ. Tôi là Đồng Chi Quyên!

Chi Quyên nói rồi bước tới xem xét vết thương trên tay Phẩm. Nàng giật mình, vết thương nặng hơn nàng tưởng. Ngoài một mảng da bị mất, còn có một vết toét dài và sâu. Vậy mà không hiểu sao anh chàng lại có vẻ bình thản, không trách móc, cự nự gì cả. Có lẽ chưa kịp chữa? Chi Quyên nói nhanh:

- Anh ngồi đây nhé, để tôi đi lấy thuốc.

Bước vào phòng ngủ, Chi Quyên mang thùng thuốc ra. Ở nhà này,

thuốc men gần như không thể thiếu vắng. bởi vì cứ cách mấy hôm là Vy bị thương... Băng bó vết thương là một việc làm thường xuyên của Chi Quyên.

Mở thùng thuốc, Chi Quyên lấy bông băng, nước oxy già. Đỡ lấy cánh tay của Phẩm lên, nắn tỉ mỉ chùi lấy vết thương.

- Có đau một chút thì... ráng chịu nhé.

Dương Phẩm có vẻ lạ lùng, chàng nhìn thùng thuốc, trong đó có đủ tất cả. Bông băng, kéo, thuốc rửa, thuốc sát trùng...

Phẩm buột miệng.

- Thì ra cô là một y tá?

Chi Quyên thành thật nói.

- Không phải, tôi tốt nghiệp ở cao đẳng thương nghiệp. Biết đánh máy và kế toán. Hiện đang làm việc ở một công ty trong thành phố. Còn cái thùng thuốc này đây... được chuẩn bị là vì cậu. em của tôi... nó cứ bị thương thường xuyên.

Lợi dụng lúc Phẩm phân tâm, Chi Quyên lấy bông nhúng vào oxy già, quét mạnh lên vết thương. Phẩm rất quá nhạy nhồm lên. Chi Quyên ngưng lại một chút, rồi tiếp tục xúc thuốc, vừa xúc vừa nói để Phẩm quên đau, Giọng Chi Quyên như nghẹn lại.

- Anh biết không, đám trẻ con ở đây chúng cứ ức hiếp em trai tôi. Có một lần chúng đốt lửa, suýt tí đã thiêu sống thằng bé... Thật là tàn nhẫn... Cái số của mỗi người hình như đều có sướng có khổ, nhưng người ta chỉ biết cái khổ của mình, lại bình thản với cái khổ của người khác.

Chi Quyên nói và bắt đầu băng lại vết thương cho Phẩm. Phẩm ngập ngừng rồi nói.

- Nếu cô không cho là tò mò... Thì cô có thể cho tôi biết...

Chi Quyên nhìn lên, chớp chớp mắt. ánh mắt của nàng buồn buồn. Quyên nói.

- Không có gì đâu. Anh cũng xui thật, anh đi ngang qua, rồi tay bay họa gởi. à anh thấy đấy Vy nó đâu có điên đâu? Có điều... trí óc của nó hơi kém phát triển một chút. bác sĩ nói chỉ số thông minh của nó chỉ ngang với một đứa bé năm tuổi. Và anh biết không, khi ba mẹ tôi còn... Có bao nhiêu tiền người đồ hết tìm thuốc men chữa chạy. Nhưng tất cả đều vô nghĩa.

Dương Phàm nhìn ánh mắt trước mặt.

- Cậu ấy bị thế sau một cơn kích động hay một bệnh nặng?

- Không phải. Bác sĩ nói nó bị bẩm sinh... Mà cái chứng này thì như anh biết, có thể có nhiều nguyên do Chẳng hạn như lúc mang thai, mẹ tôi đã uống lầm một thứ thuốc nào đó làm ảnh hưởng đến bộ não nó... Hoặc cũng có thể do di truyền... Tóm lại dù bất cứ nguyên nhân gì, bệnh của nó cũng thuộc loại bất trị.

Chi Quyên vẫn tiếp tục công việc.

- Anh biết không, đám trẻ ở đây cứ ức hiếp, cứ mang nó ra làm trò cười. chế giễu, nhưng mà anh thấy đấy... Vy nó chỉ hơi khờ khạo, chứ tính nó khá lành. Nó không hề có ác ý với một ai. Thỉnh thoảng sự khờ khạo của nó gây ra chuyện không hay như hôm nay... thì cũng không phải là một sự cố ý. Chúng ta làm sao đòi hỏi một đứa có trí khôn 4, 5 tuổi làm như người lớn được phải không anh?

- Năm nay cậu ấy bao nhiêu tuổi?

Chi Quyên thu xếp cùn lọ bông băng vào thùng thuốc, rồi đứng dậy nói.

- 18 tuổi. Anh Phầm này, tôi thấy đề cần thận hơn, anh nên đến bệnh viện xem lại... cái vết thương này hơi sâu, tôi chỉ có khả năng tẩy trùng nhẹ thôi... sợ thế này... có thể gây biến chứng.

Dương Phầm không quan tâm lắm đến cái vết thương. Chàng ngắm cô gái trước mặt, cái nét mặt hiền hòa, chịu đựng kia như thu hút lấy chàng.

- Thế bây giờ cha mẹ cô đâu rồi?

Chi Quyên lặng lẽ nói.

- Điều qua đời, định mệnh dường như lúc nào cũng cay nghiệt với những kẻ bất hạnh. Mẹ tôi qua đời khi tôi lên 12, Còn cha tôi thì mới cách đây ba năm. Người đã vì Túy Vy mà khá mệt mỏi.

Nàng nói tới đó, chợt như nhớ ra nên ngưng lại, nàng đẩy mái tóc ra sau, rồi cười nói.

- Xin lỗi nhé, anh Phầm. Khi không rồi đem những chuyện đâu đâu ra kể cho anh nghe... Ô mà áo quần anh cũng lấm lem rồi kìa.

Chiếc áo màu xanh, quần jean trắng của Phầm giờ lấm lem cả. Bùn có, mà máu cũng có. Nơi lại bị rách. Chi Quyên xuýt xoa.

- Thật là có lỗi với anh.

Phầm không quan tâm lắm đến quần áo. Chàng mãi bận quan sát ngôi nhà. Những dụng cụ gia đình thật đơn giản. Mấy chiếc ghế, một bàn học, một bàn dùng cơm, một bóng đèn tròn. Trên vách một bức tranh thủy mặc cho thấy chủ nhân cũng thuộc hạng người biết chữ nghĩa. Ngôi nhà khá nhỏ có lẽ chỉ có hai phòng sinh hoạt và một nhà vệ sinh. Một ngôi nhà với hai chị em nương tựa. Chợt nhiên Phầm thấy có cảm tình. Xưa đến giờ Phầm chưa hề tưởng tượng ra có một gia đình như thế...

Bóng tối từ bên ngoài đang lùa vào. trời sắp tối, Phẩm yên lặng và Chi Quyên cũng yên lặng.

Cửa phòng trong chột mở. Túy Vy Y thò đầu ra.

- Chi ơi chị, em đói rồi.

Đói à? Chi Quyên chột nhớ ra, chưa nấu cơm, nàng lúng túng nhìn Phẩm.

- Xin lỗi anh Phẩm. Tôi phải vào trong nấu cơm. Tôi xin phép và mong là vết thương của anh mau lành, cũng như xe anh không hư nhiều lắm.

Dương Phẩm chột đưa tay ngăn lại, chàng cũng không hiểu tại sao mới quen mà chàng lại tự nhiên thế.

- Khoan đã nào? Ban nãy cô đã giúp tôi băng bó vết thương, tôi không biết lấy gì cảm ơn... Hay là thế này... Tôi xin phép được mời chị em cô đi ăn ngoài một bữa, được chứ?

Chi Quyên tròn mắt nhìn Phẩm.

- Ồ không được, không được. Chính chị em tôi làm anh ngã xe. Chuyện đó đã làm tôi áy náy lắm rồi... Làm sao, làm sao lại có thể... bắt anh mời cơm nữa chứ?

Dương Phẩm cắt ngang.

- Có gì phải quan trọng vậy? Cũng bởi vì... Tôi cũng thấy đói... Tôi cũng định đi ăn cơm. Mà tách tôi lại không thích ăn cơm một mình. Nếu mời được hai chị em cô là... tôi vui lắm.

Từ xưa đến giờ chàng chưa hề bị ai từ chối, nên chàng nói mà hơi phân vân. Ngay lúc đó Phẩm quay lại bắt gặp ánh mắt trẻ thơ của

Vy, chàng nói ngay.

- Túy Vy, đói rồi phải không? Thích ăn gì nào? Bánh xép nước? Há cảo, mì bò khô hay là thức ăn ngọt?

Túy Vy nghe sáng hẳn mắt, quay sang chị.

- Mình có bánh xép nước ăn nữa hả chị?

Dương Phẩm chợt nhớ đến những củ năng, bồi thêm.

- Còn có củ năng nữa.

- Củ năng nữa à?

Vy reo lên, Chi Quyên thở dài.

- Anh thắng rồi đấy. Chúng tôi thật phiền anh.

Thế là cả ba ra khỏi nhà. Đèn đường đã bật sáng. Bầu trời chỉ có vài ánh sao. Chi Quyên quay sang Phẩm. Chợt thấy ngày tháng như không còn đơn điệu nữa.

Gió đem mát lạnh mùa thu đã đến.

Chương 2

Thật ra thì Dương Phầm không rành lắm với khu vực này. Khi cỡi xe vào con hẻm tắt cả như "thần xui quỷ khiến". Lúc đầu chỉ là ý định tìm một lối đi nào đó nhanh chóng về nhà. Phầm đã nhắm hướng... Con hẻm này lần đầu tiên Phầm vào. Phầm cũng không biết tên hẻm. Mãi khi từ nhà Chi Quyên bước ra, Phầm mới để ý thấy bức tường đối diện nhà Quyên có hàng chữ lớn:

"Số 305/15 đường Nhị Hà"

Đường Nhị Hà? cái tên nghe rất lạ. Nhưng Phầm biết nó hẳn nằm gần đường Bá Đức, Đường Ca Long và khu Tùng Sơn. Dương Phầm nghĩ ngợi một chút, nói.

- Để xe trước cửa nhà cô, bao giờ ăn xong rồi về lấy sau được chứ?

Chi Quyên liếc nhanh về phía chiếc xe gắn máy màu đỏ. chiếc xe mới toanh, cái ngã ban nãy làm chiếc xe có mấy chỗ bị trầy sơn. Tấm kính chắn gió cũng bị vỡ. Lạ thật, không hiểu sao Phầm lại không thử xem máy xe có bị hỏng gì không? Chi Quyên đưa tay sờ chiếc xe. Nàng nghĩ đến tình hình an ninh ở đây, đến đám anh em nhà họ Hứa... chiếc xe này hấp dẫn quá. Quyên nói.

- Thôi đẩy xe vào nhà, khóa cửa lại chắc ăn hơn.

Dương Phầm liếc nhanh về phía Chi Quyên. Rồi cũng làm theo lời người con gái. Chi Quyên cẩn thận khóa cửa lại. Còn thử ổ khóa mới đi. Phầm thấy buồn cười, đàn bà họ cẩn thận một cách vô nghĩa. Nếu thật sự bọn trộm đã cố tình... thì những tấm ván mỏng manh kia nghĩa lý gì?

Phầm gọi chiếc taxi Vy chọt giật mình, nó nghi ngờ nhìn Chi Quyên.

- Chị Oi... Ta không đi dùng cơm sao lại lên xe... em... em không

muốn... đến bệnh viện đâu!

- Không có đi bệnh viện ta đi dùng cơm thật mà.

Chi Quyên nói và đặt tay lên vai em như để xác nhận. Nụ cười của Chi Quyên làm Vy yên tâm. Nó chịu chui vào xe. Vừa vào xe là Vy quay mặt ra ngoài, đôi mắt trẻ thơ sung sướng hiếu kỳ nhìn quanh, trong khi Quyên không vui lắm. Phầm ngồi yên ngắm hai chị em với một chút cảm động.

Xe dừng lại trước quán "Địa đàng". Đây là cái quán mà Phầm thường ghé qua. Một cái quán nhỏ, nhưng lịch sự. Phầm chọn một cái bàn trong góc. Bồi bàn ở đây khá quen thuộc với Phầm. Chỉ có chị em Quyên là xa lạ. Chi Quyên nhìn Phầm. Vết thương ở cánh tay chàng đang rỉ máu qua băng.

- Tôi thấy tốt hơn anh nên đi đến bệnh viện khám lại vết thương.

Phầm đưa cánh tay lên ngắm chỗ bị thương, nói:

- Không sao đâu, rồi sẽ lành mà. à... Cô dùng gì?

- Tùy anh.

Dương Phầm vừa cười vừa nói.

- Ngộ thật. Mỗi lần cùng mấy cô đi dùng cơm, dù biết là có hỏi là được trả lời "Tùy anh". vậy mà tôi vẫn phải hỏi xem mấy cô dùng gì.

Chi Quyên cười cầm bảng thực đơn lên xem mà lòng nghĩ. Phầm vừa nói "mỗi lần" có nghĩa là anh chàng rất thường xuyên đưa bạn gái đi ăn cơm khách. Nhưng mà... Chuyện đó có liên hệ gì đến ta đâu lại thắc mắc? Rồi ngày mai anh ta sẽ quên bằng hết mọi thứ kể cả chuyện dựng xe hôm nay... Đối với Phầm, có lẽ... chuyện quen biết Chi Quyên như một tình cờ điểm tô cho cuộc sống phong phú. Chẳng qua chỉ là thế. Vậy thì tại sao ta lại bận tâm? Cuộc sống mấy

năm qua như một thứ mặt hồ thụ Chi Quyên chỉ biết tới cậu em Vy, ngoài ra, điều kiện sống cũng không cho phép Chi Quyên để ý đến một cái gì khác.

Nghĩ đến chuyện đó, Chi Quyên chợt trở nên thật nghiêm chỉnh.

Đây là một quán ăn của người Triết Giang, chuyên bán món ăn đặc sản của họ. Chi Quyên chọn nhanh mấy món: Há cảo, bánh xếp nước cho Vy rồi một tô bún thịt băm cho mình. Trong khi Phàm lại gọi bánh nếp chiên.

Thức ăn được mang lên. Vy giống như một đứa con nít hí hục ăn. Lâu lâu được đi ăn tiệm, anh chàng có vẻ thích thú cắn cúi ăn, chứ không để ý đến chuyện khác.

Phàm nhìn Vy, rồi vui vẻ quay sang Chi Quyên.

Mỗi ngày cô đi làm, thì cậu ấy làm sao?

Chi Quyên liếc nhanh về phía em trai với ánh mắt đầy tình thương.

- Trước khi đi làm, tôi đã nấu sẵn thức ăn. Vy thức dậy là nó ăn liền. Có điều... Thường thì khi chưa đến 10 giờ là nó tém gọn hết, nên khi tôi về tới nhà là nó đã đói run. Được cái ở đây... trẻ con tuy hay gheo. phá nó, nhưng người lớn thì lại rất thông cảm. Nhất là các vị ở cạnh nhà. gia đình tôi sống ở đây lâu lắm rồi. Ngôi nhà là của cha mẹ để lại thật ra thì... Túy Vy cũng rất ngoan. Chuyện xảy ra như ban chiều hiếm có lắm... lỗi cũng phần nào tại tôi nếu tôi không mua cái hộp kia thì...

Chi Quyên cố tình không nhắc đến hai chữ "củ năng " bởi sợ Vy nhớ lại chuyện đó. Chi Quyên tiếp.

- Vy ngoan lắm. Tôi hiểu nó. Nếu anh đừng nhớ đến chuyện nó năm nay 18 tuổi thì anh sẽ thấy là nó rất dễ thương, hiền lành, yêu động vật, yêu bạn bè chỉ có cái hay hờn dỗi. Mà trẻ con nào lại không ưa

hờn dối phải không anh?

Phẩm chăm chú nhìn Chi Quyên.

- Cô có vẻ rất yêu em?

Chi Quyên hỏi ngược lại.

- Thế anh có anh chị em nào không?

- Tôi chỉ có chị thôi tất cả ba người chị.

- Họ có yêu anh không?

Dương Phẩm nghiêng đầu suy nghĩ.

- Tôi nghĩ là có.

Chi Quyên cười, nụ cười thật dễ thương.

- Anh thấy đấy. đó là bản năng. Ngay chính anh, tôi cũng nghĩ là anh cũng rất yêu quý anh chị em của mình. Dĩ nhiên phần lớn gia đình, anh chị em đều khỏe mạnh... thì không cần người này phải chăm sóc cho người kia nên tình yêu không lộ rõ... riêng tôi với Túy Vy...

Chi Quyên nói rồi quay sang nhìn em, trong khi Vy nghe chị nhắc đến tên mình đã giật mình nhìn lên sợ hãi.

- Em có làm gì sai đâu chị?

Chi Quyên vội nói.

- Không, không.

Bấy giờ Vy mới yên tâm tiếp tục ăn. Chi Quyên quay sang Phẩm.

- Anh có thấy không, lúc nào Túy Vy nó cũng sợ phạm tội cũng sợ bị tôi rày la, chứng tỏ một điều là tôi chưa tròn trách nhiệm. Tôi hay nóng tính. Mỗi lần bực mình là tôi thường hét... và...

Chi Quyên lại ngẩn ra, nhìn chén đuũa trước mặt.

- Có lẽ... tại tôi đòi hỏi hơi nhiều.

Dương Phầm nhìn Chi Quyên cảm động... Chàng đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Cái cô gái trước mặt. Ôm yếu, không đẹp lắm. Nếu so sánh với cô bạn Đình Thư, trẻ trung thực tế hơn. Nhưng cái ánh mắt sau, cái nét buồn thoáng hiện trên khuôn mặt của Chi Quyên lại cho thấy Chi Quyên nội tâm hơn, siêu thoát hơn. Cái chữ "đẹp" thật khó nói. Có khi đó chỉ là một cái gì đó dễ làm "rung động" lòng người. Mà đấy mới là cái quan trọng. Nhiều cô rất "đẹp" nhưng cái đẹp kia chỉ để người ngắm, thưởng thức... Còn cái khiến người "rung động" thì khó tìm hơn, ở đây, Phầm cũng không hiểu sao, cái giọng nói lời cuốn đã đành nhưng bên cạnh đó, cái hoàn cảnh, cái trách nhiệm nặng nề của Chi Quyên khiến chàng như phân vân, thương cảm. Cô gái năm nay bao nhiêu tuổi, 20 ? 21 ? Chắc chắn là không vượt qua số tuổi 22. Với một cô gái còn trẻ tuổi đời như vậy, lại gánh một trách nhiệm nặng nề thế. Tội thật. Mà cái gánh này thì không biết phải gánh đến bao giờ mới thôi. Nghĩ lại, Thượng đế nhiều khi rõ bất công.

- Anh đang nghĩ gì đấy?

Chi Quyên hỏi với một thoáng lo âu. Phầm không đáp ngay. Thiếu nữ trước mặt trong chiếc robe trắng, vải rẻ tiền nhưng rất hợp với khổ người... Một nét đẹp bình dị.

- Tôi nghĩ là... Không phải cô đòi hỏi quá đáng ở Vy, mà là đòi hỏi quá đáng ở bản thân mình.

Chi Quyên giật mình.

- Tại sao anh nói vậy?

- Bởi vì cậu em này, cô đã hy sinh quá nhiều thứ. Kể cả sự tự do và cả thú vui. Chỉ là một bà chị, mà cô đã phải gánh quá nhiều.

Chi Quyên vội vã nói.

- Không, không phải thế. Anh không nên nói như vậy. Đó chỉ là lý do để trốn lánh trách nhiệm. Anh biết không. Trong người tôi lúc nào cũng có một sự đối kháng. Đó là ý niệm xấu, nó cứ tìm mọi cách để tung hô ra.

Nàng ngưng lại, rồi lắc đầu.

- Đúng ra tôi không nên nói những điều này với anh. Nhưng mà... Cách đây ba năm, lúc cha tôi đang bệnh nặng. Một buổi tối người đã gọi tôi và Vy đến. Người chẳng hề nói gì chỉ nhìn tôi, rồi cầm tay Vy đặt vào tay tôi.

Chi Quyên chớp chớp mắt, giọng nói như nghẹn lại.

- Chắc anh không hiểu tôi định nói gì đâu.

Vâng, có lẽ là như vậy. Làm sao có thể giao một đứa bé chậm phát triển cho một bà chị không lớn hơn bao nhiêu? Nghĩ cũng tội... Cha mẹ thương con. Nhưng cái thương đó... Đòi hỏi quá nhiều chăng? Phẫm chợt thấy bối rối... Cái buổi tối hôm nay làm sao vậy? Những sự kiện xảy ra dồn dập ngoài ý thức chàng. Phẫm chỉ thấy vấn đề nhưng không làm sao tìm ra đáp số. Mà trên đời này đâu phải chỉ có một? Đã có biết bao nhiêu vấn đề, không có đáp số rồi? Xã hội rối phức tạp. 24 năm qua, Phẫm lớn lên trong một thế giới êm đềm suông sẻ... Làm sao nhìn thấy cái phức tạp này?

Phẫm nhìn thẳng vào mắt Chi Quyên.

- Vâng, tôi nhìn nhận là tôi không hiểu rõ lắm, nhưng tôi tin là, thời

gian sẽ giúp tôi...

Thời gian? cái danh từ này nó làm sao? Chi Quyên chợt thấy tim đập mạnh. Nàng nhìn gã con trai trước mặt cái đôi mắt sâu kia như muốn nói lên điều gì... Không được! Có tiếng vọng từ trong lòng Chi Quyên. Hắn và ta ở hai thế giới khác nhau. Phải tránh xa Càng xa càng tốt. Khoảng cách kia quá rộng. Ngoài ra... Hắn còn một lô bạn gái. Hắn có thể nói thế này với mỗi cô bạn. "Hãy dành cho tôi một khoảng thời gian rồi tôi sẽ hiểu được cô". Chứ đâu phải dành riêng câu đó cho mình đâu?

Chi Quyên chợt ngồi thẳng lưng hỏi.

- Anh còn đi học chứ?

Phẩm hỏi lại.

- Tôi giống học sinh lắm à?

- Hơi giống.

Phẩm vừa cười vừa nói.

- Vậy là đáng buồn. tôi cứ tưởng đáng dấp mình có vẻ người lớn lắm chứ.

Chi Quyên cãi lại.

- Học trò cũng có thể là người lớn vậy. Có nhiều người đến già mà cũng chưa trưởng thành, nhưng có người chưa vào đời đã là người lớn.

Phẩm liếc nhanh về phía Chi Quyên, câu nói của Chi Quyên như đi trước tuổi của nàng. Phẩm thấy càng lúc như càng thấy nét mới của Chi Quyên. Nàng cười hỏi.

- Anh ngạc nhiên về chuyện đó lắm à? Nếu anh là tôi anh sẽ thấy chuyện đó không có gì khó hiểu. Diễn hình anh thấy đấy như Túy Vy. Nó dù có sống đến 80 tuổi, vẫn chỉ là một đứa con nít.

Túy Vy nghe đến tên mình quay qua.

- Chi Quyên, chị gọi em?

Chi Quyên dịu dàng nói.

- Không có, Em cứ ăn đi.

Vy đã có vẻ gần nọ. Nó bắt đầu để ý chung quanh, nó nhìn Phầm rồi hỏi.

- Chị Quyên, đây không phải là anh Hứa chứ?

- Dĩ nhiên không phải. Đây là anh Phầm.

Túy Vy như quên hẳn chuyện đụng xe ban chiều, nó nhìn Phầm chăm chú rồi hỏi tiếp.

- Anh Phầm tốt hay xấu hử chị?

Chi Quyên ngăn lại.

- Vy, em ăn cứ lo ăn, hỏi lộn xộn làm gì chứ?

Vy lại ngoan ngoãn cúi xuống thưởng thức món ăn mới, món bánh nếp chiên. Vì nóng quá nên nó chỉ ăn được một cách chậm rãi và không để ý gì đến người khác. Phầm chột nói.

- Tôi vừa khám phá ra một điều là... cậu Vy hẳn sống một cách vui vẻ lắm.

Chi Quyên nhìn lên với nụ cười.

- Đúng vậy nó sống rất vui vì con người nó đơn thuần, giản dị. Nó không biết suy tính,... Tôi thấy thì chuyện đó cũng không có gì xấu... vậy mà không hiểu sao, cái ông Trương ở gần nhà cứ kiếm chuyện. Cứ bảo tôi phải mang nó đến...

Chi Quyên liếc nhanh về phía Vy rồi tiếp.

- Anh hiểu chứ? Nhưng mà như vậy là tàn nhẫn lắm. Anh thấy đấy, ngay chính những con thú, nó cũng muốn sống tự do Vì vậy... Tôi không thể... Tôi không muốn làm cái chuyện đó.

Dương Phẩm hiểu. Cái mà Chi Quyên muốn nói đến đó là nhà thương điên hay dưỡng trí viện. Chàng gật đầu với nụ cười. Chi Quyên nói.

- Thôi đừng nói những chuyện đó nữa. Ban nãy anh bảo anh không còn đi học?

- Vâng, tôi tốt nghiệp đã ba năm nay. Kỹ sư kiến trúc đấy, nhưng lại yêu văn chương và bây giờ thì làm quản lý xí nghiệp.

Chi Quyên cười. Hàm răng trắng đều và má lúm đồng tiền. Nụ cười của Quyên rất đẹp khiến Phẩm không dần được.

- Có ai cho biết là cô có nụ cười rất đẹp không? Được thưởng để ban cho nụ cười thế này, cô phải cười luôn đấy.

Lời của Phẩm làm cho Chi Quyên đỏ mặt, Quyên nghĩ. Những anh chàng mồm mép thế này phải đề phòng.

Chi Quyên chậm rãi nói.

- Anh đừng cười. Nhưng mà tại sao những điều anh đã học, anh thích và làm việc bây giờ của anh lại khác nhau vậy?

- Đó là nỗi nhức nhối của thanh niên hiện nay. Cô biết không. khi thi vào đại học, ba mẹ tôi đều mong tôi chọn ngành kỹ sư. Mà cái bản tính hiếu thắng của mình lúc ấy cũng muốn mình phải thi vào ngành nào càng khó càng tốt, như vậy, thiên hạ mới gờm mình. Bên cạnh đó sau này có định du học cũng dễ đi hơn. Thế là cứ cắm đầu thi vào cái ngành mình không thích. Rồi sau khi tốt nghiệp, đối diện với cái khó khăn của công ăn việc làm. Nhiều khi có việc đấy nhưng không đúng với ngành nghề của mình thế là không nghĩ ngợi gì cả... Hoặc là ở nhà có sẵn việc mặc dù không đúng... Như để khỏi mang tiếng thất nghiệp, thế là ta lại cắm đầu nhận đại...

Chi Quyên lại cười.

- Nãy giờ thấy anh dùng chữ "cắm đầu " hơi nhiều... Nhưng con người anh thì tôi thấy lại hết sức nghiêm chỉnh

- Thật ư?

Chi Quyên gật đầu.

- Nhưng mà, đã có ý định ra nước ngoài... thì công việc gì cũng chỉ có nghĩa là tạm thời thôi... Có gì anh lại thắc mắc?

- Tôi có nói là định ra nước ngoài bao giờ?

Phẩm ngạc nhiên.

- Ban nãy anh nói là... Anh dự tính đi ra nước ngoài thì cũng dễ dàng. đấy không phải là ý định à?

- à! cô là một người phản ứng nhạy bén. Thế này thì, tôi phải cẩn thận hơn mới được.

Rồi Phẩm đưa tay lên vuốt vuốt tóc.

- Nhưng mà... Cô có vẻ hơi vội kết luận đấy. Chuyện của tôi không

đơn giản như cô tưởng đâu. Phải cần một thời gian cô mới hiểu được.

Cần một thời gian? Chi Quyên nghĩ ngợi! Tương lai là cái gì khó tin. Đừng nói chi xạ Ngày mai đã khác hôm nay. Chi Quyên ngồi đấy rất lâu không nói gì cả. Phẫm cũng yên lặng nhưng không phải để nghĩ ngợi mà chàng ngồi tựa lưng ra sau ghế để ngắm cô gái trước mặt. Nếu ta có phép lạ, nếu ta có quyền năng, ta sẽ làm những nét buồn trên khuôn mặt kia tan biến.

Túy Vy đã ngốn hết đĩa bánh nếp chiên. Anh chàng có vẻ quá no đủ, nắm lấy tay áo chị giật giật.

- Chị Oì, em no rồi. Mình về đi!

Chi Quyên giật mình quay lại. Trời đất. Ăn thế này, mai thế nào cũng phát ách. Chi Quyên vội nói.

- Tôi phải ra nhà thuốc mua thêm thuốc tiêu thôi.

- Vâng, ta cùng đi.

Dương Phẫm cũng đứng dậy trả tiền. Chàng chợt có cảm giác tiếc nuối. Lạ thật! Nào có phải là chưa hề có bạn gái bao giờ đâu? Những cô gái con nhà khuê các cũng đã từng cặp vậy mà một phút tình cò... xa lạ đã rung động. Không thể như vậy được. Chị thứ ba của Phẫm đã có lần nói Phẫm là con người có máu lạnh.

"Cậu tưởng cậu ngon lắm à? Cao ngạo kén chọn... Cuối cùng chẳng có lấy một người yêu".

Vâng, Phẫm chưa hề "động tâm" với một cô gái nào cả. Vậy thì cái cảm giác này là sao? Một chút dao động tình cảm thôi ư?

Ra khỏi quán "Địa Đàng", họ kéo đến hiệu thuốc. Chi Quyên mua hộp thuốc tiêu, rồi bông băng, thuốc rửa, thuốc trừ độc... Nàng nhờ

gói lại đưa cho Phẩm. Đây này, nếu thật sự anh không muốn đến bệnh viện thì làm ơn dùng những thứ này để thay băng.

Phẩm vừa cười vừa nói.

- Hay là... Thế này... Cô ý tá giỏi ạ. Mỗi ngày tôi đến nhà cô thay thuốc?

Chi Quyên liếc nhanh về phía Phẩm, nghiêm nghị.

- Anh không nên đùa như vậy.

Quay về căn nhà nhỏ của mình, Túy Vy có vẻ đã mệt, nó ngáp mấy cái liền, và không đợi Chi Quyên giục, Vy đã về phòng riêng. Bên ngoài chỉ còn lại Chi Quyên và Dương Phẩm. Chi Quyên nói.

- Xin cảm ơn anh nhé.

- Sao Quyên lại khách sáo vậy?

Chi Quyên nói với một chút nghĩ ngợi.

- Chuyện cũng không có gì quan trọng. Bởi vì từ đây về sau chắc ta không còn gặp nhau.

- Tại sao vậy?

âu Dương Phẩm ngạc nhiên, chàng có vẻ tự ái. Chi Quyên chậm rãi nói.

- Bởi vì chuyện đó không cần thiết lắm. Anh cũng biết đấy. Nhà tôi có chút xiú. Không có chỗ để anh ghé chơi. Vả lại... Tôi cũng rất bận... Sợ không có thời gian để tiếp anh. Nhưng mà... dù có thế nào thì... Tôi cũng xin cảm ơn anh... Cảm ơn cả bữa cơm vừa rồi của anh.

Phẩm nhìn thẳng vào mắt Chi Quyên.

- Giọng nói của cô cho thấy... Hình như cô không thích bị tôi quấy rầy... Phải không? Nhưng mà... Chúng ta đã gặp nhau, đã dùng cơm chung, đã nói chuyện. Đã quen nhau. Không lẽ chỉ có bấy nhiêu thôi à?

Chi Quyên cười nhẹ. Nụ cười như làm rung động từng nhịp đập của quả tim Phẩm.

- Tôi rất sung sướng được quen biết anh, nhưng tôi thấy là...

- Tôi nghĩ là cô không thật tâm từ chối tôi...

Phẩm nói một cách tự tin. Chàng đẩy xe ra khỏi cửa. Lúc đó mới cảm thấy vết thương nơi tay đau nhói. Chàng cắn nhẹ môi.

Ra đến hẻm, leo lên xe, Phẩm quay đầu lại nhìn Chi Quyên. Quyên đang đứng tựa bên cửa. Mái tóc dài buông xõa. Đèn đường hắt vào tạo cho Chi Quyên một nét đẹp liêu trai, mờ ảo. Phẩm cho nổ máy. Rồi nói lớn cho Chi Quyên nghe.

- Tối mai tôi sẽ đến đây.

Giọng nói cương quyết mệnh lệnh. Và không chờ phản ứng của Chi Quyên, Phẩm lên tay ga, chiếc xe chạy vụt đi, mất hút ngoài đầu hẻm.

Chương 3

Khi về đến nhà thì đã mười giờ khuya. Phẫm vừa đưa tay lên bấm chuông, vừa rên rỉ. Vết thương ở tay bắt đầu nhức nhối. Phẫm cũng thấy lo lắng, vì áo quần thì nhàu nát, lại dính đầy bùn đất máu mẹ. Làm thế nào để ba mẹ không biết? Có lẽ phải len lén lên lầu, rồi chui ngay vào phòng. Phẫm mong mỗi khi bước vào. Cha mẹ bận xem tivi ở phòng khách không để ý. Chàng cũng mong là chị Ba sẽ đi vắng... Nhà không có khách càng hay hơn... Phẫm mong mọi thứ đều thuận lợi. nhưng tiếc thay... Cửa vừa mở, là ông Lê tài xế nhìn thấy Phẫm với vóc dáng xốc xếch đã kêu lên.

- Ô! Cậu, cậu làm sao thế này? Té có nặng lắm không? Tôi đã bảo rồi nhà có xe hơi, cõ xe gắn máy làm gì?

Dương Phẫm chau mày, đưa tay lên làm dấu.

- Suyt, đừng có la to, không có sao đâu. Ông la lên ba mẹ tôi nghe thấy càng rắc rối.

Nhưng đã quá trễ. Không phải chỉ có ông Lê mà còn có bà Chân trong vườn hoa. Có lẽ hai người đang nói chuyện gì đó thì Phẫm về, nên ông Lê mới ra mở cửa. Thấy dáng dấp thiếu nảo của Phẫm, bà đã gọi vào trong nhà.

- Không hay rồi. Không hay rồi. Cậu Phẫm bị thương rồi.

Thế là hồng бет. Mọi thứ đã không giấu diếm được nữa. Phẫm thở dài. Giao xe gắn máy cho ông Lê, rồi làm lủi bước vào phòng khách. Vừa lên bậc thềm, suýt nữa Phẫm đã va người vào mẹ đang chạy ra. Bà âu nắm lấy tay con trai run rẩy.

- Trời ơi, làm sao thế? Dương Phẫm.

Bà chăm chú quan sát. Cánh tay bị băng đang rỉ máu. Chiếc áo dính

đầy bùn và máu. Bà càng sợ hãi hơn.

- Sao vậy? Dương Phẩm. Con sợ ý quá... Đã bảo nhà có xe hơi, tại sao lại không dùng... Con coi nè, con thế này... Mẹ làm sao yên tâm được... Có gặp tai nạn thì cũng phải điện thoại về báo một tiếng chứ?

Dương Phẩm nắm lấy tay mẹ trấn an.

- Không có gì đâu, mẹ yên tâm, con chỉ bị ngã, tay trật da một tí chứ không có gì nặng.

Ông âu Văn Yên cũng bước ra. Xui thật. Phẩm kêu lên. Cha cũng có mặt ở nhà. Sao hôm nay không đi dự tiệc? Không phải chỉ có vậy. Cả Chị Ba cũng có mặt, Chị Nhi Phương đang từ trên lầu nghe ồn ào chạy xuống. Sau lưng lại có cả Đình Thư Chợt nhiên, Phẩm nhớ ra. Hôm nay có hẹn với Đình Thư là tối nay sẽ đến nhà hàng Đức Hoa dùng cơm, rồi khiêu vũ. Chính vì vậy mà Phẩm nôn nóng về nhà sớm, bằng cách đi đường tắt cho nhanh. Chính vì vậy mới gặp tai nạn, và tai nạn kia đã làm Phẩm quên hết mọi thứ. Ông âu Văn Yên quay qua vợ.

- Em không nên ồn ào như vậy. Chấn Tú ạ. Theo anh thấy thì vết thương không đến nỗi nào.

Rồi ông quay sang con trai.

- Con đã rọi kiếng chưa? Phải chích cả thuốc ngừa nữa đấy.

Dương Phẩm lắc đầu. Ai cũng có vẻ quan trọng. Phẩm nói.

- Con thấy chỉ bị sướt da một tí thôi, chứ không có gì nặng. Cha an tâm.

Ông Yên nhìn cánh tay đang băng của Phẩm. Máu đang rỉ ra. Nếu chỉ sướt da bên ngoài, hẳn không rỉ máu nhiều như vậy. Đó là chưa

nói quần áo còn lấm lem thế kia. Chắc hẳn không như Phạm nói. Ông suy nghĩ, rồi giật mình hỏi.

- Con đã đụng người phải không? nạn nhân có sao không?

- Không có cha ời. Chẳng có đụng ai cả. Con chỉ tránh người mới ngã xe bị thương. Cha yên tâm, không có tai họa đâu.

ông Yên thở ra. Cái thái độ của Phạm cho thấy Phạm nói thật. Nhưng mà vết thương ở tay nằm gần khuỷu. Nặng hay nhẹ gì cũng phải xem xét lại cẩn thận ông hạ lệnh.

- Chấn tú, em hãy điện thoại cho bác sĩ Phương, nhờ ông ấy lại một tí.

- Cha... Chuyện nào có gì đâu sao phải rùm beng như vậy? Đã có thầy thuốc xem qua, rửa và xức thuốc rồi... Mời thêm bác sĩ đến làm gì. Con bảo đảm với cha mẹ thằng con trai "cưng" của cha không sao đâu. Gọi bác sĩ đến họ sẽ cười cho.

Chị Nhi Phương chen vào.

- Mi cũng biết mi là "con cưng" nữa à? Vậy để bác sĩ xem qua cho cẩn thận, để mẹ cha yên tâm chứ? Có cái gì đâu mà ngại? bác sĩ Phương đã rành mi quá mà. Ngay từ nhỏ chuyện nhỏ răng của người không cũng đã làm nổi đình nổi đám.

Phạm liếc nhanh về phía chị rồi cố chấp nói.

- Em không khám gì hết... Chị đừng có nói giọng cay đắng.

Quay sang ông bà ầu, Phạm nói.

- Cha mẹ thấy đấy, chị ba đang bắt bình, chị ấy muốn ám chỉ cha mẹ là trọng nam khinh nữ... Vậy thì một tí nữa bác sĩ Phương có đến, cha mẹ hãy nói với ông ấy khám cho chị ba đi, chị ấy cũng đang bị

tổn thương.

Nhi Phương trừng mắt.

- Tao bị thương chỗ nào đâu?

- Hôm qua đấy. Chị đi hái hoa hồng bị gai đâm tay.

Nhi Phương cười rồi bước tới nói với cha mẹ.

- Thôi được rồi... Ba mẹ yên tâm, chắc em Phầm nó chẳng sao đâu. Bởi vì người mà còn biết cười đùa thế này thì chắc vết thương không trầm trọng. Con trai chứ nào phải con gái. Một vết thương nhỏ đâu có nhằm nhò gì.

Rồi Nhi Phương liếc nhanh về phía Phầm.

- ề, có người chờ mi suốt cả một buổi đấy.

Phầm quay qua Đình Thư đang đứng tựa bên cầu thang. Chiếc áo có thắt nơ màu đỏ, chiếc robe bằng vải quần bò trông thật thời trang. Chỉ có đến vũ trường, Đình Thư mới ăn mặc thế này. Đình Thư đã nhìn chàng với ánh mắt tò mò. Phầm nói.

- Xin lỗi nhé. Ngã xe một cái là quên hết mọi thứ.

Đình Thư nói.

- Ồ! không sao! Cái vết thương thế này của anh thì chịu. Lần sau thanh toán vậy.

Nhi Phương chen vào.

- Lần sau thanh toán? lần sau là bao giờ? Ngay bây giờ đi Mọi người ở đây sẵn sàng rút lui, để quý vị giải quyết.

Đình Thư trề môi.

- Đừng có quậy. Bây giờ em phải về, để anh Phầm còn tắm rửa nghỉ ngơi.

Nhi Phương không buông tha.

- Có lý đấy. Dù gì người ta cũng biết cách chăm sóc.

Đình Thư không vừa, trừng mắt nhìn Nhi Phương nhún vai nói.

- Phá em phải không? Được thôi. Nhưng chị cũng nên nhớ sớm muộn gì chị cũng sẽ là chị dâu của em. Lúc đó, chị sẽ biết. Coi chừng... em sẽ báo thù.

Đình Thư nhìn lên trần nhà nói, làm Nhi Phương kêu lên.

- Trời ơi, Đình Thư! Cô đừng làm cái chuyện giận cá chém thớt. Người ta chỉ nói tốt cho cô mà cô lại nghĩ xấu thế ư? Hừ! Tôi sẽ không về làm dâu nhà cô cho biết.

- Thật không?

Đình Thư hỏi ngược lại một cách khiêu khích. Nhi Phương không chịu được thái độ trêu cợt đó, bước tới định đánh nhưng Đình Thư đã né qua.

- Anh Phầm, ráng dưỡng bệnh nhé. đừng để hai bác lo anh nhé.

Rồi liếc nhanh về phía vợ chồng ông âu, Đình Thư nói.

- Con về nhé hai bác.

Bà Yên nói.

- Để ông Lê đưa con về nhé?

- Dạ khỏi, con đi bằng taxi cũng được.

Đình Thư máng chiếc ví lên vai, đi nhanh ra cửa. Nhưng vừa đến cửa, Đình Thư như sực nhớ ra điều gì, nàng quay đầu lại.

- Dương Phẩm em thấy là...

Đình Thư như định nói điều gì đó, nhưng thấy Nhi Phương đứng đấy nên lại thôi, chỉ nói.

- Hôm khác gặp anh nói sau.

Rồi bước ra ngoài. Hai vợ chồng ông Yên nhìn nhau cười. Bà Yên sực nhớ ra, hỏi Phẩm.

- Bệnh viện nào bằng vết thương cho con vậy?

Phẩm chột lúng túng.

- Dạ. Dạ quên rồi.

Bà Yên kêu lên.

- Quên à? như vậy... có nghĩa là một bệnh viện không tên tuổi nào đó hay một thầy lang? ông Thầy thuốc đó có tên là gì?

Phẩm nhìn lên trần nhà tìm kiếm cái tên nào đó.

- Dạ, dạ. Hình như ông bác sĩ đó họ Đồng thì phải.

- Đồng gì mới được chứ?

- Thôi mà mẹ. Mẹ làm gì cứ như thẩm vấn phạm nhân vậy? Con bây giờ phải về phòng tắm rửa, nghỉ ngơi nữa chứ.

Bà Yên kêu lên.

- Tắm à? Vết thương như vậy, mà vô nước được sao?

Vừa bước lên cầu thang, Phầm quay đầu lại.

- Mẹ biết con năm nay bao nhiêu? 24 tuổi rồi, mà mẹ cứ làm như con là một đứa con nít vậy?

Bà Yên lẩm bẩm gì trong miệng không rõ, chỉ nghe Nhi Phương cười. Rồi Nhi Phương cũng bỏ đi lên lầu, vừa đi vừa nói với Phầm.

Kiếp sau muốn khỏi rắc rối, nhớ đừng đầu thai vào cái gia đình nào không có con trai. Ví dụ như nhà này... Để một mạch ba đứa con gái mới có một thằng con trai thì gay lắm.

Dương Phầm trề môi với chị, rồi bỏ vào phòng riêng của mình. Bước vào cửa Phầm đã thấy nhẹ nhõm. Chàng ngã người lên giường. Cái vết thương ở tay cứ âm ỉ đau. Chàng hướng mắt lên trần nhà. Ngọn đèn néon tròn đang tỏa sáng. Vách phòng trang trí bằng những tấm kính pha lê ba màu. Rồi những vật dụng trong gia đình với hai màu đen trắng nổi bật. Bất giác, Phầm nghĩ đến ngôi nhà gỗ của Chi Quyên, ở đấy những tấm vách đã tróc sơn. Rồi bàn ghế gỗ... Chiếc ghế mây... Tư tưởng của Phầm dừng lại trước cái hình ảnh của Chi Quyên đứng tựa cửa.

Thật lâu Phầm Mới đứng dậy thở ra, chàng thay áo rồi bỏ vào nhà tắm. Ngôi nhà Phầm hiện đang ở là một công trình của một kiến trúc sư nổi tiếng, nên thiết kế rất đặc biệt. Phòng tắm được trang trí cùng màu với phòng ngủ. Phầm thật khó khăn mới tắm xong. Vết thương không nhẹ như Phầm tưởng. Cái tắm đã làm cho băng vải bị ướt. Phầm trở về phòng ngồi xuống tháo bông băng ra. Chợt nhớ ra là những dụng cụ băng bó mà Chi Quyên đã mua cho chàng đã để quên hết trong cốp xe. Phầm nhìn vào vết thương, máu đang rỉ. Những phần da thịt gần đấy lại sưng tấy. Phầm lẩm bẩm. Không hiểu... Tại sao Túy Vy ngày nào cũng bị thương mà lại chẳng như

chàng? Con nhà nghèo có khác.

Suy nghĩ một chút rồi Phầm đứng dậy, Chàng lặng lẽ đi sang phòng của Nhi Phương gõ cửa.

- Chị Phương, nhờ chị một chút đi. Chị ra ngoài xe lấy bông băng vào giùm em. Băng tay của em đang bị ướt này.

Nhi Phương cười cợt.

- Sao ban nãy không nhờ mẹ tắm hộ?

- Đừng có đùa nữa, em đợi chị trong phòng nhé? Chị mang vào cho em đi.

Phầm trở về phòng, một lúc Nhi Phương mang thuốc và bông băng vào.

- Thật không ngờ, con người sống hời hợt như em mà còn biết chuẩn bị bông băng kỹ thế này.

Phầm buột miệng.

- Cái đó đâu phải do em sắm đâu?

Nhi Phương liếc nhanh về phía Phầm. định nói gì đó, nhưng khi nhìn vào vết thương đã giết mình nói.

- Không được, vậy là phải nói mẹ lên ngay.

Dương Phầm vội chụp lấy áo chị kéo lại.

- Chị Phương, sao chị lại hay lớn chuyện thế? ở đây em có thuốc, có bông băng. Chị phụ em, làm xong ngủ một giấc là mai sẽ khỏe ngay. Đừng có làm gì kinh động đến ba mẹ. Họ lại tưởng là em bệnh nặng lắm, rồi bắt em nằm cả tuần không cho ra ngoài. Em không

chịu được đâu.

Nhi Phương nhìn Phẩm.

- Thôi được, chị chịu em. Nhưng mà nếu đến mai mà không bớt sưng thì em phải đến bệnh viện nhé.

- Vâng, em nghe chị.

Nhi Phương ngồi xuống, bắt đầu phụ em làm thuốc. Vì không chuyên nghiệp nên Phương đã làm việc một cách luộm thuộm. Cuối cùng cũng xong, nhưng mỗi băng không được gọn ghẽ như của Chi Quyên. Vậy mà Nhi Phương đã mồ hôi đầy người. Nhi Phương ngồi thở, nhìn em trai, chợt nói.

- Em có điều gì giấu chị, phải không?

- Đâu có, đâu có đâu?

Phẩm vội vã đính chính, nhưng Nhi Phương đã nói.

- Vậy thì từ đây về sau, có gì đừng có nhờ đến chị nha.

Nói xong Nhi Phương bỏ về phòng, Phẩm giật mình.

- Chị Phương.

Nhi Phương quay lại.

- Sao?

Phẩm lúng túng nói.

- Thật ra thì em cũng có chuyện nhờ chị giúp. Chuyện này có liên hệ đến Đình Thư.

Nhi Phương cười nói.

- Đó, thấy chưa. Cuối cùng rồi cũng phải nhờ đến chị. Sao? Con người có máu lạnh đã trở thành máu nóng rồi à? Em có tin là có "tình yêu" chưa? Em là con người vô tình... Không hề biết xúc động mà? Vậy mà hôm nay muốn nhờ chị cái gì đây?

- Thì chị hãy nghe em nói đây.

Nhi Phương có vẻ hể hả nói.

- Chị nghe đây! Chắc chắn cái đầu heo này phải là của chị rồi đấy.

Phẩm có vẻ bức dọc.

- Chị bình tĩnh nghe em nói đã nào. em chưa nói gì mà chị cứ đoán mò.

- Còn gì không rõ ràng. Em là em của chị. Chị cả và chị hai đều đi ra nước ngoài, nhà chỉ còn lại hai chị em. Thì chuyện gì của em mà chị không biết. Nói thật với em, anh em nhà họ Phạm...

Phẩm trợn mắt nói.

- Chị Phương! Theo em thì... Chị chắc chắn làm vợ anh Phạm Hảo rồi, nhưng còn em... Đâu có bắt buộc phải làm rể nhà đó đâu?

Nhi Phương ngẩn ra.

- Em nói vậy? là sao?

Phẩm nắm lấy tay chị.

- Chị Phương, em muốn nói là... chị đừng cứ ghép đôi em với Đình Thự. Đừng đem chuyện đó ra đùa nữa. Nói thật, em với Đình Thự... Cũng chưa có gì gọi là... Đùa như vậy là không tốt... Nhất là với

Đình Thư... Cô ấy sẽ ngộ nhận em là...

Nhi Phương quay lại ngồi xuống ghế, nhìn em.

- Thôi được rồi... Vậy thì em phải cho chị biết... Con bé của em là ai?

- Con bé nào?

- Đừng có giấu chị, chắc chắn là phải có đứa nào làm em động lòng.

- Chị đừng có giỏi đoán. Gặp còn chưa gặp làm gì động lòng... Vả lại em cũng không tin chuyện có... "Tiếng sét ái tình"

Phẩm nói đến đây, đột nhiên im bặt.

- Thật không? Thế thì... Hừ... Như vậy có nghĩa là... Trái tim em có bệnh đấy.

Nhi Phương kết luận. Có bệnh? Bệnh gì? Trong đầu Phẩm chợt hiện lên chuyện ban chiều... Chiếc xe bị ngã... Rồi có lẽ tàu hỏa nhập ma chắc? Không thể nghĩ ngợi lung tung. Phẩm lắc đầu, nhìn chị.

- Chị yên tâm, không có gì đâu. Có điều... Em không thích thấy ai ghép mình với Đình Thư.

Nhi Phương nhìn em, gật đầu.

- Nếu thật sự trong trái tim em không có hình bóng cô nào khác thì em quan tâm đến chuyện đùa ghép đôi làm gì chứ. Nói chơi thôi, chứ có ai bắt em phải cưới Đình Thư làm vợ đâu? vả lại những người như Đình Thư, đẹp, phóng khoáng, tự nhiên, có thiếu gì người vây quanh, chưa chắc là em đã lọt vào mắt xanh cô ấy. đừng có tưởng bở nhé. cậu không phải là Alain Delon hay Robert Taylor đâu.

Rồi Nhi Phương đứng dậy nói.

- Yên tâm đi. Lo vết thương của cậu trước đã.

Nhi Phương bỏ đi xong. Phẫm nằm trên giường. Mắt ráo hoảnh. Con buồn ngủ không hiểu sao lại không đến. Phẫm cứ nằm như thế... Một lúc trước mắt chợt hiện ra một bóng người. Dáng cô gái đứng bên khung cửa. Mái tóc đen, đôi mắt buồn... Trong bóng tối lờ mờ... Cô gái như một chiếc bóng trong tranh. Phẫm nhắm mắt lại, cái bóng ấy không biến mất.

Phẫm cứ nằm đấy có dỗi lấy giấc ngủ. Nhưng cái vết thương ở cánh tay cứ âm ỉ đau. Chàng trần trọc mãi. Mỗi lần xoay mình, vết thương bị động nhức nhối vô cùng. Thế là Phẫm lại tỉnh ngủ. Phòng có trang bị máy lạnh mà Phẫm cứ thấy ray rức làm sao. Thế là Phẫm loay hoay mãi cho đến lúc trời sắp sáng tỏ, Phẫm mới chìm vào giấc ngủ. Giấc ngủ khá nặng nề. Khi Phẫm giật mình tỉnh dậy, thì đã thấy mẹ ngồi bên cạnh với ánh mắt lo lắng. Nhìn vào đồng hồ ở đầu giường sắp mười hai giờ... vậy là ta đã ngủ đến tận trưa.

Mẹ Phẫm nói.

- Con bị sốt đấy. Thế mà bảo là không sao. Nhi Phương đã cho mẹ biết vết thương con khá nặng. Bác sĩ Phương sắp đến rồi đấy.

Bậy thật Phẫm nghĩ. Nhưng người như mỗi rã rời. Con người ta sao lại yếu đuối thế? Chỉ có một vết thương nhỏ mà người như mất cả sức. Phẫm ngồi tựa đầu vào giường nói.

- Chỉ là một vết thương nhỏ thôi, đâu có gì đâu? Tối nay con có chuyện...

Bà Văn Yên có vẻ không hài lòng.

- Chuyện gì cũng không quan trọng bằng sức khỏe con ạ.

- Nhưng tối nay con phải ra ngoài có tí việc.

- Đừng có lộn xộn.

Bác sĩ Phương đã đến. Cha của Phẩm, rồi chị Nhi Phương cũng có mặt. Một vết thương nhỏ mà lại động cả nhà.

Bông băng được mở ra. Lau chùi, xịt thuốc, băng lại. Cuối cùng, ông bác sĩ lại chích cho Phẩm thêm hai mũi thuốc. Thuốc men đầy đủ thế này, chắc sẽ mau lành thôi. Phẩm nghĩ. Như vậy là tối nay ta có thể ra ngoài...

Bác sĩ Phương vừa cười vừa nói.

- Xong rồi, Không có gì để lo nữa. Vết thương cũng không nặng, mai tôi sẽ đến.

Không nặng... Chuyện này đã biết từ khuya. Phẩm có vẻ bất mãn. Cái gì cũng hay quan trọng. Nhưng mà bây giờ... coi như xong. Không hiểu sao Phẩm chợt thấy buồn ngủ vô cùng. Rồi chàng thiếp đi lúc nào không biết.

Đến khi tỉnh dậy, phòng thật yên lặng. Chỉ có bóng đèn ngủ cháy sáng. Phẩm giật mình quay lại, nhưng đã thấy một bàn tay mềm mại đặt lên ngực. Phẩm nhìn lên, Đình Thư đang nhìn chàng với nụ cười.

- Anh nằm yên đi, coi chừng vết thương bị động đấy.

Phẩm bồn chồn.

- Máy giờ rồi?

- Gần 11 giờ.

- 11 giờ khuya à?

- Đương nhiên không lẽ là 11 giờ sáng?

Phẩm ngẩn ra, vậy là hồng hét. Cái hẹn đêm nay... Chàng bức dọc.

- Cái ông bác sĩ Phương này... Ông ấy đã chích thuốc gì cho tôi vậy?

Thư vừa cười vừa nói.

- Thuốc an thần. Bác gái sợ anh không chịu dưỡng sức bỏ ra ngoài. nên nhờ bác sĩ để anh ngủ nhiều một chút. Mà anh gấp gáp gì chứ? Công ty là của nhà có đi làm hay không cũng nào có vấn đề gì đâu. Sẵn dịp này nghỉ dưỡng sức vài hôm cũng được mà.

Cô biết gì mà nói? Phẩm tròn mắt, chợt thấy bức tức.

- Cái ông bác sĩ Phương này... lần sau không cho ông ấy đụng đến tôi nữa.

- Anh thật là kỳ cục. Mình bị thương, bác sĩ chữa bệnh cho mà lại oán trách bác sĩ. Hèn gì chị Phương nói, tánh của anh càng lúc càng kỳ cục... Chị ấy còn bảo không nên đến gần anh.

- Đúng rồi. Vậy sao cô không xa lánh tôi một chút?

Phẩm trừng mắt nhìn Đình Thư, nhưng không nói gì cả. Cái nhìn của Phẩm ngược lại khiến Đình Thư hiểu lầm. Nàng bước tới gần hơn, rồi chợt nhiên, cúi sát người xuống, hôn nhanh lên trán Phẩm một cái cười nói.

- Không hiểu sao, chị Phương nói vậy mà em vẫn thấy thích anh. Không lẽ anh không biết điều đó sao?

Lời của Đình Thư chợt làm Phẩm ngẩn ra. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên Đình Thư dạn dĩ như vậy. Nhưng không hiểu sao, lúc

trước Phẫm không để ý. Chỉ có lần này. Câu nói và cái hôn của Đình Thư như làm Phẫm rùng mình. Có cái gì đó làm Phẫm lúng túng.

Chương 4

Chiều thứ bảy ông Phùng Tính Lân thông báo cho Chi Quyên biết là phải làm thêm giờ.

Lúc gần đây công ty làm ăn phát đạt. Chuyện làm thêm giờ Chi Quyên biết trước là sẽ phải có. Công ty của ông Lân là công ty may mặc xuất khẩu. Thành phẩm chủ yếu là áo lông. Mùa hè thường là mùa ế hàng. Nhưng mà không hiểu sao năm nay đơn đặt hàng lại tới tấp... Ông Lân làm ăn khá là nhờ phụ nữ. họ thích ăn diện, thích thời thượng, nên đã nuôi sống biết bao nhiêu người làm thời trang.

Bảy giờ Chi Quyên đang đánh máy một bức thư bằng tiếng anh, nhưng cũng đang nghĩ đến Túy Vy. Sáng nay đã chuẩn bị cơm sẵn. Chắc Vy cũng không đói. Đợi khi tan sở, Quyên sẽ ra phố, sắm thêm cho Vy mấy chiếc áo, mấy cái quần đùi... Bởi vì, hôm qua, Vy đã làm chiếc áo may ô lành lặn còn lại, biến nó thành chiếc khăn đánh giày. Vy đã thấm xy- ra đen đánh bóng đôi giày mòn sát đế màu vàng của nó. Khi Quyên về đến nhà, Vy còn đem ra khoe, lúc đó người của Vy cũng lấm đầy chất bóng màu đen.

- Chị xem nè, em cũng biết đánh bóng giày.

Trách làm sao bây giờ? Khi Vy đã nhìn Chi Quyên với ánh mắt chờ đợi được khen ngợi?

Chi Quyên nghĩ lại và thở ra. Bức thứ nhất đánh máy xong, đến bức thứ hai cứ thế cho đến khi xong cả công việc. Quyên mới mang vào phòng giám đốc để ông Lân ký. Hôm nay Chi Quyên mặc robe xanh, áo trắng. khuôn mặt không son phấn. Quyên đẹp hiền lành như nụ hoa vừa hé nở. Ông Lân ngắm Chi Quyên và nhớ tới những lời xì xào của các cô ở phòng kế toán về đứa em điên của nàng.

ông chỉ ghế cho Chi Quyên ngồi.

- Cô Quyên cô hãy ngồi xuống đây.

Chi Quyên ngồi xuống, chờ đợi ông Lân đọc lại bản đánh máy, rồi ký tên ông không đưa trả cho Chi Quyên ngay, mà cầm con dao rọc giấy lên, vừa nghịch vừa hỏi.

- Nghe nói hoàn cảnh gia đình cô khá khó khăn?

Chi Quyên giật mình. Nàng chợt nhớ sức lại, mấy cô bên phòng kế toán nói ông Lân có hỏi các cô ấy về gia cảnh của nàng. Khi vào đây làm, Quyên đã được tuyển qua một kỳ thi tuyển chứ không phải do ai giới thiệu, nên không có chuyện kê khai lý lịch. Nhưng việc làm ở hăng trước của Chi Quyên cũng đã vì Túy Vy mà hỏng. Nghe nói, lúc đó ông chủ hăng đã tin lời đồn. Gia đình của Chi Quyên là một gia đình diên di truyền. Thế là ông cho Chi Quyên nghỉ việc.

Lần này nghe ông Lân hỏi đến gia cảnh là Chi Quyên đã giật mình ngay. Có giống lần trước không? Nhưng Chi Quyên không thể nói dối được, vì Chi Quyên biết từ lâu. Có hai vấn đề mà ta không làm sao né tránh mãi được đó là "sự thật" và "định mệnh".

Chi Quyên gật đầu.

- Vâng, cha mẹ tôi qua đời rất sớm, hiện tôi đang sống với một đứa em trai.

ông Lân đặt thẳng vấn đề.

- Nghe nói... Em trai cô cũng không được bình thường lắm?

Chi Quyên mở to mắt. Câu hỏi này thật khó trả lời. Ông Lân nhìn Chi Quyên. Như đoán được cái khó khăn của cô gái, nên vội nói.

- Mà thôi... Tôi cũng không phải điều tra chuyện gia đình của cô... Chỉ định biết về hoàn cảnh sống của nhân viên một chút... Tôi thấy cô làm việc siêng năng, tôi định...

ông Lân ngưng lại một chút, rồi mở hộc tủ lấy ra một bì thư đặt trước mặt Chi Quyên.

Thế này thì rõ ràng rồi. Chi Quyên nghĩ. Mọi chuyện lại tái diễn. cái bì thư kia, Chi Quyên không cần nghĩ ngợi cũng biết đấy là tiền... vậy có nghĩa là... ta sẽ được cho thôi việc. Chi Quyên nhìn ông Lân, mặt tái hẳn. Ông Lân nói tiếp với ánh mắt dịu dàng.

- Đây là một ngàn đồng. Bắt đầu từ tháng này, mỗi tháng cô sẽ được tăng lương thêm một ngàn... Coi như là tiền thưởng của công ty về sự siêng năng của cô.

Chi Quyên chớp chớp mắt. Một bất ngờ. Chi Quyên vừa vui sướng vừa xúc động. Khuôn mặt tái hẳn ban nãy đã trở nên hồng hào. Ông Lân chợt bối rối, ông vội nói nhanh.

- Thôi được rồi, cô đi ra đi!

Chi Quyên cầm bì thư lên, rồi gom hết những giấy tờ đã ký nói nhanh.

- Xin cảm ơn ông, nhưng mà...

ông Lân ngẩng lên, ánh mắt của Quyên thành khẩn.

- Nhưng mà sao?

- Em trai của tôi về phương diện thể xác thì rất khỏe mạnh, phát triển bình thường... Nó không hề điên... Chỉ bị chứng chậm phát triển.

Rồi Chi Quyên lại cười, cái cười hiền hòa của một người chị nói về đứa em yêu.

- Nó là một thằng bé rất đáng yêu, rất dễ thương.

Thế là sau khi tan sở Chi Quyên đi ra phố. Có thêm được một ngàn đồng là phải mua nhiều thứ một chút cho Vy. Chi Quyên đã đến cửa hàng bách hóa mua áo thun, quần đùi, chemise, giày vớ... Một ngàn đồng mới được thưởng coi như bay mất. Khệ nệ với gói lớn. Chi Quyên bước lên xe bus về nhà.

Trời đã sụp tối, khi Chi Quyên đẩy cửa bước vào, thì có bóng người xuất hiện trước mặt. Quyên tưởng là Vy, định nói gì đấy, thì nhận ra Phẫm với nụ cười trên môi.

Tim Chi Quyên đập mạnh Nàng chợt thấy căng thẳng. Từ hôm tai nạn xảy ra đến bây giờ, bao lâu rồi? Năm ngày. Anh chàng giống như một vì sao băng. Hiện ra rồi biến mất. Chi Quyên đã tưởng không còn gặp lại nữa. thế mà bây giờ... Anh chàng lại xuất hiện.

Nếu không vì câu nói sau cùng trước khi nổ máy xe, "Ngày mai tôi sẽ đến " Thì có lẽ Quyên đã không chờ. Mà con người nếu không phải chờ đợi, thì hẳn đã không biết nản. Anh chàng dám "hứa" là đến mà không đến. Chi Quyên chợt có cái cảm giác của người bị bốn cột. Tự ái bị va chạm. Người ta chỉ vui miệng nói chơi mà mi lại chờ đợi. "Mi tưởng thiệt!Mi là gì?". Một hạt cát! Một đứa con gái tầm thường... Sự chờ đợi, khiến thời gian như kéo dài ra một mãi. Đây là lần đầu tiên, Chi Quyên mới biết được cái cảm giác khó chịu kia. Nhưng vết thương sắp lành, thì anh chàng lại xuất hiện, với nụ cười. Có lẽ lại một tình cờ "đi qua" rồi chợt nảy ý ghé thăm hai chị em nàng. Chi Quyên bước tới, đặt những gói to nhỏ lên bàn, làm mặt tỉnh.

- Túy Vy đâu rồi?

Như để trả lời. Túy Vy từ trong phòng thò đầu ra với nụ cười.

- Chị Oí, anh Phẫm vừa đưa em đi ăn mì bò kho nè, anh ấy còn cho em nhiều hòn bi nữa.

Vy nói và xòe bàn tay cho Chi Quyên xem những viên bi, rồi vội vã chạy vào phòng trong, chơi tiếp.

Phẩm nhìn Chi Quyên nói.

- Tôi đến đây từ chiều, tưởng là Chi Quyên không có làm việc chiều thứ bảy. Ai ngờ cứ ngồi chờ mãi, chờ mãi. Cho đến lúc Vy kêu đói bụng tôi mới đưa cậu ấy ra ngoài dùng bữa. Cô đoán thử xem hán đã ăn mấy tô nào?

Rồi không đợi Chi Quyên đáp, Phẩm tiếp.

- Ba tô tất cả. Cô có tin hay không?

Chi Quyên nhìn Phẩm. đến tận ban chiều? Không lẽ anh ta muốn đến thăm ta thật à? Nhưng chuyện đó cũng nào có gì để quan trọng đâu? Anh ta ở vào một giai cấp khác... hoàn toàn xa lạ với ta... Chi Quyên lạnh lùng nói.

- Không ngờ lại làm phiền anh như vậy.

Phẩm nhìn thẳng Chi Quyên.

- Cô đang giận à?

Chi Quyên vẫn lạnh lùng.

- Giận gì? Tại sao phải giận? Anh đã chăm sóc Vy giúp tôi cảm ơn không hết. Sao lại giận?

Phẩm chợt thất vọng. Cái thái độ của Chi Quyên như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào trái tim đang nóng bỏng của chàng. Phẩm giải thích.

- Thật ra thì tôi cũng không muốn sai hẹn. Chỉ tại tôi bị giữ chặt ở nhà... Chiếc xe gắn máy cũng bị khóa lại...

Chi Quyên nói với thái độ phản kháng.

- Sai hẹn? Cái gì mà sai hẹn?

Phẩm ngẩn ra... có nghĩa là... Chi Quyên chẳng hề lưu tâm đến lời hẹn hôm ấy. Chi Quyên đã chẳng mong chờ... Hèn gì cô nàng chẳng lạnh lòng như vậy. Phẩm ơi Phẩm. Vậy mà lúc nằm trên giường mi cứ mãi thấp thỏm... Mi sợ... Nhưng người ta nào có để ý gì đến mi... Mà cái đó làm sao trách được... Xa lạ chỉ mới gặp nhau có một lần. Phẩm chợt cười buồn nói.

- Thế này thì có nghĩa là... Tôi bị ảnh hưởng... Cái gì cũng quan trọng hóa.

Phẩm nói mà Chi Quyên không hiểu Phẩm nói gì? Nhưng cũng biết Phẩm đang ở trạng thái khó xử. Nàng chợt thấy xúc động dịu dàng nói.

- Sao rồi? cánh tay anh đã lành chưa? Còn băng kia à? Anh có đi bệnh viện tái khám không?

Những câu hỏi của Chi Quyên lại khơi trong lòng Phẩm những hy vọng. Chàng nói.

- Thì ra, cô vẫn còn nhớ... Còn biết tôi là ai à?

Chi Quyên cười nhẹ, cái cười của Chi Quyên làm tim Phẩm đập mạnh. Cái cười đó như nói. "Sao anh lại khó chịu như thế?".

Bao nhiêu bất mãn trong lòng Phẩm như tan biến. Chàng lại thấy phơi phơi như một cánh buồm căng gió. Phẩm nói

- Hình như cô chưa dùng cơm? Tôi sẵn sàng đi với cô , mình kiếm cái gì ăn nhé?

Chi Quyên chột cười. Cái đồng tiền trên má như lún sâu thêm

- Sao mỗi lần gặp nhau, anh đều nói đến chuyện ăn cả vậy? Anh nghĩ là hai chị em chúng tôi đều là những tay háu ăn cả à?

Phẩm đặt tay lên vai Chi Quyên

- Ăn là chuyện tự nhiên chứ có gì xấu đâu? Mình đi kiếm cái gì ăn đi nào.

Chi Quyên nhìn lên. Chột như có tiếng kêu trong lòng. Đừng. Đừng đi với hắn... Phải cách ly một chút... Thế mới an toàn. Nhưng mà cái hy vọng kia... làm sao có thể từ chối được chứ? Chi Quyên gật đầu nói.

- Được rồi, đợi một chút, tôi cần phải dặn dò Vy.

Chi Quyên mang tất cả những thứ mới mua vào phòng em trai. Vy đang ngồi dưới nhà bếp bị Chi Quyên gọi.

- Túy Vy, em ở nhà trông nhà, đừng đi đâu cả. Chị ra ngoài ăn cơm xong sẽ quay về nhé.

Túy Vy nhìn lên.

- Nếu anh Hứa đến, em chơi với anh ấy được không?

- Được chứ. Nhưng nhớ đừng quấy rầy người ta nhé.

Túy Vy nói.

- Anh Hứa tốt lắm, em thích chơi với anh ấy. Em được anh ấy kể chuyện đời xưa cho nghe.

- Cũng được, nếu anh ấy chịu chơi với em. Nhưng nếu ra ngoài nhớ khóa cửa lại nhé?

Rồi Chi Quyên ra khỏi phòng Vy, đã thấy Phẫm đứng chờ bên ngoài. Chi Quyên nói.

- Ta đi nào?

Bóng tối ngập đầy. Cả hai đi ra khỏi hẻm. Ngọn đèn đường trên cao vàng vọt. Họ đi bách bộ, hai chiếc bóng lúc trước lúc sau. Thật lâu, Phẫm chợt lên tiếng.

- Anh Hứa là ai vậy?

Chi Quyên ngẩn ra, rồi cười nói.

- à... Một người hàng xóm thôi.

Hàng xóm thôi? Vậy à? Phẫm chợt thấy yên tâm, nhìn Chi Quyên cười. Bấy giờ mới chịu vẫy tay gọi chiếc taxi.

Họ đến một quán caphe mới mở, tên là "Hạ Trắng" ngồi dưới ánh đèn mờ nhạt. Phẫm uống caphe Chi Quyên gọi cơm gà. Hôm nay, Phẫm mặc chiếc áo màu caphe sữa, quần cùng màu, trông có vẻ lịch sự. Ai bảo cái ăn mặc của đàn ông là không quan trọng đâu? Chi Quyên hỏi.

- Gia đình anh hẳn khá giả lắm? Chắc ba mẹ anh rất yêu anh?

Phẫm hỏi ngược lại.

- Có cha mẹ nào mà không yêu con? nhưng mà yêu quá có khi cũng tạo nên sự bức mình. Cô tin như vậy không?

Chi Quyên chăm chú nhìn Phẫm nói.

- Con người là một động vật khó chịu. Anh biết không? Khi được cha mẹ chăm sóc thương yêu quá... Người ta bức mình. Nhưng rồi

khi gặp trường hợp như tôi. Mất cả cha mẹ... lúc đó muốn được nuôi nấng hay an ủi? một chút cũng không có, lại tiếc nuôi. Vì vậy tôi thường nghĩ. Ngay cả chuyện nương tựa nhau giữa tôi với Túy Vy. Đôi khi là một gánh nặng. Một thứ chịu đựng... Nhưng mà có tình yêu nào... lại không là một sự chịu đựng lẫn nhau đâu?

Phẩm có vẻ xúc động.

- Tôi chưa gặp cô gái nào giống như cô... Nhiều khi tôi thấy cô cứ mỹ hóa tất cả những gì quanh mình. Bất kể là nó tốt hay xấu. Còn tôi, tôi không làm được như vậy. Cô có vẻ hơi mâu thuẫn.

- Thế anh không mâu thuẫn à?

Phẩm ngồi tựa lưng vào thành ghế nghĩ ngợi.

- Vâng, tôi mâu thuẫn, phải nói là rất mâu thuẫn, từ chuyện học hành cho đến công ăn việc làm. Tôi muốn tự chủ nhưng rồi lại tuân theo mệnh lệnh gia đình. Muốn độc lập lại không độc lập... chắc Chi Quyên không hiểu những gì tôi nói đâu, vì Chi Quyên đã độc lập từ lâu.

Chi Quyên thở ra.

- Anh làm rồi. Tôi không hề tự chủ được.

Phẩm chau mày.

- Thế là thế nào? Cô còn trẻ như vậy, mà nuôi được cậu em. Vậy không tự chủ là gì?

- Bề ngoài nhìn vào thì ai cũng thấy là... Túy Vy lệ thuộc vào tôi. Nhưng thật ra tôi đã sống nhờ dựa vào nó.

- Nghĩa là sao, tôi không hiểu.

- Có gì đâu mà không hiểu. Chúng tôi đã sống tựa vào nhau. Nhờ có Vy mà tôi đã có gắng đứng thẳng người, có gắng tiến lên. Nếu không có nó... Có lẽ tôi đã bị quật ngã...

Phẩm ngỡ ngàng nhìn Chi Quyên.

- Đấy có thấy không. Cô hay nhìn mọi thứ chung quanh mình bằng cái ấn tượng đẹp... tôi rất mong... có một ngày nào đó... rồi cũng có người nương tựa vào tôi.

Chi Quyên chột chớp mắt.

- Sẽ có thôi! Bao giờ... người yêu anh rồi cũng phải tựa vào anh. Tôi nghĩ là... anh hẳn có nhiều người yêu lắm phải không?

Phẩm lẩm bẩm như nói với chính mình.

- Hiện giờ tôi chỉ mong một người...

- à... Anh có thể kể chuyện của anh cho tôi nghe được chứ?

- Chuyện gì?

- Chuyện gì cũng được.

- Nghĩa là cô muốn tôi kê khai lý lịch? Này nhé. Tôi có tất cả ba người chị, trong đó hai bà lớn đã ra nước ngoài, đã có chồng. Hiện ở đây chỉ còn một bà chị cũng sắp lấy chồng...

Chi Quyên chột cắt ngang.

- Cũng như anh sắp cưới vợ?

- Tại sao cô nghĩ như vậy?

- Thì đó là quan niệm có hữu của người Trung Quốc. Chắc chắn là

ba mẹ anh cũng muốn sớm có cháu nội chứ?

Phẩm nhìn Chi Quyên giả vờ nói.

- Thật ra thì tôi đã có vợ và có một con.

Chi Quyên tròn mắt.

- Thật ư?

Phẩm cười lớn.

- Nói chơi thôi, chứ làm gì có.

Chi Quyên cười theo. Không khí có vẻ bớt căng thẳng... Sau đấy cả hai còn nói nhiều thứ nữa. Trong những lúc vui vẻ thời gian thường trôi rất nhanh. Chỉ một lúc sau, là đêm đã về khuya... Nhưng cả hai ở trong cái không khí ấm cúng của tiệm caphe, họ như quên bằng thời gian. Chi Quyên có cái cảm giác mà chưa bao giờ nàng có được... Tiếng đàn Organ của cô gái trên sân khấu làm cho Chi Quyên có cảm giác mơ mơ không thật. Cuộc đời sao đẹp thế này. Dương Phẩm chợt hỏi

- Biết cô ta đang đàn bản gì không?

- Da... Tôi hiểu rất ít về nhạc nên không biết.

- Bản nhạc này có lời hay lắm.

- Vậy thì anh hát cho tôi nghe xem.

Phẩm nhìn Chi Quyên rồi chậm rãi đọc lời ca.

Những ngày anh chưa gặp em

Thế gian này giống đồng hoang im lìm

Đến ngày anh quen biết em

Đồng hoang đã biến thiên đường ẩm êm

Những ngày anh chưa biết em

Đời anh là khói, là mây xa vời

Kể từ ngày gặp em rồi

Trong anh hạnh phúc đầy nhiều ước mơ

Nếu em là cả vườn thơ

Nụ cười em chở lời ca ngọt ngào

Nếu anh có em trong đời

Ngỡ là định mệnh an bày lứa đôi

Đọc xong, Phẩm đã nhìn Chi Quyên với ánh mắt xúc động, Chi Quyên bối rối. không hiểu sao nàng cũng thấy tim đập mạnh, mặt nóng bừng bừng, nàng nói.

- Tôi chưa hề nghe qua bài hát này lần nào.

- Tôi cũng thế.

Phẩm nói làm Chi Quyên mở to mắt.

- Anh nói gì lạ vậy?

- Vì tôi chỉ mới nghĩ ra cách đây có năm phút.

- Mắt Chi Quyên càng mở to hơn. Một phần vì xúc động, một phần vì ngạc nhiên. Nàng không biết phản ứng thế nào. Chỉ thở dài với những tay đàn ông thế này... trời sinh ra chỉ để hại đàn bà. Có lẽ ta đã rơi vào móng vuốt của hắn không thoát được đâu. Nhưng mà... Chi Quyên dằng co với nội tâm và ngồi ngay người lại, nói.

- Máy giờ rồi anh?

- 11 giờ.

- Chi Quyên đứng bật dậy chụp lấy túi xách.

- Chết chưa? vậy là tôi phải về.

Phẩm cũng đứng dậy.

- Để tôi đưa cô về.

- Thôi khỏi. Tôi một mình kêu xe cũng được.

Dương Phẩm cương quyết.

- Tôi không bao giờ để các cô về nhà một mình cả.

Không bao giờ? Có nghĩa là đã nhiều lần... Chi Quyên nghĩ. Nhiều lần đưa bạn gái về nhà? như vậy là... Phẩm hẳn nhiều lần đặt thơ ca ngợi tình yêu? Với những người đàn ông như vậy... hẳn phải tránh xa... Ta không phải là đối thủ và Chi Quyên không còn cười đùa được.

Lên xe. Chi Quyên ngồi yên lặng... Cái không khí vui vẻ lúc đầu đã biến mất. Chi Quyên bây giờ lạnh lùng như một tảng băng, Phẩm ngồi kế bên thỉnh thoảng liếc sang. Chàng không hiểu mình đã làm

điều gì sai trái. Cái bản nhạc, bài hát... Đúng rồi, ta là một tên điên... Ta đã nôn nóng quá. Đây chỉ mới là lần gặp thứ hai thôi mà? Có cái chuyện làm quen mà cũng chẳng nên thân... vội vã thế này chắc là bị đánh giá... bị coi như là một thứ trăng gió bên đường. Xe đã dừng lại trước đầu hẻm Chi Quyên nhảy nhanh xuống, nói với Phẩm.

- Không dám làm phiền anh nữa đâu. Săn xe xin anh về luôn. Khởi tiến đến tận nhà.

Nhưng Phẩm cũng đã nhảy xuống xe.

- Sao lại khó chịu như vậy? Tôi cũng chẳng có làm gì đâu. Cô đuổi khéo à? Cô vào nhà xong là tôi sẽ đi ngay.

Chi Quyên đã đến nhà, lấy chìa khóa ra mở cửa. Bàn tay của Phẩm chợt đặt lên tay nàng.

- Mai chủ nhật. Tôi sẽ đến đây đón Chi Quyên và Túy Vy ra ngoại ô, đi picnic?

Chi Quyên lắc đầu.

- Mai tôi bận việc.

- Bận việc suốt ngày sao?

- Vâng, suốt ngày.

Phẩm mím môi nhìn Chi Quyên trong khi Chi Quyên tiếp tục tra chìa khóa vào cửa. Chợt nhiên, cửa bật mở. Một thanh niên to lớn bước ra. áo hoa, quần jean, với điệu thuốc phì phà trên miệng. Gã hỏi với thái độ tự nhiên.

- Chuyện gì thế Chi Quyên? Sao lại đi phố khuya thế?

Chi Quyên chợt lúng túng.

-Ồ anh Hứa... Anh đến bao giờ thế?

Anh chàng họ Hứa nói.

- Lâu lắm rồi. Tôi đang dạy cho Vy môn Tae Kwon do... Cái cậu này đầu óc khù khờ vậy, nhưng tay chân khá lanh lợi chắc sau này sẽ...

Chắc anh chàng đang tìm từ gì đó để diễn tả như "hết sảy", "sư tử"...
Gã vẫn phì phà điều thuốc, chợt hỏi Chi Quyên với giọng gắt gỏng.

- Ai đây vậy?

Thì ra là anh hàng xóm mà Chi Quyên đã nói. Phẫm nghĩ. Nhưng nếu chỉ là hàng xóm sao lại thân mật như vậy? Phẫm chợt thấy tự ái. Ta hiểu về cô gái này quá ít. Chàng bực dọc quay người đi nói.

- Thôi về nhé.

Rồi lăm lũi bước ra hẻm, không quay đầu lại. Giọng nói của Phẫm làm Chi Quyên bối rối. Nàng biết chắc chắn là Phẫm đã hiểu lầm. Nhưng Quyên chỉ yên lặng nhìn theo. Thôi vậy cũng được, không nên kéo dài. dù gì giai cấp xã hội của anh ta cũng không phải là của mình. hai thế giới cách biệt. Thôi đi đi. Đừng quay lại nữa. Chắc là Phẫm rồi sẽ không quay lại Chi Quyên bằng khuôn nghĩ.

Trong khi đó Hứa Lạc Phong nói.

- Cái tay công tử bột kia là ai vậy? Sao tôi thấy nghi ngờ quá.

- Đừng có nghĩ bậy, anh Hứa Lạc Phong. Thôi bây giờ anh về đi, tôi mệt quá. Tôi muốn đi ngủ ngay bây giờ.

Chi Quyên đi vào nhà, khép cửa lại, để tay Lạc Phong đứng bên ngoài. Chi Quyên thở dài khi nghĩ đến chuyện vừa xảy ra.

Con người thật lạ lùng. Đúng về lý trí suy xét. Chi Quyên xác định là... Phẩm rồi sẽ không đến nữa. Nhưng trong tiềm thức, Chi Quyên lại thấy thế nào đấy. Hình như có cái gì đó. Chờ đợi, nghe ngóng. Ngày tháng lặng lẽ trôi qua Mỗi ngày tan s8ỏ về nhà... Ngồi đấy mà hồn như gởi đâu đâu... Mong đợi ư? Không biết. Chẳng những thế, khi vừa bước tới cửa vào đã nghĩ. Có khi nào vừa đẩy cửa đã thấy có người bước ra. Hoặc... Túy Vy đã được rủ đi ăn bò kho rồi... Không, không... Không có phép lạ nào xảy ra cả. Không có... Nhưng tại sao trái tim của Chi Quyên cứ đập mạnh? Cứ thấp thỏm đứng ngồi không yên? Dù gì Phẩm cũng chỉ là người đàn ông gặp qua mới hai lần.Ồ! Chi Quyên thở dài... Không hiểu sao lúc gần đây Chi Quyên cứ hay thở dài. Sao không nghĩ tới không được? Tại sao? Chỉ mới gặp qua hai lần? Hay là vì:

"Trước khi quen biết em, thế gian này chỉ là cánh đồng hoang. Bây giờ quen biết em rồi. Mọi thứ như thành thiên đường... "

Nhưng biết đâu anh chàng đó đã tìm thấy thiên đường của mình rồi?

Chương 5

Lúc gần đây, vị trí của Chi Quyên trong công ty có nhiều thay đổi. Trước nhất... là số lần ông Lân gọi Chi Quyên vào phòng càng lúc càng nhiều. Cách cư xử của ông cũng mềm mỏng nhẹ nhàng hơn. Điều này đã tạo thành nhiều dư luận không hay Chi Quyên thấy đấy như một đe dọa. Phải làm thế nào để giữ một khoảng cách nhất định với ông chủ mà không khiến ông ta phật lòng? Chi Quyên có làm ra vẻ nghiêm nghị. Làm việc nhiều hơn, ít cười nói hơn... Nhưng rồi... Khi mùa thu đến, có một hôm, khi đến sở làm, Chi Quyên chợt thấy chiếc bàn làm việc của mình đã bị đưa vào phòng giám đốc.

Bước vào phòng giám đốc, Chi Quyên đã thấp thỏm. Sợ hãi. Ông Phùng Tính Lân như nhìn thấy điều đó, ông trấn an.

- Cô Chi Quyên này. Những ngày qua, công việc của cô là công việc của một bí thư cho giám đốc. Nhưng mà bàn làm việc của cô lại ở bên ngoài. Điều đó thật là bất tiện. Vì vậy, tôi đã cho người dời bàn cô vào đây.

Chi Quyên gật đầu, cố làm ra vẻ bình thản. Dù gì ông ta cũng là giám đốc, ông ta có quyền điều động. Chi Quyên ngồi vào bàn, lấy quyển nhật ký văn phòng ra.

- Thưa ông giám đốc. Chúng ta nên bắt đầu bằng hồ sơ khai quan thuế trước hay sao?

Chi Quyên hỏi với tư cách là một nhân viên dưới quyền đang chờ ý kiến chủ. Ông Lân nhìn Chi Quyên, cái cô bé này khá tự phụ, cứng cỏi. Lúc nào cũng cảnh giác. Nếu ta thích thì phải thận trọng chứ không thể sơ sót được như với những con người dễ dãi. Ông không trả lời thẳng câu hỏi của Chi Quyên mà ông hỏi.

- Cô Chi Quyên. Hình như cô hơi sợ tôi thì phải.

- Vâng.

Quyên trả lời một cách thẳng thắn, ông Lân chau mày.

- Tại sao vậy?

- Vì ngại ông không hài lòng.

ông Lân nhìn Chi Quyên với ánh mắt thật ám.

- Không hài lòng cỡ Chuyện đó cô biết là không có.

- Vâng Nhưng tôi cũng sợ... Ông quá hài lòng về tôi. Vì ông biết không, khi một người đã quá hài lòng người khác việc gì... họ lại thường hay đòi hỏi... Nếu tôi không để cho ông thỏa? mãi về cái đòi hỏi mới thì cái hài lòng kia sẽ biến thành cái không hài lòng.

Chi Quyên nói một cách mập mờ, nhưng cũng khá rõ ràng. Ông Lân giật mình, ông nhìn Chi Quyên và chợt hiểu, ông bước tới, bất giác đặt tay lên vai của Chi Quyên.

- Cô yên tâm.

ông hạ thấp giọng nói.

- Tôi sẽ cố gắng "đề cao cảnh giác" chính mình. Để không phải "yêu cầu" quá đáng điều gì ở cô cả.

Lời của ông Lân, lời của Chi Quyên đã phô bày mọi gút mắc một cách rõ ràng` Chi Quyên nhìn ông chủ với ánh mắt cảm ơn. Còn ông Lân thì quay mặt đi nơi khác... Nếu ta gặp cô bé này trước đây 10 năm, ông Lân nghĩ. Nếu ta chưa có vợ, thì chắc chắn ta không buông tha đâu. Nhưng mà bây giờ, kềm chế chính mình là phương pháp thông minh duy nhất, ông Lân tăng hắng một tiếng rồi nói.

- Thôi được rồi, Cô Chi Quyên, cô đem hồ sơ khai báo quan thuế ra,

mình làm việc đi.

Như vậy, Chi Quyên đã thấy an tâm hơn ông Phùng Tính Lân là con người biết điều, nho nhã, lịch thiệp ông không hề dựa thế để chèn ép nhân viên. Chi Quyên biết chỉ cần mình làm việc nghiêm chỉnh, không lỗi lầm, là không có gì phải lo cả. Nhưng rồi, khi xong việc bước ra ngoài, khi đi ngang qua phòng ông quản đốc, Chi Quyên nghe giọng cô Lý nói.

- Đâu có ai là chính danh quân tử đâu? ở cái tuổi đó thường hời xuân... Tôi bảo đảm với quý vị là sớm muộn gì cũng có chuyện rắc rối tình cảm cho xem.

Có giọng của một nữ nhân viên khác tiếp.

- Còn bà Lân làm chỉ Bà ấy đâu để gì cho phép chuyện đó xảy ra?

- Bà giám đốc à? Bà ấy thì làm gì? Nghe nói, ngoài cái món mặt chuột ra, bà ấy không thiết gì cả, kể cả ông giám đốc.

- Thật ra tôi thấy thì... Chi Quyên nó cũng rất xứng với ông giám đốc, chỉ có...

Vừa nói tới đó, thấy Chi Quyên bước ra, tất cả im bật... Có một vài người lại giả vờ chào Chi Quyên.

Mặc dù không làm điều gì trái với lương tâm, nhưng những lời bình phẩm kia khiến nàng cảm thấy bức dọc... Bước ra khỏi cao ốc... Chi Quyên vẫn cảm thấy nặng nề.

Rồi về đến nhà, vừa bước vào cửa, Chi Quyên lại thấy Lạc Phong đang dạy Vy môn Tae Kwon do Vy không không biết làm thế nào mà một chiếc ghế đầu đã ngã gãy càng. Chi Quyên đang bức mình... Nhìn thấy cảnh hỗn loạn trong nhà nữa. Thế là mọi cơn tức giận đổ trút lên Lạc Phong.

- Anh Phong, anh ở đây làm gì vậy? Nhà tôi đã khổ thế này, anh còn định gây họa gì nữa đây. Anh dạy Vy ba cái thứ này, anh định phá sập cả nhà tôi à?

Lạc Phong một chân đứng dưới gạch, chân kia gác lên ghế, miệng lại phì phà điều thuốc thơm vừa nheo mắt về phía Vy, vừa nói.

- Chi Quyên nghe này. Thằng em của cô coi vậy chứ khá lắm... Cô đừng khinh thường nó. Tương lai nó thật là sáng sủa... cô thì không biết, tối ngày chỉ mê ba cái thơ văn của ông Lý Bạch Lý Hắc gì đó. Nào lão Thiên Tạo nhân tất hữu dụng.

Chi Quyên vội đính chính ngay.

- Không phải là "Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng", nghĩa là "Trời sinh tài ta hẳn có dùng."

- Thôi kệ nó, gì cũng được câu đó cũng đúng với trường hợp của Túy Vy đây. Nó có một cô thể cường tráng, khỏe mạnh, với sức lực của nó mà cho đi học võ thái là khỏi chê...

Chi Quyên vừa sắp xếp đồ đạc, vừa bực mình nói.

- Bấy nhiêu đó chưa đủ à? Anh đã dạy cho nó học võ Tae- kwon do, rồi bây giờ định dạy võ Thái cho nó nữa. Tôi không thích thấy nó đi theo đám các anh, suốt ngày cứ...

Lạc Phong cắt ngang.

- Làm chuyện tầm bậy tầm bạ phải không? Tôi biết lúc nào cô cũng cho chúng tôi như những cái gai trong mắt.

Chi Quyên quay qua nhìn Phong.

- Đó là sự thật, đám bạn bè của anh. Người nào cũng mạnh khỏe giỏi giang. Vậy sao không kiếm việc đàn ông mà làm? Để suốt

ngày làm chuyện đánh thuê Tiền bạc kiếm được bằng cách đó đâu chánh đáng.

Lạc Phong bỏ đi về phía cửa sổ, vừa thở khói vừa nói.

- Nếu cô thuận theo yêu cầu, tôi sẽ bỏ nghề cũ.

- Anh muốn gì?

- Cô lấy tôi.

- Hừ. Anh dám nói vậy à?

Chi Quyên quay người đi về phía nhà bếp. Lạc Phong theo đứng ở cửa nhìn vào tiếp.

- Cô nói thử xem. Tại sao lấy tôi là xấu. Xem này tôi trẻ tuổi khoẻ mạnh bạn bè đông, lại biết đánh lộn.

- Hừ, đánh lộn cũng là một ưu điểm nữa sao?

Chi Quyên trề môi, Lạc Phong không chịu thua:

- Cô không hiểu gì cả. Trong thời buổi giành giật này, cô không biết đập lộn là chỉ bị người ức hiếp. vậy thì biết đánh lộn...

- Một ngày nào đó, khi chuyện xảy ra, anh sẽ biết ngay. Lúc đó thắng bại không phải dùng quả đấm hay dao búa phân biệt, mà phải sử dụng đến trí tuệ, đến luật pháp.

Lạc Phong không còn nhẫn nại nói.

- Thôi đủ rồi, đủ rồi. Cô Chi Quyên tôi cho cô biết. Cô cái gì cũng hay cả. Đẹp này, dễ thương này... Có điều... Cô bị ảnh hưởng nặng quá. cái gàn của ông già cô như di truyền cả cho cô.

- Nếu anh không thích thì anh đến đây làm gì?

- Tôi à? ờ... Có lẽ vì kiếp trước thiếu nợ cô nên kiếp này, hai ba ngày phải qua đây để nghe cô xài xể một lần.

Chi Quyên không nhịn được cười.

- Tôi thấy anh hết thuốc chữa rồi.

- Cái đó làm sao nói được? Người xưa cũng từng nói "Anh hùng phải luy mỹ nhân" mà.

Chi Quyên bực mình

- Anh Phong!

- Dạ.

- Anh mà còn nói năng bậy bạ nữa. Tôi không cho anh tới nhà tôi nữa nhé.

Lạc Phong nhún vai.

- Thôi được rồi, làm gì giận dữ như vậy. Lúc gần đây thấy cô thế nào đấy. Đụng tí là hờn giận. Nào nói đi, ai? Ai đã làm cô buồn... Có phải lão giám đốc trong công ty cô không? Nếu đúng, tôi sẽ cho lão biết tay Lạc Phong này.

- Ngoài anh ra không ai làm tôi bực mình cả.

- Tôi? Tôi à?

- Vâng, anh không thích làm ăn đàng hoàng kệ anh, nhưng anh đừng có bày cho Vy đánh lộn. Đầu óc nó khù khờ không phân biệt phải trái, rồi nó gây ra tai họa. Lúc đó tôi phải làm sao?

- Ôi, nó mà gây họa gì? Một thằng nhóc ba tuổi cũng xỏ mũi được nó kéo đi.

Chi Quyên tự ái kêu lên.

- Anh Lạc Phong.

Lạc Phong vội vã nói.

- Ồ, Chi Quyên, cô đừng buồn, tôi không có tình xúc phạm tự ái cô đâu, nhưng mà tôi muốn là cô hãy yên tâm. Cô có đi làm thì tôi cũng dặn dò hết đám đàn em của tôi ở đây là phải bảo vệ Túy Vy, không cho một ai ức hiếp nó. Cô trách tôi là dạy Tae- kon do cho nó làm gì. Thật ra thì tôi chỉ muốn dạy cho nó một ít món nghề phòng thân, để không bị người ta ức hiếp thôi.

Chi Quyên nhìn Lạc Phong thở ra.

- Tôi... nhiều lúc thấy anh cũng tốt...

Lạc Phong chợt đỏ mặt... Anh chàng như không quen được khen. Nhất là phái nữ, nên có vẻ lúng túng.

- Ờ... Hôm nay... Sao tôi số đỏ thế... Được cả cô khen là người tốt vậy.

Chi Quyên nhìn Lạc Phong không nín được cười.

- Anh Lạc Phong, mỗi lần nhìn anh là tôi chợt nhớ đến một nhân vật trong tiểu thuyết có tên là "Cỗ thiên đường".

- Nhưng tiểu thuyết đó... có dính líu gì đến tôi?

- Đồng ý là không dính líu gì đến anh. Nhưng vì trong đó có một bài hát mà nhân vật chính hay hát. Nó lại rất giống hoàn cảnh anh.

Lạc Phong nghe nói như vậy khoái chí.

- Ồ vậy hả? Bản nhạc thế nào? thật không ngờ tôi lại có duyên với cả nhân vật chính trong tiểu thuyết... Hát cho tôi nghe xem.

Chi Quyên có nín cười, đọc bài hát đó cho Phong nghe.

- Bài hát thế này đây: "hộp một hộp rượu, nói dóc cho hay, rồi đi ăn trộm, dạn dĩ chẳng ai bằng... "

Lạc Phong không giận chỉ chửi thề.

- Mẹ họ. Bài hát gì nghe kỳ cục vậy?

- Sao anh lại chửi thề?

Lạc Phong vỗ mạnh lên đùi.

- Nhưng mà... Bài hát cũng có ý nghĩa đấy chứ. Đây Chi Quyên, tôi nói cho cô nghe...

Phong chưa dứt lời thì bên ngoài cửa có tiếng huýt sáo. Có nghĩa là ám hiệu. gọi Phong. Phong vội bỏ đi ra ngoài. Nhưng không nén được quay đầu lại hỏi:

- Nhân vật nam chính đấy làm nghề gì? hẳn là đàn em của tôi đấy.

Trong khi đó đàn em bên ngoài lại nói to vào.

- Bể rồi.

- Chết mờ.

Lạc Phong hét lên rồi bỏ đi ra ngoài ngay.

Chi Quyên nhìn theo lắc đầu, tiếp tục việc bếp núc. Khi mang thức

ăn dọn ra bàn. Quyên vẫn không thấy bóng Túy Vy. Chắc Túy Vy đi đâu nữa rồi. Bỗng không chỉ cần nghe mùi cải xào là Vy đã bỏ chạy ra ngay. Nhưng Quyên vẫn gọi.

- Túy Vy ra dùng cơm này.

Không có tiếng trả lời, Chi Quyên chau mày, bước tới cửa phòng Vy. Đẩy cửa, Chi Quyên vẫn nghĩ là Túy Vy không có ở nhà. Nhưng thật ngạc nhiên, khi bước vào Chi Quyên lại thấy Túy Vy đang ngồi ngay ngắn trên giường, chăm chú nhìn cái gì đó trước mặt. Phòng chưa mở đèn, tối đen. Chi Quyên bước tới bật công tắc. Hồi hộp, không biết có phải Vy trở bệnh không? Nhưng khi bước đến gần, Chi Quyên giật mình. Trước mặt Vy, nằm trên tấm chăn trắng là hai hộp củ năng. Chi Quyên cầm lên.

- Ở đâu em có thể này?

Túy Vy nhướn mày một cách thích thú.

- Anh ấy cho đấy. Em có thể mở ra ăn được không? Đây là củ năng mà. giống củ năng mà chúng ta đã đào ngày xưa không?

Chi Quyên hồi hộp hỏi lại.

- Túy Vy... Ở đâu em có thể này? Ai cho em vậy?

Nhưng Túy Vy không trả lời ngay, hỏi tiếp.

- Chị Ơi... Nhưng mà, sao củ năng lại bỏ trong hộp, lại cột bằng vải cẩn thận nữa?

- Vy này, chị hỏi em. Cái này của ai cho đây?

Túy Vy tròn mắt.

- Thì anh ấy cho. Cái anh cao lớn người đó.

Chi Quyên nhìn Vy rồi cẩn thận hỏi:

- Anh nào mới được chứ? Có phải của anh Phầm không?

Túy Vy chợt reo lên.

- Vâng, đúng rồi đấy, anh Phầm đấy.

Chi Quyên hỏi hộp hỏi:

- Thế anh ấy bây giờ ở đâu? Đích thân anh ấy mang lại? Mang lại lúc nào? sao em không bảo với anh ấy ở lại?

Chi Quyên hỏi dồn dập làm cho Túy Vy không biết trả lời sao. Nó chỉ trở mắt ra nhìn nàng. Chi Quyên thở dài, hỏi lại từng thứ một.

- Anh Phầm đến đây từ bao giờ?

- Mới đến.

Chi Quyên ngạc nhiên.

- Mới đến? Tại sao không nghe thấy tiếng xe gắn máy. Mới đến là lúc nào?

Túy Vy vừa nhìn hộp củ năng vừa đáp.

- Lúc chị nói chuyện chơi với anh Phong dưới nhà bếp. Anh Phầm nói là cho em mấy hộp củ năng này, xong anh ấy bỏ đi. Mà đi lâu lắm rồi.

Chi Quyên có vẻ giận làm Vy sợ hãi, nó rụt rè nhìn chị:

- Chị, sao chị lại giận? Em có làm gì sai đâu?

Bậy thật. Chi Quyên nghĩ. Có trách Vy cũng vô ích thôi. dù gì anh ấy cũng đã đến... Nhưng cũng đã đi rồi... Đi rồi... Nhưng chắc cũng chưa đi xa đâu... Có thể đuổi theo kịp... Vì Túy Vy nói là mới đi cơ mà... Chi Quyên quay người bước ra cửa Nhìn quanh bên ngoài hẻm. Chỉ có mấy đứa nhỏ chơi trò rượt bắt. Gió đêm thổi lạnh, làm Chi Quyên rùng mình. Đâu có bóng dáng của Phẩm. Anh ấy đã đi rồi... "Lúc chị nói chuyện chơi với anh Phong ở dưới bếp"... Chi Quyên chợt thấy choáng váng... Đúng rồi. Sao lại cứ xui xẻo thế này? Tại sao? Chi Quyên đứng ở ngạch cửa mà ngẩn ra. Thật lâu mới quay vào nhà. Nhìn mâm cơm mà lòng ngán ngẩm. Túy Vy bước ra nó rụt rè nhìn Chi Quyên.

- Chi... Em đói rồi...

Chi Quyên thờ ra.

- Vậy thì ăn cơm đi.

Ngồi xuống bàn, hai chị em lặng lẽ dùng cơm. Thường ngày buổi cơm tối là bữa vui nhất của Vy Anh chàng vừa ăn vừa kể lại chuyện trong ngày. Mặc dù đấy chỉ là những góp nhặt rời rạc. Nhưng Chi Quyên vẫn lắng nghe để biết được ý của em. Vậy mà hôm nay, thái độ nghiêm trang của Chi Quyên như lây cả Vy, làm Vy rụt rè. Nó không biết chị nó đã giận nó điều gì, nên chỉ cắm cúi ăn, chứ không dám lên tiếng gì cả.

Hôm ấy Chi Quyên ăn cũng không ngon miệng. Bữa cơm thật tẻ nhạt. Sau đấy Chi Quyên thu dọn chén đĩa vào nhà bếp rửa, rồi giặt quần áo. Đó là những công việc thường ngày, nhằm chán máy móc. Nhưng dù sao công việc cũng quên lãng được thời gian. Tiếc một điều là chỉ có thời gian thôi. Còn những nghĩ suy cứ còn đó. Ờ Nếu như Lạc Phong hôm nay không đến, thì Chi Quyên đã nào có kéo dài câu chuyện "Cõi thiên đường" với Phong?

Phơi quần áo mới giặt dưới hiên nhà, thu dọn đồ đạc trong bếp xong thì đã khá khuya. Lúc Chi Quyên trở về phòng khách, Túy Vy vẫn

còn chưa ngủ. Anh chàng nâng niu hai hộp củ năng. Thấy Chi Quyên, nó hỏi.

- Chị Oì, em ăn được chứ?

Chi Quyên bước tới, gạt đầu, nàng phụ Túy Vy mở chiếc hộp giấy ra. Vy thích thú lấy từng củ năng ra ăn. Với Túy Vy ăn là một công việc quan trọng. Lúc nào cũng thấy Vy ăn một cách ngon lành. Chi Quyên chợt mơ ước. Phải chi mình là Vy. Không phiền muộn, không ưu tư, đau khổ... Chờ đợi... Sống như vậy thì cuộc đời hay biết mấy.

Rồi Túy Vy đi ngủ. Chi Quyên vẫn ngồi dưới ánh đèn nhìn những cọng dây vải trước mặt. Chi Quyên kết những cọng dây đó thành hình này rồi hình khác, thất rồi lại tháo, tháo rồi lại thất mà chưa hài lòng.

Hình như có tiếng gì lay bên ngoài? Phải không? Bây giờ là mùa thu rồi, gió rất mạnh. Tối nay gió lại lay mạnh cửa sổ Chi Quyên ngẩn ra nhìn về phía khung cửa. Chợt giật mình. Bên ngoài cửa có bóng người. vậy là không phải gió... mà là người đang gọi cửa.

Chi Quyên bước tới, kéo màn qua một bên. Bóng người bên ngoài vẫn đứng yên ở đấy.

Cái bóng chợt nói, giọng nghe thật rõ.

- Tôi nghĩ là... cứ đi lẫn quần bên ngoài mãi... Chi bằng đến đây thử thò vận một lần nữa xem sao.

Chi Quyên thấy tim đập mạnh. Đầu như choáng, mắt chợt ướt. Nhưng chỉ đứng yên không biết phản ứng thế nào?

Người đàn ông đó hỏi giọng có vẻ buồn.

- Cô ra đây hay cho tôi vào nhà?

Chi Quyên đứng yên. Một lúc, người đàn ông thở dài.

- à. Tôi chỉ làm cái chuyện khờ khạo thôi.

Rồi anh ta quay người bỏ đi. Chi Quyên không dần lòng được nữa. Nàng chạy ra, mở cửa. Vừa mở cửa, vừa gọi.

- Anh Phẩm!

Dương Phẩm đứng bên ngoài, ánh đèn đường hắt lên người chàng, làm ánh mắt như long lanh. Phẩm Có vẻ gầy hơn trước. Quyên lùi ra sau, để Phẩm bước vào.

Nếu tôi thú thật một điều với Chi Quyên, không hiểu Chi Quyên có khinh rẻ tôi không?

Chi Quyên lúng túng?

- Điều gì?

- Em có biết là... tôi đã lang thang ngoài phố suốt 5 tiếng đồng hồ quạ Tôi đã hàng trăm lần ra lệnh cho chính mình là phải về nhà... vậy mà không hiểu sao... Tôi vẫn trở về đây.

Đôi mắt của Phẩm đầy đau khổ. Phẩm lại tiếp.

- Bao lâu rồi? Một tháng... Vậy mà... Không hiểu sao tôi vẫn không làm sao quên em. Tôi như rơi vào vực thẳm. Không làm sao thoát khỏi. Em như một thói nam châm đầy ma lực... Em đã giữ chặt lấy tôi.

Phẩm đưa tay ra nâng lấy cằm Chi Quyên.

- Em có gặp một gã đàn ông nào sắp điên chưa? Hắn đây... Hắn đang đứng trước mặt em. Giả sử như cái gã "chỉ là hàng xóm kia" rất quan trọng đối với em thì em có quyền... Em cứ ra lệnh cho tôi

cút ngay Nhưng mà, em nên nhớ là...

Đôi mắt của Phầm như hai hòn than cháy đỏ.

- Khi em ra lệnh cho tôi cút, chưa chắc tôi sẽ chịu cút. Bởi vì tôi đã suy nghĩ kỹ rồi... Chỉ có những đứa khiếp nhược mới rút lui khi chưa lâm trận.

Chi Quyên đứng nhìn Phầm. Cái dáng dấp cương quyết của Phầm như một ngọn lửa đang cháy đỏ đang đốt nóng Quyên. Chi Quyên cảm thấy căng thẳng, nàng không còn dằn lòng được nữa. Nước mắt, lại nước mắt. Chi Quyên nghe thấy mình như run rẩy.

Tại sao tôi phải ra lệnh cho anh cút khỏi đây, khi mà tôi đã... chờ đợi ngày này biết bao lâu rồi?

Thế là Chi Quyên lại thấy mình bị xiết chặt trong vòng tay mạnh mẽ... Chi Quyên tựa đầu vào ngực Phầm để nghe tiếng tim chàng đập mạnh. Rồi Phầm cúi xuống. Một nụ hôn nóng bỏng trên môi. Quyên cảm thấy như rã rời, mặc dù ý thức như kêu gào. Ồ! cái gã đàn ông này. Mi đã dự định lánh xa hắn. Tại sao?... Đúng rồi... "trước khi quen biết anh, thế gian này chỉ như cánh đồng hoang... Khi quen biết anh. Mọi thứ như đã trở nên thiên đường" Vậy thì... vậy thì còn trốn lánh làm gì chứ?

Chương 6

Đối với Dương Phẩm mà nói, thì sự việc xảy ra như một phép lạ. So với thời gian trước, cuộc sống rõ đã phong phú hơn. Tình yêu đến chợt nhiên mọi thứ thay đổi. Cánh cửa màu sắc mở rộng vạn vật tỉnh giấc sau cơn mê dài. Tất cả những cảm giác đó ngập đầy từng giây, từng phút, từng giờ... Xa nhau thì đợi, mong mỗi. Lúc gặp nhau. Tiếng cười, niềm vui. Tất cả những thứ đó tổng hợp lại đầy ắp trong từng hơi thở.

Những ngày tháng đó, rõ là bận rộn. Mỗi buổi sáng Phẩm đều đến sở làm. Nghiệp vụ của công ty xy măng phát đạt nhờ sự quản lý giỏi của các ban ngành chức năng. Phẩm đến sở với danh nghĩa "Phó Giám Đốc" thật ra chỉ là để học việc, để sau này tiếp nhận chỗ ngồi của cha Trước đây, thì cái việc đó... Phẩm đã làm một cách nghiêm chỉnh, cố gắng học hỏi. Vậy mà bây giờ... Không hiểu sao, vẫn đến sở vẫn nghiên cứu hồ sơ... mà cái đầu vớ vẫn đâu đâu.

Ông âu Vân Yên là một tay cự phách trong làng doanh nghiệp. Ngoài công ty xi măng này ra, ông còn có thêm mấy xí nghiệp vệ tinh khác như nhà máy xây dựng, kiến trúc. Trời sinh Dương Phẩm ra là để nối nghiệp cha Trước kia khi nghe bạn bè đề cập đến chuyện đó, Phẩm đã từng đối kháng. Phẩm muốn được "sáng tạo", muốn tự mình làm nên, còn chuyện thừa kế đối với chàng là một sự tủ hủ, khiếm nhục "vô tích sự". Nhưng rồi, dưới sự thuyết phục của cha, Phẩm lại không thể nói: Con không thèm thừa kế sự nghiệp của cha đâu " Sau một thời gian miễn cưỡng, Phẩm cũng làm việc... Mà khi làm việc thì Phẩm lại cật lực. Do đó mới nhận chức không bao lâu, Phẩm đã triệt để sắp xếp lại bộ máy hành chánh kế toán. Mọi thứ phải tinh giảm, gọn nhẹ và đầy hiệu lực. Kết quả là... Ông Yên phải trở mắt, nói với vợ.

- Đấy bà thấy không? Thành Phẩm nhà tôi nào phải dở. Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh. Nó làm việc còn vượt trội hơn tôi. Như vậy là nhà họ âu chúng ta đã có người thừa kế rồi.

Khỏi phải nói, bà Yên nghe chồng khen con trai đã nở mũi hãnh diện cỡ nào. Con giỏi là cả một phần thưởng to tát. Chẳng bằng ngày nào, khi Phầm còn nhỏ. Bà cứ nghe ba bà chị của Phầm cứ tối ngày bảo:

- Mẹ, mẹ cứ nuông chiều nó... Rồi một ngày nào đó nó hư đồn ra cho mẹ biết. Mẹ thấy không, những đứa con một nhà giàu, cứ mười đứa là hết chín đã trở nên hoang đàng không chịu được. Đó cũng là sự thật! Bà Yên biết... Vì đám con cái của bạn bè ông Yên, phần lớn đều hay ỷ thế cạy quyền... Chỉ mới cách đây không bao lâu, con của một ông nhà thầu kiến trúc vì chuyện tranh giành gái trong hộp đêm đã vung dao chém đứt trái tai của một tay chơi con nhà giàu khác. Chuyện đó gần như giới thương gia trong thành phố này đều biết... Nhưng để giữ sĩ diện, chuyện đã được dàn xếp êm xuôi không ra tòa.

Nếu Phầm mà không học hành đàng hoàng, thì chắc chắn cũng phải ngã một trong tứ đồ tường. Rượu chè, cờ bạc nghiện ngập hoặc chơi gái. Lúc đó hắt hủi lắm. Cũng may... Bà Yên rất hãnh diện. Con trai bà thuộc loại tuyệt nhất trên thế giới. Chỉ biết chí thú làm ăn để rạng rỡ tông môn.

Thế mà, mấy hôm nay, không hiểu sao Phầm ngồi trong phòng làm việc lại cứ nghĩ ra. Chàng cứ tự hỏi chuyện thừa kế sự nghiệp cha thế này có thật sự cần thiết không? Có ảnh hưởng gì đến sự qua lại giữa Phầm với Chi Quyên không? Bởi vì Phầm biết tánh Chi Quyên. Con người đầy tự ái. Có lần Quyên đã chăm chú nhìn Phầm, thở ra nói.

- Lần đầu tiên gặp anh, em biết ngay anh không phải ở cùng giai cấp của em. Anh đến từ một hành tinh xa lạ. Vậy mà không hiểu sao, hai tinh cầu đó lại gặp nhau được.

Cái trạng thái nhậy bén của Chi Quyên khiến Phầm e dè. không dám tiết lộ gì về gia đình mình. Có chăng thì cũng tìm cách giảm bớt tầm

quan trọng. Phẫm thường nhấn mạnh. Mình cần thiết phải đi làm phụ giúp cha Chớ Phẫm không dám nói nhiều hơn... vì Phẫm biết lo nhiều hơn không những không lợi mà còn có hại, bởi vì Chi Quyên lúc nào cũng sống trong cái mâu thuẫn giữa mặc cảm tự ti và cái sự tự trọng quá đáng. Biết mình nghèo nhưng lại thật cao ngạo. Chi Quyên thường nói "Anh có ý hướng của anh, còn tôi có của tôi, chúng ta đều có sự kiêu hãnh riêng của mình".

Phẫm đã không dám nói gì cho Chi Quyên biết. Có nhiều thứ không dám tiết lộ, mặc dù ngày ngày gặp nhau. Tan sở là Phẫm lái xe máy đến cao ốc Giao Tân để đưa Chi Quyên về. Ngồi trong nhà nhỏ, xem Chi Quyên làm cơm, rồi cùng ăn. Nhưng Phẫm thấy thức ăn rất ngon. Thỉnh thoảng Phẫm cũng đưa hai chị em Chi Quyên đi ăn cơm tiệm để rồi nghe Chi Quyên trách "Anh xài phí quá" Phẫm không dám giải thích. Chi Quyên nào biết là... tiền bạc nào có là vấn đề với Phẫm. Phẫm chỉ ngồi đó. Yên lặng một cách thú vị ngắm Chi Quyên suýt xoa và rồi... Một lúc nào đó, khi phát hiện ra, thì Phẫm thấy là mình không thể sống thiếu cái nụ cười của Chi Quyên nữa.

Dĩ nhiên với những lần sinh hoạt thường xuyên như vậy, Phẫm không làm sao tránh khỏi đụng độ với Lạc Phong. Nhưng những lần chạm mặt đó. Phẫm chỉ gặp phải ánh mắt không than thiệt. Mặc dù anh chàng là hiện thân của bao nhiêu nguy hiểm là những ám ảnh căng thẳng. Nhưng Phẫm cũng thấy nhẹ lo phần nào, khi Chi Quyên biết được cười nói.

- Anh Lạc Phong đấy à? Anh ấy là bạn em từ thuở nhỏ. Chúng em cùng đùa bên nhau. Không sao đâu. Chỉ tại anh ấy đọc tiểu thuyết kiếm hiệp nhiều quá nên bị tẩu hỏa? nhập mị Chớ anh ấy là con người hào hiệp, hiền lành. Em đang định thuyết phục để cải tạo anh ấy đấy.

Phẫm nắm lấy tay Chi Quyên nhìn vào mắt nàng nói.

- Em làm ơn giúp anh, đừng có "cố gắng" quá, Lạc Phong có tốt hay xấu chuyện đó không quan hệ lắm với chúng ta em hiểu không?

Chi Quyên ngược lên. Rồi chợt hiểu. Chi Quyên cười lớn và tựa mặt vào lồng ngực Phẩm.

- Anh là con người ích kỷ, hay ghen tuông... Gặp ai anh cũng cứ nghi ngờ.

Phẩm tròn mắt.

- Anh có nhiều khuyết điểm như vậy à?

Chi Quyên vừa cười vừa nói.

- Vâng. Nhưng không hiểu sao em lại yêu những khuyết điểm đó vô cùng.

Lời của Chi Quyên làm tim Phẩm rộn rã. Phẩm cúi xuống xiết chặt Chi Quyên trong lòng mình.

Tình yêu là mật ngọt là niềm vui bất tận. Nhưng trong cuộc sống tình yêu không phải là không có sóng gió. Nhất là khi nó diễn ra trên những sự thật được che đậy.

Chương 7

Hôm ấy chủ nhật, trời tờ mờ sáng. Phầm lái chiếc Mustang mà cha vừa sắm cho, dừng lại trước cửa nhà Chi Quyên. Vừa bóp kèn, chàng vừa thò đầu ra ngoài gọi to.

- Chi Quyên đưa Túy Vy ra luôn. Mình đi picnic ở ngoại ô nhé?

Chi Quyên kinh ngạc nhìn chiếc xe bóng lộn.

- Xe ở đâu có vậy?

Phầm ấp úng muốn nói thật nhưng lại không dám.

- à. Của một ông bạn mới cho mượn.

- Xe mới mà anh dám mượn à? Rủi đụng hư của người ta rồi sao?

Phầm bực mình nói.

- Trời ơi. Sao khéo lo xa vậy? Lên xe nhanh lên. Mình còn phải ra ngoài siêu thị tìm một số thức ăn làm sẵn mang theo. Làm việc cả một tuần, phải có phút giây thư thả chứ?

Cái thái độ vui vẻ của Phầm làm Chi Quyên vui lây. Thế là Chi Quyên đi nhanh vào nhà và chỉ ít phút sau, nàng đã đưa Vy ra. Chi Quyên mặc chiếc áo dài tay màu mỡ gà, quần tây màu caphe trong thật mát mắt.

Về sinh hoạt hàng ngày của Chi Quyên, Phầm nhiều lúc bâng khuâng. Chàng muốn giúp đỡ, nhưng lại sợ Chi Quyên tự ái. Ví dụ có lần Phầm đã viện cớ tặng cho Chi Quyên một chiếc áo. Chi Quyên đã nhận nhưng lại nhẹ nhàng nói.

- Lần sau anh đừng có làm như vậy nữa, trừ trường hợp anh chê là

em nghèo quá ăn mặc không giống ai.

Con người của Chi Quyên nhạy bén, dễ bị tổn thương như vậy làm cho Phẫm lại thấy Chi Quyên như thật mâu thuẫn. Chẳng hạn khi Phẫm mua bộ áo quần jean cho Túy Vy thì Chi Quyên lại reo lên.

-Ồ, anh thật là tuyệt vời, anh biết cách chọn hàng quá. Túy Vy mà mặc bộ áo quần này thì đẹp vô cùng.

Hôm nay, Túy Vy đã mặc bộ áo của Phẫm chọn. Mà quả đẹp thật, với dáng người cao hơn một thước tám. Khoẻ mạnh đẹp trai, nếu Túy Vy không nói chuyện thì chắc chẳng ai biết Vy là con người có bộ óc chậm phát triển.

Chi Quyên và Túy Vy lên xe. Vy ngồi sau, còn Chi Quyên ngồi cạnh Phẫm Túy Vy được ngồi xe hơi, có vẻ rất thích thú, anh chàng nhìn quanh rồi lú lo.

-Chị Oì, chiếc xe này là xe thiết phải không? Nó chạy được chứ?

Phẫm cho nổ máy xe, rồi Chi Quyên trờng mắt. Túy Vy mới yên. Chi Quyên quay sang thấy Phẫm sử dụng xe một cách thành thạo thì nghi ngờ.

- Anh học lái xe bao giờ vậy?

Phẫm nói.

- Anh có bằng lái. Nếu không đâu dám lái xe đưa em đi chơi?

Chi Quyên yên lặng một chút nói:

- Em biết về anh còn ít quá.

- Phẫm đỏ mặt như vừa làm phải điều gì sai trái. May là Chi Quyên không hỏi thêm nữa. Cả ba đến siêu thị, họ mua bánh mì sandwich,

đùi gà, bò kho, đậu phộng hột gà... trà... Rồi sau đó mới đi thẳng ra ngoại ô. Chi Quyên từ xưa tới giờ, ngoài thành phố Đài Bắc ra không biết đến nơi nào khác. Dương Phầm thì lúc đi cũng chưa ấn định mục tiêu nên cuối cùng họ chọn xa lộ Bắc Nghi Phầm nói với Chi Quyên.

- Chúng ta ra đây rồi gặp nơi nào có cảnh đẹp là ngồi nghỉ Chứ không cần phải đến nơi danh lam thắng cảnh Vả lại những khu du lịch đã có bàn tay con người gia công vào thì làm sao bằng thấy cảnh nguyên thủy của tự nhiên chứ?

Chi Quyên đồng ý thế là xe hướng về phía đại lộ Bắc Nghi Qua khỏi thị trấn Tan Điểm là cái không khí tươi mát đồng quê đã xuất hiện. Nhưng cái làm cho con người thích thú hơn không phải là không khí mà là khung cảnh ở hai bên đường.

Bấy giờ là giữa thu Mà mùa thu ở Đài loan thì rất ấm. Những người quanh năm suốt tháng sống ở thành phố. Gần như không biết mùa thu là gì. Nhưng khi xe ra đến ngoại ô những hàng cây phong ở hai bên đường. Là nhuộm đỏ ối... Chi Quyên thở ra, mở to mắt như muốn thu hết cảnh vật Những chiếc lá đỏ dưới cái nắng mùa thu, trở nên rực rỡ làm sao, và bây giờ thì Chi Quyên mới hiểu được ý câu thơ "sáng sớm ai nhuộm vườn lá say?"

Xe đã đi vào vùng núi đồi. Con đường trở nên dốc lại khúc khuỷu. Gió lùa vào xe mát lạnh. Mùi cỏ, mùi hoa, mùi nhựa thông, mùi bùn đất. Tạo thành một mùi vị tổng hợp dịu dàng.

Những hàng cây dương xỉ hai bên đường, với những chiếc lá như cọng lông chim vẫy tay chào đón. Rồi xe lên cao hơn có lúc như lẫn cả trong mây. Chi Quyên trông thấy có tấm biển đề địa danh "Biển Mây" nằng chọt xuýt xoa. Phầm nói.

- Chi Quyên, em có biết không?

- Biết cái gì?

- Anh thấy em rất thích thở dài. Vui em cũng thở dài, mà buồn cũng vậy.

- Thật à?

- Thật chứ.

- Vậy mà em tưởng là mình chỉ thở ra trong một trường hợp.

- Trường hợp nào?

- Lúc quá xúc động thôi.

- Không lẽ bây giờ em cũng thế?

- Vâng.

- Tại sao?

- Em đang nghĩ. làm thế nào để giữ chặt được mãi mãi giây phút này. Cái mùa thu này, cái hạnh phúc mình đang có này.

Phẩm đưa tay ra nắm tay Chi Quyên.

- Đừng thở dài nữa Quyên ạ. Anh sẽ giúp em. Chúng mình sẽ giữ được nó mãi mãi.

Chi Quyên nhìn Phẩm, rồi tựa đầu lên vai chàng. Cạnh đường lớn có một con đường nhỏ khác rẽ vào hốc núi. Chi Quyên chợt kêu lên:

- Anh ngừng lại một chút đi.

Phẩm nhìn hai bên đường tìm kiếm, có một khoảng đất rộng bên vệ đường. Chàng cho tắt xe vào, tắt máy rồi quay ra sau nói với Túy Vy.

- Cậu muốn ăn gì cứ ăn nhé?

- Vâng.

Túy Vy có vẻ khoái chí, thật ra thì... giỏ thức ăn vẫn nằm trong lòng Vy, và đã có một gói bò khô trống trơn. Chi Quyên nhìn Phầm cười nói.

- Anh dám giao thức ăn cho Vy nó giữ à? không sợ tí nữa chỉ còn cái gói giấy không ư?

Chi Quyên bước xuống xe. Gió lộng làm bay bay tà áo... Tung cả mái tóc. Mây như đang vờn quanh ho... Nụ cười luôn nở trên môi, cái má lúm đồng tiền sao trông dễ thương lạ.

Túy Vy đi phía trước, Chi Quyên và Phầm đi sau. Họ cứ lần theo đường mòn uốn khúc, để rồi một lúc thấy mình ở giữa một khu rừng thông. Trước mắt là một màu xanh, của lá của cỏ của cả không gian. Túy Vy thích chí vừa chạy vừa nhảy vừa kêu lên. Chi Quyên phải hét.

- Vy, không được đi xa đấy nhé, coi chừng lạc đấy.

Túy Vy vẫn chạy không quay lại.

- Em không lạc đâu, em đi tìm củ năng đây.

Chi Quyên hét.

- Ở đây làm gì có củ năng?

- Thì để em tìm thử xem.

Túy Vy nói và mắt hút sau tảng đá. Phầm nắm lấy tay Chi Quyên nói:

- Đừng lo, cậu ấy sẽ không bị lạc đâu. Chúng ta bình thản nào.

- Vâng, phải bình thản thưởng thức cái hương vị của rừng núi.

Buổi sáng hôm nay gió nhẹ, mây lang thang. Cây lá ru ngủ ngay cả cỏ non cũng trở mình nhè nhẹ. Vậy thì... vội vã mà làm gì?

Cả hai nắm tay nhau, sóng đôi đi giữa rừng cây xanh hoang vắng. Khung cảnh tuyệt diệu thật. Nhưng cả hai nào có để ý gì nhiều với khung cảnh đâu? Phấn cứ ngắm mãi cái má lúm đồng tiền của Chi Quyên.

Còn Chi Quyên, nàng mãi mê với những cái nhỏ nhặt nhất của cảnh vật Cái giọt nắng trên cỏ... Cái chót vót cao của cây. Chú cào cào đang sợ hãi vì bị động... Chú chim non đang rửa cánh... hình dạng những áng mây... Để rồi cuối cùng dừng lại trên mặt Phấn. Cái ánh mắt quyến rũ, say đắm của chàng, làm Chi Quyên thở dài... Để rồi môi lại ghé môi... Phấn không thích nghe tiếng thở dài tiếp tục.

Thời gian lặng lẽ trôi... Nhưng mặc... họ không còn cần thời gian giữa rừng thông tuyệt vời này... Thời gian nào có nghĩa lý gì? Phấn cởi áo ra trải trên bãi cỏ Chi Quyên nằm xuống ngắm mây, rồi chợt hỏi:

- Anh Phấn này.

- Cái gì?

Phấn bứt cọng cỏ nghịch trên mặt Chi Quyên.

- Anh nói đi, Mình có giữ chặt được cái mùa thu này mãi không?

- Ta sẽ giữ chặt được tất cả, không chỉ một mùa thu này.

Chi Quyên quay lại nhìn Phấn.

- Anh Phầm anh có biết là... anh hay nói khoác anh là kẻ gian xảo.

Phầm đã ngạc nhiên.

- Sao Chi Quyên nói vậy?

- Bởi vì... không ai có thể giữ lấy thời gian... Mùa thu rồi mùa xuân gì cũng trôi qua... Và như vậy hôm nay của chúng ta cũng sẽ đi vào quá khứ.

- Nhưng mà... chúng ta còn có ngày mai.

- Biết có hay không?

Giọng của Chi Quyên chột hạ thấp Phầm ném cọng cỏ, rồi lấy tay vuốt tóc Chi Quyên.

- Em đang nghi ngờ? em nghĩ là... anh với em chỉ là một sự đùa cợt nhất thời? Anh không thành thật, anh như một tay sờ khanh?

Chi Quyên nhìn thẳng mắt Phầm.

- Mà có như vậy không chứ?

Bàn tay Phầm dừng lại, thái độ Phầm chột trở nên nghiêm trang.

- Chi Quyên, em xem thường anh như vậy à? em làm vậy là xúc phạm anh... hãy nói thẳng anh biết đi... Em đã bắt măn anh điều gì chứ? Nếu anh có chỗ nào không đúng. Em cứ thành thật nói. Sự sai lầm có thể có chưa hẳn là một sự cố ý. Em nhạy bén, em dễ có tiên kiến... Anh thật khó khăn... Không biết phải làm thế nào để em tin anh.

Chi Quyên đã vòng tay lên bả lấy cổ Phầm.

- Thôi mà... Đừng có nói nữa, em biết là mình sai rồi.

Phẩm lại cúi xuống hôn Chi Quyên.

- Chi Quyên em biết không. Trước ngày gặp em, anh không hề tin chuyện tình yêu, anh nghĩ rằng đó là những trò tiêu遣 của mấy ông viết tiểu thuyết để câu độc giả. Nhưng mà... Bây giờ thì...

Phẩm thở ra.

- Anh có đau khổ hay hạnh phúc đều thuộc em cả.

Chi Quyên kéo Phẩm sát vào người mình, không nói gì. Họ yên lặng nằm bên nhau, thụ hưởng cái hạnh phúc "yên tĩnh".

Một lúc Phẩm ngồi dậy, giặt mình, khi trong thấy hai hàng nước mắt Chi Quyên chảy dài trên má Quyên.

- Em làm sao thế? Đừng chớ.

Chi Quyên lại bá lấy cổ Phẩm, vừa cười vừa khóc.

- Em có làm gì đâu? anh không biết là khi quá hạnh phúc người ta vẫn có thể khóc được cơ à?

Gió mùa thu thổi qua ngọn cây, tạo thành một bản nhạc êm dịu. Mùa thu thật tuyệt vời. Họ nhìn nhau rồi bất giác cùng cười.

Túy Vy không biết ở đâu chạy đến nói to.

- Chị Oí, chị xem này... Chị xem em tìm được gì này.

Chi Quyên ngồi ngay lại, nói với Phẩm.

- Nếu thật sự Túy Vy mà tìm thấy củ năng, thì ta nên gọi nơi này là "Rừng Như Nguyệt" nhé?

Vy đến gần, trên tay nó là cái gì không rõ, chỉ khi Vy buông tay ra. Chi Quyên mới thấy đó là những chiếc lá đỏ. Có điều nó không phải là lá phong mà là những chiếc lá tía tô đấy.

- Anh biết lá này là lá gì rồi... Đây là những chiếc lá tía tô đấy.

Túy Vy ra dấu.

- Đàng kia nhiều lắm, nhiều lắm.

Phẩm chợt hỏi Túy Vy.

- Còn gói thức ăn đâu rồi?

Túy Vy như sực nhớ ra.

- Ờ, em đã bỏ quên đàng kia.

Chi Quyên đứng dậy.

- Chúng ta đến đấy xem xem.

Cả hai nắm tay nhau, vượt qua rừng thông, bãi cỏ, qua cả một cái đồi trọc họ đến một nơi mà mới trông thấy. Chi Quyên đã như bị cuốn hút. Trước mặt họ là một thung lũng, mọc đầy loại rau tía tô nên có màu tím xạm. ánh nắng lấp lánh trên tấm thảm kia... Cảnh như tranh như họa. Chi Quyên lắc đầu nói.

- Em không ngờ là trên đời lại có cảnh đẹp thế này.

Phẩm có vẻ xúc động.

- Nhìn những chiếc lá tía tô kia. Có cái màu đỏ chói, cái tím xạm. Chi Quyên nếu có một ngày nào đó, anh mà phụ em, thì xin cho máu anh đỏ đầy như lá đấy.

Chi Quyên giật mình, trừng mắt.

- Anh nói nhằm nhí gì vậy?

Phẩm trịnh trọng.

- Em tin dị đoan à? em hãy tin anh đi. Chẳng bao giờ anh phụ em đâu. Anh quá khích thật. Nhưng mà... Anh thề trước đám rau tía tô kia... Anh yêu em và anh muốn từ đây về sau, năm nào ngày này, ta đều đến đây, để giữ chặt cái mùa thu này. Hôm nay là ngày mấy?

- Mười ba tháng mười.

- Ngày mười ba là ngày không tốt. Nhưng với chúng ta nó là dấu hiệu của may mắn.

Chi Quyên cảm động nhìn Phẩm.

- Anh muốn như vậy?

- Vâng, chắc là như vậy.

Hai người nắm tay nhau cùng cười. Túy Vy đã tìm được túi thức ăn mang đến, đứng sau lưng hai người hồn hồn thở Túy Vy rụt rè nói.

- Chị. Em đã tìm được giỏ rồi. Nhưng mà... chỉ còn giỏ không vì em đã ăn hết rồi.

Túy Vy vừa nói vừa đưa cao túi lên. Chi Quyên tròn mắt rồi không nhận được ôm bụng cười lớn. Phẩm cũng thế... Buồn cười thật. Ăn hết rồi mang túi lại làm gì? Túy Vy đứng đấy thấy hai người cười, nó không hiểu tại sao, nhưng để lấy lòng cũng cười theo.

Mãi khi hoàng hôn xuống, cả ba mới về đến thành phố Đài Bắc. Mọi khi thì Túy Vy là người than đói trước, còn lần này là Chi Quyên và

Phẩm không đợi ý kiến Phẩm đã lái xe đến thẳng một quán ăn Tứ Xuyên ở đường Nam Kinh.

Ba người ngồi xuống, chưa kịp gọi thức ăn, thì có một bóng áo hồng xuất hiện trước mặt. Chi Quyên chậm rãi nhìn lên. Màu hồng gần với màu đỏ của lá trên núi cao. Chiếc áo màu đỏ. Kế tiếp là một khuôn mặt đẹp có đôi mắt sắc. Phẩm thì phản ứng nhạy bén hơn. Chàng đứng bật dậy, cố làm ra vẻ bình thản.

-Ồ, Đình Thư Để tôi giới thiệu với cô nhé. Đây là cô Chi Quyên và em trai của cô ấy.

Quay sang Chi Quyên, Phẩm giới thiệu tiếp:

- Chi Quyên, đây là cô Đình Thư.

Đình Thư liếc nhanh về phía chị em của Chi Quyên. Bản tính nhạy bén của phụ nữ cho Đình Thư thấy sự liên hệ của Chi Quyên với Phẩm không đơn giản. Nhưng Đình Thư vẫn tỏ ra lịch thiệp chào Chi Quyên xong quay qua Phẩm cười nói.

- Đi ngang thấy chiếc Mustang màu đỏ đậu ngoài cửa là biết anh đang ở trong này. Nhưng không ngờ lại có người đẹp kèm theo. Vậy là anh hết sẩy đấy nhé.

Rồi Đình Thư vỗ mạnh lên vai Phẩm một cách tự nhiên.

- Anh không mời tôi dùng cơm à?

Phẩm có vẻ lúng túng. Chàng biết nếu để Đình Thư ngồi lại là... chắc chắn... Đình Thư sẽ điều tra lý lịch mấy đời của Chi Quyên. Trong khi chính bản thân Phẩm còn chưa rõ về người yêu mình. Thế này rõ bất tiện, nhưng Phẩm vẫn hỏi.

- Đình Thư, cô đến đây một mình à?

- Làm gì có chuyện đó.

Phía sau Phẫm chợt có tiếng nói làm Phẫm giật mình quay lại, thì ra có cả chị Nhi Phương và Phạm Hảo. Nhi Phương tiếp:

- Hôm nay phải cho cậu bế hầu bao một bữa mới được.

Nhi Phương nói mà liếc nhanh về phía Chi Quyên.

Phẫm nghĩ thế này thì bữa cơm hôm nay coi như hỏng. Nhưng mà chuyện gì phải đến rồi sẽ đến. Không làm sao tránh được Thế là Phẫm đứng ưỡn ngực ra. Có lẽ định mệnh muốn bày thế. Mọi chuyện phải công khai. Nhưng cái công khai này sẽ đưa đến hậu quả thế nào? Phẫm chợt thấy bối rối... Muốn bình yên coi bộ không được. Lý trí cho Phẫm thấy mọi chuyện đều cần phải bình tĩnh... Không được sơ hở, thế là Phẫm nói với Chi Quyên.

- Chi Quyên chúng ta qua cái bàn lớn bên kia đi... Em cũng cần làm quen với chị ba của anh. Chị Nhi Phương và vị hôn phu của chị ấy là anh Phạm Hảo.

Chi Quyên vội vã đứng dậy vừa lúng túng vừa sợ hãi nhìn Nhi Phương.

Nhi Phương trong chiếc robe mà xanh lá, tuy không mang đầy nữ trang trên người, nhưng dáng dấp quý phái và sang trọng. Còn người đàn ông đứng cạnh nàng thì khỏi phải nói. Ông ta đang nghịch chiếc chìa khóa xe hơi trên tay. Tiếng kim loại leng keng càng làm cho Chi Quyên thấy khóp. nàng nhìn những người trước mặt. Đình Thư, Hảo, Nhi Phương và cả Phẫm như đến từ một thế giới khác. Thế giới thượng lưu. Còn nàng và em trai? Túy Vy... lại đang ở một cõi khác xa vời.

Bàn của nhóm Phẫm trong phòng ăn gây nhiều sự chú ý cho người khác. Chi Quyên chưa kịp lấy lại bình tĩnh thì ông chủ nhà hàng đã bước ra, tiếp đón những khách quen thuộc.

- Ô! Cậu Phẩm, cô Phương, Cậu Hảo, cô Đình Thư Lâu quá sao chẳng thấy quý vị ghé qua?

Đình Thư vừa hát hàm tự nhiên, vừa nói.

- Thì bây giờ đã lại đây. Lại nguyên đám thế này còn gì nữa? không những thế chúng tôi còn mang cả khách quý mới đến cho ông. Phải đặc biệt nhé. Bây giờ ông định sắp xếp để chúng tôi ngồi đâu đây này?

ông chủ nhà hàng vội nói:

- Lên lầu hai đi. Ở đấy có một phòng tốt lắm. Phòng số 315.

Phẩm đứng dậy.

- Hay lắm, thôi ta lên lầu nào.

Túy Vy ngồi đấy, không lên tiếng. Anh chàng trở mắt ngạc nhiên. Ở đây sao đông người thế này. Mà đã đến nhà hàng sao chẳng ăn ngay đi. Bây giờ lại thấy đám đông rời bàn. Nó ngạc nhiên hơn. Không đứng dậy. Vy nói:

- Chị Oì, em chưa ăn gì cả mà, em không đi đâu.

Chị Quyên nhìn sang Túy Vy chợt thấy bối rối. Nàng nhìn sang Phẩm cầu cứu. Nhưng Phẩm cũng đang bận rộn và căng thẳng không kém. Phẩm không biết có nên để sự việc tiếp tục diễn ra không hay là nên mượn một cô nào đó để đưa chị em Chị Quyên về nhà trước? Phẩm đứng phân vân, trong khi Chị Quyên thấy mình phải quyết định nên nói với Túy Vy.

- Đứng lên đi, mình lên lầu ăn.

Túy Vy hỏi:

- Tại sao phải lên lầu?

Chi Quyên bực dọc chau mày:

- Em không thấy là ở đây không đủ chỗ ngồi ư?

Anh em Đình Thư và Như Phương đứng đấy trông thấy hết. Đình Thư đã đi đến kết luận một cách ngộ nhận. Đình Thư nói với Nhi Phương.

- Chị Phương này. Thôi thì ta không nên quấy rầy. Khi người ta đã không muốn như vậy.

Lời của Đình Thư làm Chi Quyên lúng túng. Nàng vội kéo lấy tay Túy Vy nói.

- Chị Đình Thư, chị đừng hiểu lầm chúng tôi...

Phẩm quay qua tiếp cứu cho Chi Quyên.

- Cô Đình Thư, cô không hiểu đâu, Chuyện không phải thế.

- Đương nhiên là tôi không hiểu.

Đình Thư vừa nói vừa cười, rồi quay sang Nhi Phương.

- Dù gì chúng ta cũng chỉ là khách bất ngờ thôi. Phải không chị Phương?

Nhi Phương nói:

- Thôi được rồi, được rồi. Chúng ta cùng lên lầu. Cứ đứng mãi dưới này, người ta làm sao buôn bán được chứ?

Mọi người cùng lên lầu. Chi Quyên kéo tay Túy Vy cố gắng đi chậm

phía sau, nói nhỏ với Phẩm.

- Em thấy là... Hay để em đưa Vy về trước, anh ạ.

Nhưng Nhi Phương đã nghe thấy, Phương quay lại nắm lấy tay Chi Quyên.

- Sao vậy? Cô Quyên. Đám tụi này đùa cợt quen rồi. Cô đừng hiểu lầm không có gì đâu mà ngại. Cô mà bỏ về, bọn này sẽ mất mặt. Dù gì... bạn của Phẩm thì cũng là bạn của tụi này mà. Cô thấy sao?

Trong hoàn cảnh như thế, làm sao bỏ đi Chi Quyên nhìn Phẩm, chờ đợi một ánh mắt che chở. Nhưng Phẩm cũng rối lắm. Vì Phẩm nghĩ nếu ở đây chỉ có một mình chị Nhi Phương thì chuyện còn có thể giải quyết một cách dễ dàng. Đàng này có cả anh em nhà họ Phạm, thật khó xử, nhất là đối với Đình Thự. Cô nàng có bản chất vừa ương ngạnh, vừa ngạo nghễ. Chắc chắn không dễ buông tha Chi Quyên đâu. Vì nghĩ thế, nên Phẩm kém vui một cách không tự nhiên. Cái thái độ của Phẩm làm cho Chi Quyên hiểu lầm. Chi Quyên nghĩ... hay là Phẩm không muốn ta tiếp xúc với người nhà của chàng. Một sự xấu hổ Phẩm chỉ coi ta như là bạn? Nghĩ thế... Chi Quyên chợt buồn không dám nghĩ tiếp.

Chương 8

Đình Thư hôm nay mặc rất đẹp. Chiếc áo rộng màu đỏ, quần jean trắng. Đôi chân thon dài... Vừa có cái dáng dấp con trai lại vừa đẹp như con gái... Cô này chỉ quan hệ với Phầm như một sự quen biết hay họ có gì khác? Chi Quyên tự hỏi, chắc là không. Cái cá tính nhậy bén của người phụ nữ cho Chi Quyên thấy còn có cái gì nữa. Bởi chỉ như vậy, Đình Thư mới có được thái độ tự nhiên như người nhà.

Lên lầu, mọi người an vị trong phòng ăn nhỏ. Bàn rộng đủ cho mười hai chỗ nên số người của Phầm ngồi vào trở nên rộng thênh thang. Phầm cố ý ngồi giữa Đình Thư và Chi Quyên, Vy ngồi kế chị, kế đây là Nhi Phương và Hảo.

Đích thân chủ quán đến chào hỏi. Dương Phầm ở trong trạng thái bối rối nên nào còn thiết đến chuyện ăn. Chàng khoát tay với ông chủ quán dọn món gì cũng được trong khi Đình Thư lại chen vào.

- Ông chủ này, cứ dọn những món thường khi chúng tôi gọi. à chết chưa?

Đình Thư chợt quay qua Chi Quyên.

- Suýt tí nữa tôi đã quên là có khách. Chi Quyên, chị và em trai chị hôm nay định dùng món gì?

Chi Quyên chưa đáp thì Đình Thư quay sang Vy nói.

- Gọi cậu là cậu em được chứ? thấy cậu hình như trẻ hơn tôi nhiều đấy.

Túy Vy chỉ nhìn Đình Thư cười. Có lẽ nó cũng không biết Đình Thư định nói gì. Cái thái độ đó trái lại, đã che giấu được "khuyết tật" một cách khá xuất sắc. Đình Thư chỉ thấy một cậu bé mới lớn đẹp trai

hay cười thôi. Đình Thư hỏi tiếp.

- Cậu dùng gì nào?

Câu này thì Túy Vy nghe rõ, nó buột miệng nói ngay.

- Đậu đỗ đá bào.

Phẩm đằng hắng một tiếng, rồi quay sang ông chủ nhà hàng.

- Ông còn không biết khẩu vị quen thuộc của chúng tôi ư? Cứ làm như cũ. Món gì trước cũng được.

- Vâng, vâng.

ông chủ nhà hàng khúm núm, rút lui. Trước thái độ chủ động của Phẩm. Đình Thư có vẻ bất mãn. Tại sao không hỏi ý kiến tả Hừ... được rồi... Muốn vậy thì ta quậy cho biết. Đình Thư ngồi xuống tính toán. Hảo ngồi gần đấy, thấy em gái chột nhiên thừ ra, hiểu ngay, vội khều Nhi Phương, rồi nói với Đình Thư.

- Thư, để anh gọi cho em một chén bột mè đen nhé? Anh biết em thích món đó.

Đình Thư phản đối:

- Tầm bậy, đến quán ăn Tứ Xuyên mà gọi thức ăn Quảng Đông à? Anh Hảo, anh có "mát dây" không? Nếu có thì đi gọi thêm một ly đậu đỗ đá bào đi, như vậy... mới có đủ món.

Nhi Phương can thiệp

- Thư này, Cậu Vy kia người ta chỉ muốn đùa một tí thôi, cô để ý làm gì làm cậu ấy ngượng?

Quay sang Túy Vy, Phương hỏi:

- Cậu Vy này... Cậu còn trẻ như vậy. Chắc đang học phổ thông trung học chứ?

Túy Vy ngơ ngác quay lại Chi Quyên.

- Trung học? Chị Quyên, em có thể đi học được à? em học trung học được sao?

Nhi Phương lại hiểu lầm.

- à Thế có nghĩa là cậu đã vào đại học ư? Xin lỗi nhé. Vậy mà tôi cứ tưởng cậu còn nhỏ lắm.

Dương Phẩm chau mày.

- Chị Phương này... Chung' ta nói chuyện khác đi... Đừng nói gì đến cậu ấy nữa.

Nhi Phương có vẻ khó chịu.

- Vậy à? không nên nói động đến à? Thật không ngờ em trai nhà tôi lại giao du được với bạn bè cao giá như vậy.

Hảo thấy không khí căng thẳng nên can thiệp.

- Nhi Phương... Có lẽ chúng ta nhầm lẫn...

Quay sang cười hòa với Phẩm Hảo nói.

- Thật ra thì chúng tôi cũng vô tình đi ngang qua đây. Trông thấy xe cậu đậu trước cửa, Thư nói để vào tìm. Nó biết cậu mới có xe mới. Định bắt cậu khao một chiều chứ chẳng có ý gì... Cậu cũng đừng hiểu lầm.

Đình Thư chột lớn tiếng.

- Hay là... nếu người ta không vui, mình rút lui đi.

Thì ra đây là xe của Phẩm, Chi Quyên nghĩ. Thế thì có biết bao chuyện khác... Phẩm đã giấu ta... Chi Quyên càng nghĩ càng thấy căng. Chuyện Vy gây hiểu lầm làm giận cả chị của Phẩm và Thư còn chưa được giải thích... Nếu bây giờ không lên tiếng sợ rằng sự hiểu lầm kia sẽ càng tăng thêm. Chi Quyên nhìn Phẩm, bỗng thấy giận. Tại sao Phẩm cứ yên lặng như vậy? Chuyện dễ thôi. Cứ kéo Nhi Phương qua một góc nói nhỏ là xong. Vâng... vậy mà Phẩm đã không chịu giải thích. Phẩm xấu hổ vì giao thiệp với bà chị của một thằng bé kém phát triển... Đó là một sỉ nhục? Chắc vậy... Chi Quyên chợt muốn khóc.

Chi Quyên không dần được lên tiếng.

- Chị Nhi Phương. Xin chị và Cô Thư đừng hiểu lầm. cậu em trai của tôi, nó...

Chi Quyên nhìn về phía Vy Thường khi Chi Quyên rất ngại dùng những ngôn từ "chậm phát triển", "ngu đần", "kém thông minh"... trước mặt em. Nên Quyên chỉ nói.

- Thằng em trai tôi nó... Nó không hề có ý đùa cợt. Chỉ tại nó... cứ... như vậy... như vậy...

Chi Quyên không biết diễn tả sao... Chỉ đưa mắt van xin nhìn Nhi Phương như chờ đợi sự thông cảm.

ánh mắt của Chi Quyên... như lay động được tình cảm của Nhi Phương. Nàng hết nhìn Chi Quyên rồi nhìn Vy. Những cái thái độ của Chi Quyên với những lời: "em tôi... Em tôi nó... " của nàng đã làm cho Vy sợ hãi. Nó rút rè.

- Chi... Chị Quyên... Em làm gì sai nữa ư?

Bây giờ Đình Thư hiểu ra, hét lên.

- Thì ra... Hắn là một thằng...

Hảo đã ngăn kịp em.

- Đình Thư!

Cái tiếng "khùng" của Đình Thư đã chặn lại kịp thời. Nhi Phương đưa mắt lo lắng nhìn Phầm. Thế này là thế nào? Phầm sao thế? Cả ngày cứ không có mặt ở nhà, bên ngoài người ta đồn đãi là Phầm có người yêu. Không lẽ người yêu là "đây" hay sao? Nhi Phương phân vân... Trong khi Phầm như đã bình tĩnh lại, Phầm nghĩ, được rồi... Bây giờ mọi cái đã phơi bày thì thế nào cũng được thôi!

- Chị Ba!

Phầm nói và nhìn thẳng vào mắt Nhi Phương. Cái ánh mắt của người đang yêu đầy can đảm khiến Phương phải giật mình.

- Cũng hay là chúng mình gặp nhau ở đây. Chị cũng nên biết nhiều về Chi Quyên một chút, vì em đang suy nghĩ... Em muốn hôm nào sẽ đưa cô ấy về ra mắt cha mẹ.

Không được Nhi Phương nghĩ ngay. Không thể để việc này xảy ra được. Em điên rồi à? Sao lại hành động hồ đồ vậy... Giả sử em có định như vậy đi nữa... Thì ít ra cũng không nên nói ở đây chứ? Nhất là trước mặt anh em nhà họ Phạm này... Nên Nhi Phương vội vã cắt ngang.

- Được rồi... Chuyện giao tế bạn bè là chuyện của cậu... à mà này, cô Quyên, cô còn đi học hay đã đi làm?

Chi Quyên nói.

- Dạ em đã đi làm. Hiện em đang làm ở văn phòng xuất nhập khẩu

tại cao ốc Giao Tân đấy.

Nhi Phương lại nói nhanh.

- à Cô giỏi thật, còn trẻ thế mà đã có việc làm.

Nhi Phương chớp chớp mắt. Cố tìm một cái gì đó để nói nhưng tìm mãi không ra. Thời thì chuyện gì xảy ra cũng đã xảy ra. Hãy cố tỏ ra bình thường, đợi chỉ có hai chị em sẽ cố gắng thuyết phục Phầm sau không muộn. Cái cô bé này gia cảnh, lý lịch thế nào? Nhưng trước tiên là cô ta đã có một thằng em không bình thường... Phương hỏi băng quơ.

- Hôm nay mấy người đi chơi đâu thế?

Chi Quyên nhìn Phầm. Phải trả lời thế nào đây? ở đây hình như không có tên. Rừng Mây? Thu Cả Tía Tô ? Rừng Thông ? Mộng Tường ? "Hãy giữ chặt lấy mùa thu". Có giữ chặt được không? Lời thề trước thung lũng Tía Tô như thật xa vời... Bởi vì lúc đó Chi Quyên đã tin Phầm. Còn bây giờ Phầm giống như một người xa lạ. Chi Quyên không hề biết một chút lý lịch gì của chàng. trong lúc Chi Quyên nghĩ ngợi, Dương Phầm đã trả lời thay.

- Chúng em ra ngoại ô chơi.

Đình Thư nhìn Phầm cười.

- Ra ngoại ô à? Ngộ thật, anh cũng thích ra ngoại ô chơi à? Từ xưa đến giờ em nhớ là anh chỉ mê mấy cái khiêu vũ trường với hộp đêm thôi?

Đình Thư làm ra vẻ tự nhiên, đặt tay lên vai Phầm tiếp:

- Tuần trước đến vũ trường Hạ Quy, nghe họ kể lại là anh có đưa một cô gái đẹp đến đây khiêu vũ... Cô ấy có phải là cô Quyên này không?

Dương Phầm giật mình. Chủ nhật trước, Phầm nào có đến Hạ Quy bao giờ? Phầm nhìn Đình Thư Con bé này thật quá quắt, định phá chàng đây.

- Cô biết là không có chuyện đó, sao nói bậy vậy?

Phầm hỏi, nhưng Đình Thư vẫn đáp lại tỉnh bơ.

- Không có à? Tại sao người ta còn tả một cách rõ ràng là cô ấy ăn bận rất model... áo hở vai nữa này...

Rồi Đình Thư giả vờ như ngơ ra, nói tiếp.

- Ồ, em hiểu rồi... Có phải là anh định giấu mà... em lộ bí mật... Không sao đâu... Chị Quyên này...

Đình Thư quay qua Chi Quyên.

- Chị đừng có thắc mắc... Không quen thì thôi, đã quen chị phải biết tính của anh ấy... Con nhà họ âu mà... nổi tiếng phong lưu.

Quay sang Nhi Phương, Đình Thư nói.

- Em nói vậy, nhưng trừu chị ra nghe chị Ba.

- Đình Thư.

Phầm hét lớn, mặt tái hẳn... Đình Thư quá quắt thật. Chi Quyên sẽ nghĩ về ta thế nào? Phầm chưa kịp nổi giận thì thức ăn đã mang ra. Nhi Phương biết Phầm đang giận vội nói.

- Nào, Thức ăn đang nóng, mời mọi người cầm đũa.

Món đầu tiên là bốn món ăn chơi, trong đó món mực xào lại để trước mặt Vy. Tút Vy có vẻ đói bụng lắm. Cầm đũa lên nhưng anh

chàng lại chộp ra. Món này Túy Vy chưa hề được ăn qua bao giờ. Những miếng mực tươi trắng muốt, được cắt thành từng lát mỏng giống như những lát dưa. Túy Vy tròn mắt hỏi:

- Chị Oí. Tại sao dưa mà người ta cũng đem xào như xào cải vậy?

Đình Thư đang uống coca, nghe vậy không ngăn được cười "Phụp!" Nước Coca suýt tí văng ra đầy bàn. Đình Thư phải chộp lấy khăn tay che lại. Ho sặc sụa, vừa la, Đình Thư vừa hét lớn:

- Trời ơi! Mẹ Oí! ối giời ơi! Trên đời sao có chuyện buồn cười thế này?

Lời của Đình Thư làm Chi Quyên tái mặt. Đôi mắt to đen của nàng mở lớn nhìn Đình Thư. Đôi môi bặm lại, một chút giận dữ, uất hận nhọc nhãi lóe lên trong mắt. Đình Thư ôm bụng cười lớn. Cười xong quay sang Chi Quyên bắt gặp cái ánh mắt nhức nhối kia... Đình Thư rùng mình nhưng rồi cái cá tính ngang ngược lại nổi lên... à... một cô gái nghèo má dám nhìn ta với ánh mắt gay gắt như vậy à. Đình Thư ngòai thẳng lưng nói.

- Có gì mà nổi giận vậy cô Quyên? Tôi biết cậu em của cô có bệnh... nhưng mà... Tôi thấy cô tính toán cũng hay lắm. Gia tài đồ sộ của nhà họ Âu, thì cả thành phố này đều biết... chỉ cần bao giờ cô trở thành bà chủ nhỏ của Đạt Mãi công ty là... Dương Phẩm sẽ lập ngay một viện tâm thần cho em trai cô mà...

- Đình Thư.

Dương Phẩm hét lớn. Nhưng đã trễ rồi. Chi Quyên quay qua nhìn Phẩm với ánh mắt đau khổ, trách móc, giận dữ. Đôi mắt sắc như dao đang đâm sâu vào tim Phẩm. Phẩm chộp lấy tay Chi Quyên, bàn tay lạnh buốt, chàng muốn giải thích nhưng không biết giải thích sao, chỉ kêu lên.

- Chi Quyên.

Chi Quyên rút tay mình ra khỏi tay Phầm. à thì ra đây là ông chủ nhỏ của công ty Đạt Mãi... Thì ra chàng là con trai độc nhất của nhà tỷ phú họ âu. Vậy mà sao ta không nghĩ đến. tại sao Phầm lại giấu ta Tại sao? Đúng rồi, ta chỉ là một thứ hàng tiêu khiển. Ta chỉ là một kẻ qua đường, nên Phầm không cần cho ta biết lý lịch, để bây giờ ta bị mang tiếng là kẻ định nhảy vào hàm vạ`ng Chi Quyên đứng bật dậy, nắm lấy tay Túy Vy ra lệnh.

- Túy Vy, ta rời khỏi đây ngay.

Túy Vy ngơ ngác đứng dậy nhìn chị.

- Sao vậy? Chúng ta chưa hề ăn miếng nào mà?

Phầm cũng đứng dậy nói.

- Chi Quyên em muốn về, anh đưa em về.

- Không dám.

Chi Quyên nói giọng thật lạnh, rồi quay sang Nhi Phương, nàng tiếp.

- Chị Nhi Phương, tôi xin thề trước chị với vong hồn cha mẹ tôi, là tôi hoàn toàn không biết gì về chuyện anh Phầm là con trai của giám đốc công ty Đạt Mãi. Tôi cũng không hề dám tơ tưởng gì đến gia tài của nhà họ âu. Bây giờ biết ra... tôi xin rút lui. Chị hãy yên tâm, tôi sẽ không bao giờ dám quấy rầy nhà họ âu của chị đâu.

Nói xong, Chi Quyên kéo Túy Vy ra ngoài. Nàng bước một cách vội vã. Vy chạy theo, nó không hiểu gì cả hỏi:

- Chị Oì, sao chị lại giận? Chị không ăn gì cả. Em có làm sai đâu?

Chi Quyên cắn răng, cố ngăn dòng nước mắt, không để chảy xuống má, nàng không nói gì cả, xông ra khỏi nhà hàng, ra ngoài đường.

Còn lại Dương Phẩm nhìn Đình Thư, việc làm đầu tiên là Phẩm định cho Đình Thư một tát tai nên thân nhưng rồi chàng dần lại được, chỉ giận dữ nói.

- Đình Thư, tôi không ngờ cô lại bần tiện, xấu xa, thiếu nhân cách như vậy.

Hảo thấy Phẩm mắng em mình không dần được, đứng ra bảo vệ.

- Dương Phẩm. Cậu nói thế là thế nào?

Phẩm trừng mắt với Hảo:

- Thế nào à? cho anh biết tài sản nhà họ âu chúng tôi to lớn cỡ nào cả tỉnh đều biết, anh muốn lấy chị Nhi Phương của tôi cũng không phải là tốt lành gì... Anh em của anh muốn nhảy vào để ăn ké mà thôi.

Nhi Phương giận dữ hét.

- Phẩm. Mày điên rồi ư? Nói năng kỳ cục vậy?

Đình Thư thì giận run, nước mắt đã vờn ra mi.

- Thế này thì... rõ ràng cái bệnh điên là bệnh lây đấy.

Đình Thư nói, và Phẩm chồm qua mắt đỏ ngầu.

- Đúng rồi đấy. vì vậy tốt nhất là cô nên xa tôi một chút. Đừng có đến gần, tôi mà phát điên lên là coi chừng cô toi mạng.

Nói xong Phẩm ném khăn lên bàn, bỏ chạy xuống lầu.

Ra đến ngoài thì bóng của Chi Quyên và Túy Vy đã biến mất. Phẩm vội nhảy lên xe của mình, nổ máy chạy như bay về phía đường Nhị

Hà. mặc cho đèn đỏ, cho cảnh sát... ý nguyên duy nhất trong đầu là làm sao gặp ngay Chi Quyên để giải thích, xin lỗi... Phẫm biết đây là một chuyện không dễ dàng. Chi Quyên vừa tự ái lại vừa bị xúc phạm.

Rồi xe cũng dừng lại trước nhà Chi Quyên. Nhìn thấy ánh đèn trong nhà, Phẫm thở phào nhẹ nhõm. vậy là Chi Quyên đã trở về nhà... ít ra Chi Quyên cũng không lang thang trên phố... vậy thì mọi chuyện dễ dàng hơn.

Xuống xe, Phẫm chạy ngay đến đập cửa. Phẫm đập thật mạnh. Có giọng nói của Chi Quyên từ trong vọng ra.

- Ông ầu Dương Phẫm. Yêu cầu ông hãy về chợ Chúng tôi không tiếp ông đâu, nên không mở cửa.

Phẫm vội vã nói.

- Chi Quyên! Em hãy mở cửa ra, tất cả chỉ là sự ngộ nhận, em nghe anh giải thích nè.

Giọng của Chi Quyên như tắt nghẹn.

- Tôi không nghe. Anh đùa cợt với tôi như vậy còn chưa đủ sao? Nếu anh còn một chút lương tâm, tôi xin ông... Ông hãy buông tha tôi.

Giọng nói của Chi Quyên càng làm cho Phẫm bối rối. chàng vừa đập cửa vừa nói.

- Chi Quyên em hãy mở cửa, em nghe anh nói.

- Tôi đã bảo là tôi không nghe, không nghe gì cả.

Phẫm kê sát mặt vào khe cửa nói như van xin.

- Chi Quyên. Từ xưa đến giờ anh không cầu lụy ai cả. Anh van em.

Chi Quyên ngồi im, Phẫm gọi tiếp.

- Chi Quyên.

Chi Quyên vẫn yên lặng Phẫm hét.

- Quyên! Nếu em không mở cửa ra, anh sẽ phá cửa vào đấy. Anh tin là cánh cửa này không ngăn được anh đâu.

Rồi Phẫm dùng chân và khuỷ tay đập mạnh cửa. Thế là cửa mở Chi Quyên rần rụa nước mắt bước ra nhìn Phẫm.

- Anh định làm gì chứ? Bức hiếp người ta cũng vừa phải thôi.

Nghe Chi Quyên nói "Bức hiếp người ta" mà Phẫm thấy nát lòng. Từ lúc quen nhau đến giờ Phẫm có bao giờ "bức" Chi Quyên quá đâu? Chỉ có một màn kịch của Đình Thư đạo diễn đã khiến Chi Quyên xóa hết tất cả. Phẫm đẩy Chi Quyên qua một bên, bước vào nhà. Chàng đứng trong cửa nhìn Chi Quyên nói.

- Không lẽ chuyện chúng mình đến đây là chấm dứt rồi ư?

- Vâng..

Chi Quyên vừa nói vừa bước vào trong.

- Có phải vì em biết anh là con trai của ông giám đốc công ty Đạt Mãi?

- Không hẳn như vậy, mà là vì... anh chưa hề thành thật với tôi.

Thành thật? Phải nói là quá thành thật chứ? Chính vì sợ em tự ái... làm bất cứ điều gì anh cũng phải cẩn thận. Lựa từng lời... Suy nghĩ từng chút... Chính vì quá yêu em anh mới làm như vậy. Đụng tí là

em nói "Anh với em ở hai thế giới cách biệt nhau"... "ở giai cấp khác nhau". Hỏi em vậy chứ anh dám bộc lộ thân thể mình trong trường hợp đó không? Anh có dám nói là anh giàu có không? Em nghĩ kỹ đi... Trong trường hợp của anh, con nhà tỷ phú là một cái tội à?... Em lúc nào cũng tự ái, không nghĩ giùm anh, không một chút tình cảm.

Chi Quyên lắc đầu nói.

- Thôi đừng có hét nữa. Tôi không cần biết lý do Tôi chỉ thấy là anh đã lường gạt tôi... mà nếu anh không lường gạt, thì sau câu chuyện xảy ra vừa rồi, tôi cũng không thể tiếp tục làm bạn với anh... Ông chủ a... Thôi thì mời anh. Thân phận tôi nghèo hèn... không thể ganh đua được với cái cô mặc đồ thời trang hở vai đâu ông ạ.

Phẩm hét lớn.

- Thời trang hở vai nào? Nói bậy. Thì ra em cũng tin chuyện đó nữa sao? Tuần trước gần như ngày nào, buổi tối anh đều ở bên em... Thì làm sao có mặt ở khiêu vũ trường Hạ Quy được chứ? Chuyện đó Đình Thư đã bịa ra. Vậy mà em cũng ngu, em cũng tin... Đình Thư.

Chi Quyên nhìn Phẩm với ánh mắt lạnh.

- Không lẽ anh với Đình Thư không có gì cả à? Anh nói đi, nói thật đi... Nếu không có sự liên hệ nào thì cô ta xuyên tạc sự thật làm gì?

Phẩm trừng mắt nhìn Chi Quyên. Không biết nói sao. Mặc dù giữa Phẩm với Đình Thư chưa có chuyện gì xảy ra. Nhưng cũng không thể nói là không có gì. Phẩm chỉ đứng trừng mắt. Cái thái độ của Phẩm đã khiến Chi Quyên hiểu lầm. Nàng nhìn xuống, mệt mỏi, buồn bã.

- Vậy thì anh hãy đi đi. Anh Phẩm, tôi không muốn lý sự hay cãi lộn với anh... Tôi chỉ xin anh hãy buông tha cho tôi. Bởi vì anh thấy đó...

Thái độ người nhà anh cư xử với tôi như thế nào? Chúng ta làm bạn nhau rồi sẽ chẳng đến đâu cả... Anh cũng thấy chứ? Vậy thì tiếp tục để làm gì? Chỉ để lừa dối nhau thôi.

Rồi Chi Quyên nhìn xuống, khẽ nói.

- Em đi làm ở cao ốc Giao Tân, em cũng đã tiếp xúc nhiều với những tay giàu có... Nhưng mà... rõ ràng họ cũng vốn vã đấy... Nhưng chỉ có nghĩa là đùa cợt, qua đường... vậy thì, cái vở kịch mà ta diễn, cũng nên dừng lại ở đây.

Phẩm giận dữ như tự ái bị xúc phạm.

- Chi Quyên! Em quên là sáng nay chúng ta mới thề thốt... Như vậy mà có thể nói là đùa cợt được ư?

- Trong bất cứ vở kịch nào... cũng có chuyện thề thốt. Và chuyện tin tưởng vào đó... thì cũng nào có hiếm hoi.

Phẩm mới nghiêng răng nói.

- Em...

Phẩm giận dữ đến độ không nói được thêm lời nào, tim đập muốn vỡ tung lồng ngực. Mắt trợn trắng. Thật lâu, chàng mới nói tiếp được.

- Em... thật là tàn nhẫn... vô lương tâm.

Chi Quyên xúc động không kém.

- Vâng... Làm bạn với anh để được bình phẩm bằng những lời như vậy, đủ rồi.

Chi Quyên bước tới mở rộng cửa.

- Xin chào anh, ầu Dương Phầm.

Phầm kêu lên, cổ đần cơn giận trong lòng xuống.

- Chi Quyên! Em không nên như vậy. Chi Quyên anh đến đây đâu phải để kiếm chuyện với em đâu?

Phầm nắm lấy tay Chi Quyên nói.

- Hãy nghe anh giải thích nè, Chi Quyên.

Nhưng Chi Quyên đã vùng khỏi tay Phầm, nàng đứng nép qua một bên nói.

- Đừng đụng đến tôi nữa, hãy về đi, tôi mệt lắm rồi. Anh nên nhớ, ở nhà, anh có thể là một ông vua, nhưng ở đây anh chỉ là một người khách, còn tôi mới là chủ. Bây giờ, xin mời anh.

Phầm nổi nóng trở lại Chàng chưa hề gặp người con gái nào cố chấp như thế. Chàng hét.

- Em vô lý vừa vừa đấy chứ? Chị và bạn anh họ có lỗi với em, chứ anh có làm gì mà em trút cơn giận lên anh chứ?

- Anh có lỗi vì anh đến từ một giai cấp khác.

Phầm hét.

- Vậy chứ ai là người cùng giai cấp với em?

Chi Quyên nhìn lên.

- Hứa Lạc Phong.

Phầm lui lại một bước như vừa bị ai đẩy thúi vào ngực.

- Hứa Lạc Phong à? Thì ra... đây mới là lý do chính khiến em xa anh... Đúng rồi, cái thằng lưu manh đó.

Phẩm như một con thú bị thương, bước nhanh ra phía cửa không quay đầu lại. Một lúc, Chi Quyên nghe tiếng xe nổ máy rồi xa dần, Chi Quyên đứng đấy, yên lặng. Tiếng xe đã mất hút. Bây giờ Chi Quyên mới thấy rã rời, nàng ngồi xuống, tựa vào cửa. Ngày 13 tháng 10! Chi Quyên chợt nghĩ... hãy giữ lấy mùa thu Chi Quyên biết, không làm sao có chuyện đó, vì ngay ngày mai nó đã không còn tồn tại. Số 13 rõ là con số xui xẻo.

Túy Vy từ trong nhà bước ra, nó rụt rè nhìn Chi Quyên.

- Chị Ơi chị, Chị sao vậy? Sao chị khóc? Anh Phẩm làm gì giận dữ thế? tại em làm sai gì nữa phải không?

Chi Quyên nhìn lên, Vy với ánh mắt ngây thơ thái độ trẻ con của nó làm Quyên thấy buồn hơn. Nàng khóc lớn.

- Túy Vy... Có lẽ chúng ta phải đi đến nơi nào đó. Một nơi mà không có dấu chân con người. Ở đấy ta làm gì chẳng ai biết, có lẽ hạnh phúc hơn... Ta phải tìm đến một nơi vậy thôi, em ạ.

Chương 9

Trải qua một đêm dài không ngủ, Buổi sáng khi Chi Quyên đến sở làm, đôi mắt thâm quầng, khuôn mặt hốc hác, tiêu tụy thấy rõ. Ngồi vào bàn làm việc mà Chi Quyên như một kẻ mất hồn.

Suốt đêm hôm qua, Chi Quyên không hề chớp mắt. Nàng cứ ngồi suy nghĩ, suy nghĩ thật cặn kẽ. Tất cả sự việc quay ngược trong đầu. Từ lần đầu tiên gặp âu Dương Phẩm, mãi cho đến lúc mọi sự vỡ lở ở nhà hàng. Sự quen nhau của họ như một pha kịch nhưng lại là một vở kịch diễn dở. Con trai của âu Vân Yên. Tỷ phú âu Vân Yên! Chi Quyên nào có ngờ Dương Phẩm lại là con trai độc nhất của tay cự phú nổi tiếng đó. Nếu sớm biết, chắc chắn Chi Quyên đã không để cho sự việc phát triển ra. Bởi vì... tài sản khổng lồ thế lực to tát của nhà họ âu ở hòn đảo này ai lại không biết?

Còn Chi Quyên? Ngoài một đứa em không bình thường... chẳng có một cái gì cả. Vậy thì Chi Quyên dựa vào cái gì để liên hệ với Phẩm? Trách gì, Đình Thư chẳng mĩa mai Chi Quyên như một tay đầu cơ cơ hội. Sử dụng sắc đẹp như một lợi khí. Mà nào phải chỉ một mình Đình Thư đâu? Tất cả những người biết đến thân thế của Phẩm, chắc chắn sẽ nghĩ thế. Xã hội ngày là một xã hội thực dụng... Nên tư tưởng con người rất hẹp hòi.

Nghĩ đi rồi nghĩ lại, cân nhắc từng chút... Chi Quyên chợt hỏi. vậy chứ cuối cùng rồi, cái tình cảm mà Phẩm đã dành cho nàng đó... Thật hay chỉ là giả tạo? Con người của Phẩm đương nhiên là đã giao tiếp rất nhiều với các cô gái đẹp, con nhà giàu, khuê các... Phẩm đã 24 tuổi. Chắc chắn đây không phải là mối tình đầu. Bây giờ nghĩ lại Chi Quyên thấy, Phẩm bao giờ cũng giấu giếm mọi thứ. Từ gia cảnh đến bạn gái... Nếu không phải là định đùa cợt với tình yêu thì rõ Phẩm phải là một diễn viên có tài. Chi Quyên đã làm. Đã tin ngay cái tình yêu đó. Không phải chỉ tin một cách bình thường mà còn điên cuồng, say đắm nữa. Nhưng mà... Nhưng mà... Nếu Phẩm không phải là đùa cợt mà thật sự yêu thì sao? Cái lời thề kia hình

như cũng xuất phát từ trái tim cơ mà?

Điên thật! Chi Quyên nghĩ và cắt đứt ngay những tư tưởng yếu đuối của mình. Rõ ràng là ta khờ khạo dễ tin quá. Ta là một đứa con gái thích nằm mơ. Nếu so với sắc ta nào có bằng Đình Thử Về Tài? ta hơn được ai? Đó là chưa nó đến bối cảnh gia đình, đến môn đăng hộ đối, đến bản thân... Không có một cái gì ta vượt trội hơn ai cả, vậy thì... tại sao lại đòi hỏi Phẫm phải yêu ta. Mà nếu thật sự Phẫm yêu. Tại sao Phẫm phải giấu giếm nhiều thứ? Tại sao Phẫm không giúp giải quyết chuyện ở bàn ăn? Vừa mới trông thấy bà chị và Đình Thử, Phẫm đã lúng túng thấy rõ. Nếu thật sự Phẫm yêu ta... thì ta phải là niềm kiêu hãnh của chàng mới phải chứ? ở trong tình yêu chắc chắn không có sự phân biệt sang hèn... vậy mà... tại sao..Phẫm lại thấy xấu hổ khi giới thiệu ta với mọi người? Thái độ đó có phải là "yêu" không? Rõ ràng là ta ngu... ngây thơ, dễ tin quá... Thôi, Chi Quyên ạ, đừng có khờ khạo... Đừng nằm mơ nữa... chẳng qua Phẫm chán chê với mấy cô đài các rồi, nên dùng mi làm một thứ "thay đổi khẩu vị" thôi.

Nhưng mà... không lẽ... nụ hôn đầu trong nhà... lời thề ở rừng thông... Những cuộc tản bộ trong hoàng hôn, những lời thì thầm trong đêm. Những chiếc lá đỏ... Mùa thu... Tất cả chỉ là... giả dối? Lừa gạt?... Con người lúc nào cũng sống không trung thực như vậy ư? Vậy thì còn biết tin ai? Dương Phẫm? Đúng ta không nên đùa bỡn như vậy... Nhưng mà nếu Phẫm đóng kịch thì tại sao? Phẫm lại phải phí công chạy trở lại đây giải thích? Năn nỉ Chi Quyên buồn bã lắc đầu... Hay là... Hay là... thật? Có thể tin điều đó không?

Nhưng rồi... Chi Quyên lại giật mình. Nếu quả đây là thật đi, thì cũng chẳng giúp ích gì được cả. Làm sao ta có thể chen chân vào gia đình họ ầu? Bà chị thứ ba cao quý. Cái cốt cách sống giàu sang của Đình Thử. Rồi còn vị hôn phu ít nói của Nhi Phương... Chỉ mới có ba người... Mà chẳng một người nào có cảm tình với nàng. Không những thế họ còn khinh thị... thiếu điều hạ nhục... Với một gia đình như vậy... tốt nhất mi không nên nghĩ đến... Bắt đầu từ giây phút này, không nên nghĩ đến ba chữ ầu Dương Phẫm nữa. phải xóa tan

đi cả trong ký ức. Ta tuy hoàn toàn vô sản nhưng mà ít ra ta cũng có được niềm kiêu hãnh riêng tư... Nếu không sớm tỉnh ngộ, sợ sẽ sa xuống địa ngục là hết thuốc chữa. Đồng Chi Quyên! Hãy xóa tan đi ảo tưởng của chính mình... Hãy nghĩ đến bản thân và Túy Vy thôi.

Càng nghĩ Chi Quyên Càng thấy đau lòng... Nhưng nàng cũng đã phần nào thấy được sự thật. Đây là... mọi thứ đã kết thúc... Bây giờ không còn Phàm, rừng thông... Thu ca và cuộc tình như mơ như mộng.

Quyên chợt ngẩng đầu lên nhìn chiếc bàn đánh máy và những xấp giấy tờ chưa sắp xếp mà giật mình.

ông Phùng Tính Lân bước đến. Ông đã ngồi đằng kia quan sát Chi Quyên thật lâu. Cô bé với trạng thái bơ phờ, buồn thảm như đang gặp một cú xốc gì.

- Cô Chi Quyên! Hôm nay hình như cô không được khỏe?

Chi Quyên giật mình, vội ngồi ngay người lại.

- Dạ không có gì, tôi sẽ đánh hết những giấy tờ này cho ông, ông giám đốc ạ.

Chi Quyên cầm giấy lên bắt đầu cho vào bàn bắt đầu làm việc. Nhưng chỉ mấy dòng, là Chi Quyên lại đánh sai. Chi Quyên thay giấy khác, lại sai, cứ như vậy cho đến một lúc, Chi Quyên nhức đầu quá, ôm đầu gục xuống bàn.

ông giám đốc Lân bước sang ôn tồn.

- Sao vậy? Cô đã gặp điều gì phiền muộn phải không?

- Ồ. - Chi Quyên cắn nhẹ môi. - Đừng hỏi gì cả Xin ông đừng hỏi gì cả.

Nước mắt vòng quanh mặt Ông Lân đã đến sau lưng, xoay chiếc ghế nạng cho đối diện với ông. Chi Quyên nhìn lên. ánh mắt ông Lân đặc biệt chăm sóc.

- Có phải vì cậu thanh niên đó không? Người mà thường khi đến đón cô đấy. Hắn thế nào? Hắn đã khiến cô buồn à?

Qua màn nước mắt, cái khuôn mặt nho nhã và hiền lành của ông Lân làm Chi Quyên xúc động, ông ấy như một người lớn chăm sóc. Chi Quyên mở miệng định nói. "Dạ không có chi". Nhưng mà vừa mở miệng, không hiểu sao Quyên lại không dần được Chi Quyên òa lên khóc.

Bao nhiêu uất ức chất chứa bấy lâu nay trong lòng được dịp tuôn trào ra... Ông Lân xúc động ghì đầu Chi Quyên vào ngực mình. Ông hỏi.

- Sao thế, sao thế Chi Quyên?

Chỉ thấy Chi Quyên khóc. Ông thở dài nói:

- Thôi thì cứ khóc đi. Có bao nhiêu uất ức cứ khóc ra cho hết.

Chi Quyên khóc và khóc hả hê Những dòng nước mắt như đê vỡ không sao chặn lại được, Chi Quyên cứ khóc mãi như vậy, đến lúc có tiếng gõ cửa nàng mới giật mình ngẩng lên. Nhưng không còn kịp, cửa đã mở. người bước vào là cô Lý, thư ký kế toán. Cô đã nhìn thấy hết tất cả. Chi Quyên không dám nhìn qua, còn ông Lân thì lúng túng thấy rõ. Nhưng rồi ông cũng bình tĩnh lại nhanh, nhận hồ sơ từ tay cô Lý, đợi cô ta bước ra ngoài, ông khép cửa lại Chi Quyên nói.

- Xin lỗi... Em không biết thế nào... Em...

ông Lân móc chiếc khăn tay trắng tinh ra, đưa cho Chi Quyên.

- Lau nước mắt đi, rồi qua sa lông bên kia ngồi, thư giãn một chút.

Chi Quyên tiếp lấy khăn tay, rồi ngoan ngoãn làm theo lời ông Lân. Nàng đã lấy lại bình thản. Có một chút xấu hổ, ngượng nghịu trong đầu. Ông Lân bước tới ngồi cạnh, ông vừa hút thuốc vừa hỏi.

- Sao khỏe chưa?

Chi Quyên gật đầu.

- Có cần uống cà phê không? Tôi cho cô lên lầu gọi?

ông Lân hỏi. Trên sân thượng của cao ốc là quán caphe "Mây Xanh" nổi tiếng.

Chi Quyên nhìn lên. Quyên hỏi:

- Ông không sợ lời đồn đại à? chắc chắn bây giờ ở ngoài phòng kế toán họ đang xì xào.

ông Lân vừa cười vừa nói.

- Rồi có sao đâu? Đây là xã hội của con người mà. Nếu không bị người này bình phẩm thì cũng có người khác.

Chi Quyên bất giác cười theo, ông Lân nói.

- Bữa nay nụ cười của cô thật hiếm hoi. Cô biết không cả buổi sáng nay tôi thấy trời mây cứ vần vũ.

Rồi đặt tay lên tay Chi Quyên, ông nói tiếp:

- Tôi nghĩ là... Hẳn cô không muốn nói. Nhưng mà... Cô hẳn đã gặp điều gì không vui chứ?

Chi Quyên không đáp chỉ nhìn ông Lân với ánh mắt van xin. Ông

Lân thở khói rồi tiếp.

- Thôi được rồi, tôi sẽ không hạch hỏi nữa đâu.

Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại reo. Chi Quyên giật mình định tiếp. Nhưng ông Lân đã chặn lại ông muốn đích thân tiếp máy.

- Alô!

Sau tiếng Alô, chợt nhiên ông quay sang Chi Quyên.

- Chi Quyên! điện thoại của cô đấy.

Chi Quyên bối rối. Ai gọi vậy? Đứng dậy, Chi Quyên đỡ lấy ông nghe.

- Alô?

- Em đấy à? Chi Quyên?

Tim Chi Quyên đập mạnh, thì ra là âu Dương Phẩm. Lập tức, Chi Quyên gác máy, và đứng lặng người. Tiếng chuông lại reo vang. Chi Quyên đứng ngẩn ngừ, nhưng rồi một lúc... Chi Quyên biết không thể không tiếp máy.

- Chi Quyên em đừng có đặt máy xuống, em nghe anh nói này... Anh đang ở trên lầu công ty em đây. Quán caphe "Mây Xanh" đấy. Em lên đây, chúng ta nói chuyện... Anh cần gặp em gấp. Em có nghe anh nói không?

Chi Quyên phản ứng một cách yếu đuối.

- Em không thể lên, em không muốn gặp anh.

Giọng Phẩm giận dữ.

- Em phải gấp. Anh sẽ đợi em nửa tiếng nữa, nếu em không lên, anh sẽ xuống ngay công ty của em. Chi Quyên, em đừng hòng chạy trốn anh. Anh cần gấp em. Chi Quyên. Hôm qua anh hồ đồ... Anh sai. Nhưng em phải để anh giải thích.

- Không! Không!

Chi Quyên lắc đầu và định gác máy, Phạm nói nhanh.

- Chi Quyên, anh đợi em đây. Chắc chắn em phải lên đây. Bằng không anh sẽ xuống dưới quây. Anh bắt cần mọi thứ.

Chi Quyên gác máy, quay qua trực diện với ông Lân, mặt tái hẳn. Ông Lân bước tới vịn vai Chi Quyên.

- Phải can đảm lên, Chi Quyên ạ.

Chi Quyên nghe nói và tựa người vào bàn. Một ý tưởng thoáng nhanh. Nàng nhìn ông Lân:

- Không, không sao đâu. Ông giám đốc, ông làm ơn giúp tôi... Ông hãy đưa tôi ra khỏi nơi này... Đưa đi ngay...

ông Lân không hiểu.

- Cô định đi đâu?

- Đi đâu cũng được, miễn ra khỏi nơi này...

ông Lân dụi tắt tàn thuốc, nhanh chóng mặc chiếc áo Veste vào, và lịch sự lấy chiếc áo khoác trên thành ghế khoác lên vai cho Chi Quyên.

- Thôi ta đi.

Ra khỏi văn phòng, phải bước ngang qua phòng kế toán. Những

cặp mắt đỏ xỏ theo họ đến tận cầu thang, đến tận bàn giao tế, ông Lân nói với cô tiếp viên.

- Nếu có ai hỏi cô Chi Quyên, nhớ bảo họ là cô ấy vừa đi về nhé.

- Rồi họ ra khỏi cao ốc, đến bãi giữ xe. Chi Quyên lên xe để ông Lân lái ra phố. Qua khỏi con đường Trung Sơn Bắc, đến đường Lâm sanh. Chi Quyên ngồi trên xe như khúc gỗ mặc tình để ông Lân muốn đưa đến đâu cũng được.

Xe dừng lại trước cửa một quán caphe bên đường. Họ đi vào chọn chiếc bàn ở góc. Quán caphe này bài trí theo kiểu phương tây. Những ngọn đèn treo tường giống như những ngọn đèn đồng thời trung cổ. Bàn với khăn trải màu hồng. Mỗi bàn lại có một ngọn đèn pha lê Chi Quyên ngồi xuống ghế. Tựa lưng vào thành. Người mệt mỏi rãi rời.

ông Lân gọi cho Chi Quyên một ly caphe, còn ông thì một cốc rượu, ông ngồi đấy yên lặng ngắm Chi Quyên. Caphe đã mang ra, Chi Quyên hớp một hớp. Vị đắng khiến nàng tỉnh táo đôi chút, Chi Quyên nói.

- Xin lỗi vì đã làm phiền ông giám đốc.

ông Lân hỏi thẳng:

- Hẳn là ai vậy?

Chi Quyên giật mình, một chút lúng túng. Yên lặng một lúc, Chi Quyên mới nhìn lên.

- à... Tôi có thể ăn cái gì không? Hình như là... từ hôm qua đến nay tôi chưa có ăn cái gì trong bụng.

ông Lân chau mày, rồi gọi bồi bàn đến. trong lúc chờ đợi, ông hỏi:

- Ngay cả cơm trưa qua cũng chưa ăn à?

Chi Quyên chỉ mở to mắt không đáp. Chi Quyên nhớ lại... Sáng hôm qua có mang theo thức ăn làm sẵn đi Picnic... Nhưng rồi trong cái khung cảnh lộng gió, đầy mây... đầy lá đỏ... Túy Vy đã tém gọn hết thức ăn... Ồ! Chuyện đó... chuyện đó hình như xảy ra lúc nào nhỉ. Lâu lắm rồi thì phải, chứ không phải mới hôm qua Ông Lân thở ra, Hèn gì cô ấy chẳng yếu thế này ông thấy giận gã con trai đã làm cho Chi Quyên đau khổ.

Bồi bàn đến và ông Lân đã gọi cho Chi Quyên một đĩa cơm cà ri gà... với nhiều món ăn vặt khác. Quyên đã ăn... nhưng lại ăn rất ít... Xong bữa, Chi Quyên mới nhìn lên hỏi ông Lân.

- Ông có biết âu Vân Yên không?

ông Lân đã giật mình.

- Giám đốc công ty xi măng Đạt Mãi đấy à?

Chi Quyên nói.

- Vâng, ban nãy ông đã hỏi tôi hấn là ai phải không? Đấy chính là con trai độc nhất của ông âu Vân Yên, hấn tên là âu Dương Phẩm.

ông Lân tròn mắt nhìn Chi Quyên.

- Thì ra là vậy.

Chi Quyên nói.

- Vâng, vậy đó! và bây giờ ông hãy giúp tôi, để tôi không dính líu đến hấn nữa.

ông Lân nâng ly rượu lên chậm rãi hớp. Người con gái trước mắt ông tiêu tụy nhưng có vẻ rất cương quyết. Ông hỏi vặn lại.

- Có thật sự cô muốn dứt khoát với hắn không?

Chi Quyên đưa tay lên vuốt tóc ra sau hỏi:

- Chuyện đó có nhất thiết phải trả lời không?

ông Lâm lắc đầu, rồi nắm lấy tay Chi Quyên, ông nói một cách xúc động.

- Thôi khỏi Chi Quyên, cô không cần cho tôi biết lý do nhưng mà khi Quyên đã nhờ tôi, thì Chi Quyên có biết là... Chuyện nhờ đó có thể đưa đến hậu quả thế nào không?

Rồi ông thờ dãi nói:

- Chi Quyên biết đấy. Một chú thỏ khi bị sói săn đuổi... dọc đường nó gặp con cọp. Thế là nó bảo "Cọp ơi, hãy giúp tôi, cứu tôi thoát khỏi tay sói đi!". Thế là cọp đồng ý ngay. Nó đã giúp thỏ đuổi được sói, sau đấy...

ông Lâm hóp một hóp rượu đốt thêm một điếu thuốc, giọng ông trở nên buồn buồn.

- Cô biết là... sau đấy có ai giúp được thỏ... để thỏ thoát khỏi tay cọp không?

Chi Quyên giật mình.

- Ông là cọp à?

ông Lâm thành thật nói.

- Vâng Tôi không muốn dối cô, tôi không phải là ngụy quân tử. Vì vậy, Chi Quyên, cô cần phải suy nghĩ cho cẩn thận... Thật ra thì... nếu Chi Quyên không hiền lành, ngây thơ trong trắng, nếu Quyên là

một thứ gái se sua không đàng hoàng, thì có lẽ tôi đã không buông tha... Đàng này Chi Quyên là hiện thân của con người đứng đắn, tự trọng nên tôi không thể không nói thật. Và Chi Quyên...

ông Lân thở dài tiếp.

- Hay là cô nên đề phòng... Cô không phải sợ nanh vuốt của hắn mà là của tôi đây cô ạ.

Chi Quyên ôm lấy đầu, khổ sở.

-Ồ. Tôi van ông, tôi xin ông đừng nói nữa tôi chết mất.

ông Lân đưa ly rượu qua cho Chi Quyên.

- Hãy hớp một hớp đi, để bình tĩnh lại.

Chi Quyên hớp một hớp, vị đắng làm nàng sặc sụa nàng tựa người vào lưng ghế. Giọng nói trở nên yếu đuối hẳn.

- Không lẽ giữa hai người khác phái, không có tình cảm bạn bè ư?

Chi Quyên hỏi, ông Lân nói.

- Có chứ! Nhưng giống như ta để một cục nước đá bên cạnh đồng lửa. Chỉ có một trong hai điều xảy ra, hoặc là... lửa sẽ bị nước làm tắt hoặc nước sẽ bị lửa làm bốc hơi... Như vậy đó không có tính cách lâu dài.

Chi Quyên nhìn ông Lân.

- Có nghĩa là chú thỏ kia tốt nhất là nên đi thật xa, để vừa tránh sói mà cũng để tránh cọp.

ông Lân thành thật đáp.

- Đúng vậy. Nhưng mà con cạp đó tuy không phải hạng tốt lành, nhưng nó có thể giúp tránh được nhiều ác thú khác.

ông xiết nhẹ tay Chi Quyên.

- Hãy suy nghĩ cho kỹ đi, Chi Quyên ạ. Cũng có thể là tỷ dụ của tôi không rõ ràng lắm nhưng Quyên cũng nên suy nghĩ. Bởi vì Quyên đẹp như một đóa hoa, những đóa hoa đẹp như vậy cần phải được che chở trong nhà kính để không bị mưa gió. Chi Quyên biết không? nếu tôi mà gặp Quyên cách đây mười năm, khi tôi còn trẻ còn chưa lập gia đình... thì tôi sẽ không để Quyên thế này... Phải có một nhà kính ấm áp cho Quyên. Đằng này... bây giờ mà tôi đòi hỏi như vậy là một chuyện hoang đường. Tôi sẽ thấy mình đê tiện. Nhưng tôi lại không đành lòng... để mặc Quyên...

Chi Quyên nhìn ông Lân thật lâu, rồi nói.

- Ông giám đốc, ông rõ ràng là mâu thuẫn hơn cả tôi... Ông muốn giữ tôi là của riêng lại mong mỗi tôi phải tránh thật xa ông...

Rồi Chi Quyên lại tiếp.

- Thôi tôi về đây. Xin ông cho phép tôi được nghỉ ngày mai. Để tôi suy nghĩ.

ông Lân gật gù.

- Cô suy nghĩ à? cô không hỏi là tôi sẽ giúp gì cho cô ư?

Chi Quyên nói.

- Tôi hẳn biết những gì ông giúp được cho tôi chứ? ông là một người đứng đắn, tôi biết ông giám đốc ạ. Chứ với người khác họ đã không buông tha, nhất là trong hoàn cảnh này.

Chi Quyên nói, và bỏ đi ra ngoài. Ông Lân chạy theo.

- Vậy cô định đi đâu? Tôi đưa cô về nhé!

- Tôi không về nhà. Tôi đi vòng vòng. Bây giờ trái tim tôi rối rắm lắm, tôi cần phải đi một mình cho thư thả... Ông hãy để mặc tôi.

ông Lân chụp tay Chi Quyên.

- Tôi không thể để cô đi một mình được hôm nay cô rất yếu, tôi phải đưa cô về nhà.

Chi Quyên không phản đối. Bởi vì... thật ra... Chi Quyên đã quá mệt mỏi. Giống như điều ông Lân đã nói. Chi Quyên bây giờ yếu như cọng cỏ... Thôi thì tốt nhất là về nhà... Chi Quyên đã ngoan ngoãn chui vào xe. Ngã người ra sau. Chi Quyên nghĩ. Mình không thể ngã bệnh trong lúc này được. Ngay cả chuyện ngã bệnh cũng không được phép. Chi Quyên cay đắng nghĩ. Nàng cho ông Lân biết địa chỉ. Khi xe vừa dừng lại trước cửa nhà, Chi Quyên cảm thấy khỏe hơn. Ông Lân đã lịch sự mở cửa xe dìu nàng xuống.

Ngay lúc đó chợt có một người xuất hiện, Chi Quyên tưởng là Túy Vy nên kêu lên.

- Túy Vy.

Nhưng không phải là Túy Vy mà là âu Dương Phẩm. Khuôn mặt anh chàng hốc hác không kém. Phẩm đứng đấy, hùng hổ như con gà trống. Chàng nghiêng răng.

- Chi Quyên, sao em ác vậy? Em làm vậy là thế nào chứ? Tại sao lại trốn tránh anh, nếu anh...

Chi Quyên có tình tựa người vào ông Lân, với nụ cười nhẹ trên môi:

- à! Cọp đưa thỏ về nhà để tránh sói mà.

Câu nói của Chi Quyên làm Phẫm tái mặt. Chàng chừng lại nhìn Chi Quyên, trong khi Chi Quyên cố tình vòng tay qua lưng ông Lân nói.

- Ông Phẫm ạ, tốt nhất anh nên làm quen với ông Lân đây. Giám đốc công ty của tôi đấy. Hơn một năm nay tôi là thư ký riêng của ông ấy. Nếu cần anh hãy đến công ty anh sẽ được nghe rất nhiều điều người ta bàn tán về chúng tôi. Anh không biết chứ, những người con gái như tôi là những đứa con gái cơ hội... Tôi không phải chỉ có một mình anh không thôi đâu...

Phẫm tròn mắt không tin những gì đang xảy ra trước mặt. Trong khi ông Lân lại đứng yên như thừa nhận. Phẫm giận run. Chàng không dần được nữa, nhảy dựng lên hét.

- Chi Quyên! Em có thể như vậy được à? vừa có một Hứa Lạc Phong lại vừa có ông giám đốc Lân... Hừ...

Phẫm bậm môi nói:

- Bây giờ thì tôi mới biết rõ bộ mặt thật của cộ Tôi là đàn ông, không lẽ tôi phải quy lụy dưới chân cô à?

Nói xong, Phẫm quay đầu, bỏ đi một nước. Còn lại Chi Quyên và ông Tí Lân, ông Lân nói.

- Cô Quyên, thiệt tình tôi xấu hổ với vai kịch vừa rồi của mình.

Chi Quyên nói.

- Xin lỗi ông. Tôi rất lấy làm tiếc, nhưng mà, trước khi tôi ngã xuống. Ông có thể giúp tôi vào nhà được không?

Nói xong Chi Quyên từ từ quy xuống và không còn biết gì nữa.

Chương 10

Âu Dương Phẩm nằm ngược mắt nhìn lên trần nhà, mắt ráo hoảnh. Phẩm đã nằm như vậy lâu lắm rồi. ánh sáng trong phòng thay đổi, màu đen đang tràn ngập vậy là một ngày nữa đã trôi qua Bao lâu rồi? Có lẽ hàng thế kỷ. Thời gian đã mất hết ý nghĩa, đối với chàng. không phải chỉ có thời gian, mà còn tình cảm, cuộc sống, sự nghiệp... Mọi thứ đã không còn giá trị. Nhưng nó mất tự bao giờ? Ngay cái buổi chiều gặp Chi Quyên bên cạnh Phùng Tính Lân... Không phải, sớm hơn thế nữa. Từ cái bữa cơm chiều ở nhà hàng... Khi Chi Quyên giận dữ kéo em đứng dậy là mọi thứ đã kết thúc... Tất cả đã tan biến. Từ niềm vui, hy vọng... đến hạnh phúc. Tại sao vậy?

Vì Dương Phẩm là con trai của Tỷ phú âu Vân Yên ư? Mọi tư tưởng trong đầu Phẩm như đông cứng. Chàng cứ nằm đấy không buồn cử động. Phẩm thấy giận hết thầy mọi người. Từ cha mẹ, Chị Nhi Phương, Đình Thư, Phạm Hảo Chính mình nữa, cả Chi Quyên nữa... Nhất là Chi Quyên... Bởi vì Quyên biết một cách hết sức rõ ràng nàng là nguồn vui, là hạnh phúc của Phẩm. vậy mà Quyên nở chối bỏ hết tất cả, không những chỉ vậy mà còn đem cả Lạc Phong và ông Tính Lân ra để chọc tức chàng. Đàn bà! ờ đàn bà! Tất cả đều là phù thủy xấu xa Phẩm thấy căm thù, giận dữ. Phẩm rửa thẳm trong lòng. Cái chữ "căm thù" căng cứng trong đầu. Chi Quyên! Chi Quyên! sao vậy? Hờ Chi Quyên?

Có tiếng người gọi cửa, rồi giọng nói của bà âu.

- Phẩm, con định làm sao vậy? Con định ở mãi trong đó đến bao giờ? ra dùng cơm đi. Hôm nay vì con mà cha con đã bỏ cả buổi Tiếp tân ở Bộ Kinh tế đấy. Dương Phẩm! Con cãi nhau với chị Ba con... thì có gì nghiêm trọng đâu... Làm gì như kẻ thù không nhìn nhau vậy? Phẩm, sao vậy? Chị Ba con nói tất cả chẳng qua chỉ vì một đứa con gái. Hừ? Mẹ cha nào có cấm cản chuyện con có bạn gái? Nếu con không thích Đình Thư, thì thôi. Ba mẹ cũng không ép.

Phẩm, Phẩm này...

Bà âu tiếp tục gõ cửa, hạ thấp giọng.

- Không lẽ con cứ để mẹ đứng ở cửa gọi con mãi sao?

Dương Phẩm bực dọc.

- Con muốn được ở yên một mình mà, mẹ hãy để con yên.

Bà âu thở dài.

- Đúng rồi! Con cái bây giờ vậy đó. Không thèm đếm xỉa gì đến mẹ nó cả.

- Con đã nói với mẹ. Con muốn được ở yên một mình. Con không đói, không thèm ăn gì... Cha mẹ cứ ăn trước đi.

Bà âu bước vào thấy vẻ tiều tụy của Phẩm, bà thật đau lòng.

-Ồ! Dương Phẩm. Mấy ngày nay con chẳng ăn uống gì cả. Xem này, hốc hác, xanh xao, tại sao vậy? Mẹ hỏi Nhi Phương nó không chịu nói. Mẹ hỏi thật. Chuyện gì đã xảy ra Con không nói, mẹ sẽ gọi điện thoại đến Đình Thư hỏi nó đấy.

- Có tiếng của Nhi Phương ở ngoài cửa

- Đừng có điện thoại hỏi Đình Thư Nó đang nổi sùng chuyện này đấy.

- Vậy thì để mẹ hỏi Phạm Hảo.

Nhi Phương hất hàm.

- Anh Hảo à? Anh ấy cũng đang phát điên lên. Con thấy tốt hơn là mẹ không nên hỏi gì cả.

Bà ầu có vẻ bối rối.

- Vậy thì... Vậy thì... Không lẽ chúng con đã cãi nhau tập thể à?

Dương Phầm không nói gì cả, Nhi Phương bước vào thấy sắc mặt của Phầm giật mình. Cái dáng dấp tiêu tuỵ xuống sắc thấy rõ hẳn của Phầm cho thấy Phầm đã đau khổ thật sự.

Từ sau chuyện không vui ở nhà hàng ăn, Nhi Phương giận và tránh không muốn tiếp xúc với Phầm nữa. Mặt khác Nhi Phương cũng bận phải xoa dịu hai anh em Thư, Hảo. Nhi Phương biết sự nổi giận của em trai cũng có lý do, đấy là vì mất mặt với người bạn gái. Hôm ấy, rõ là Đình Thư cũng quá quắt. Nhưng Nhi Phương đã không nghĩ là Phầm lại có thể giận lâu như vậy... Vì Nhi Phương không ngờ Phầm lại nặng tình với Chi Quyên như thế. Ngay từ mới lớn Phầm đã tiếp xúc nhiều với phụ nữ chứ đâu phải chưa? Năm mười sáu tuổi, Phầm đã tán tỉnh một cô hai mươi tuổi nhưng chỉ ít lâu sau đó đã quên bẵng. Rồi lại quen một cô khác. Suốt từ đó đến nay, Phầm đã quen rất nhiều cô nhưng không có cô nào lại bền hơn ba tháng... Phầm mãi than " Cuộc sống vô vị"... Dương Phầm "lạnh lùng" có trái tim bằng sắt, từ trước đến giờ Phầm vẫn nghĩ thế. Vì vậy, dù biết Phầm đang quen Chi Quyên, biết Phầm đã giận dữ, nhưng về nhà, Phầm không nói gì cho cha mẹ biết. Cần gì để người lớn phải bận tâm? Chuyện rồi sẽ như mọi khi Rồi sẽ đi vào dĩ vãng...

Nhưng mà lần này Nhi Phương thấy Phầm hoàn toàn khác mấy ngày trước, Phầm lang thang trên phố bỏ cả việc làm. Kế tiếp lại giam mình trong phòng riêng. Không xuống lầu, không dùng cơm và những thứ đó không đơn thuần chỉ là "giận dữ". Mà phải nói là ở trạng thái "thất tình". Thất tình? Có thể như vậy không? Phương không phản đối chuyện Phầm giao du với Chi Quyên. Có điều Phầm muốn sự giao du đấy chỉ có tính cách qua đường chứ đừng đi đến hôn nhân. Ngay cả cha nàng ông ầu Vân Yên Nhi Phương cũng biết cha có những cái to nhỏ bên ngoài, nhưng mà... khá kín đáo. Bà Yên cũng biết chuyện đó, nhưng giả vờ để thông qua Bởi vì bà nghĩ

nếu ông Yên làm tròn bổn phận, không bỏ bê gia đình, không để mang tiếng... là được... Ông Yên có quyền thụ hưởng.

Vậy thì... sự thật sau cùng là thế nào? tại sao Phầm lại xanh xao muộn phiền đến thế? Nhi Phương bứt rứt. vai trò làm chị dù chỉ lớn hơn một tuổi, nhưng chị là phải có bổn phận. Thế là Nhi Phương bước tới, đẩy mẹ qua một bên, nói.

- Mẹ bình tĩnh nào... Mẹ cứ bảo vú Chân đưa thức ăn vào đây. Rồi mẹ với cha dùng cơm đi, còn con sẽ ở lại đây nói chuyện với Phầm một chút.

Bà âu vội vã nói:

- Đúng rồi, đúng rồi đấy, hai chị em bây giờ nhau thì phải tự giảng hòa đi... Nhi Phương con là chị con phải nhường em nó một chút nhé.

Nhi Phương cười.

- Mẹ, mẹ cứ yên tâm... Con đã nhường nó hai mươi bốn năm nay rồi nhường thêm cũng đâu có sao?

Bà âu an lòng.

- Đúng vậy, mẹ biết con là người chị tốt cô mà.

Nhi Phương lắc đầu bước vào phòng Phầm, khép cửa lại Phòng tối hẳn, Phương bật công tắc. Thức ăn mà vú Chân mang vào buổi trưa còn nguyên trên bàn. Chỉ có ấm caphe là đang bốc khói. Như vậy có nghĩa là hai hôm nay Phầm đã sống nhờ vào caphe.

Phầm lại nằm xuống giường, lấy tay gối đầu, mắt mở trừng nhìn lên trần nhà. Nhi Phương bước tới.

- Thôi đủ rồi, Phầm, hãy nói cho chị biết cậu định giận đến bao giờ?

- Suốt đời!

Nhi Phương tròn mắt.

- Giận chị à? chị có làm gì đâu mà em lại giận?

Phẩm nằm yên. Nhi Phương có gắng giải thích.

- Cậu phải suy nghĩ một chút chứ. Cái hôm ở nhà hàng ấy, Đình Thư hành động như vậy là sai, nhưng mà cậu phải thông cảm, đàn bà, con gái, đương nhiên là phải hẹp hòi một chút. Từ nào đến giờ cô ấy nghĩ là cậu... thích cô ta. Đùng một cái thấy cậu dẫn một cô gái khác, đương nhiên là phải ganh thôi.

Giọng của Phẩm nóng nảy.

- Không phải vì thái độ của Đình Thư.

Nhi Phương nhìn em trai.

- Thế thì sao? Hay là cậu buồn vì cô Chi Quyên đó! Phẩm cắn môi không đáp. Phương chột hiểu ra.

- à... Phẩm... Có nghĩa là cậu đã thật sự yêu.

Phẩm quay qua, mắt đỏ ngầu.

- Vâng, em yêu cô ấy. Yêu một cách điên cuồng... Nhưng mà mọi thứ đã bị mấy người phá hư cả... chắc mấy người hài lòng lắm phải không? Bây giờ thì không còn gì nữa. Cô ta không cần nhìn mặt em, đoạn tuyệt với em. Hài lòng chưa?

- Nhi Phương mở to mắt nhìn Phẩm.

- Cô ta quan trọng như vậy à?

- Em hỏi chi... vậy chứ anh Hảo thế nào với chị chứ?

Nhi Phương đứng bật dậy, bước tới lui trong phòng, nàng cố hình dung lại khuôn mặt của Chi Quyên. Một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp. Một đôi mắt biết nói... Chiếc miệng nhỏ. Đúng rồi, phải công nhận là đứa con gái kia khá dễ thương. Nhưng mà... cô ta lại có một thằng em trai khật khùng... điều này... Ờ cũng chẳng sao, trong tình yêu "Thì người ta có thể tha mọi thứ". Nhi Phương dừng lại trước mặt Phẩm.

- Cô ta cũng yêu em chứ?

- Đúng ra là thế.

- Tại sao lại đúng ra?

- Vì trước khi mấy người xuất hiện thì mọi thứ đã tốt đẹp như vậy... chúng em đã từng thề nguyện... tính toán chuyện tương lai... Nhưng rồi sau cái màn kịch cớm ở nhà hàng, tất cả hỏng bét... Bây giờ bạn trai cô ta lại xuất hiện tùm lum. Bên phải một người, bên trái một người, em như điên lên... Không hiểu ở đâu Chi Quyên lại có bạn trai nhiều thế?

Nhi Phương nhìn Phẩm, chợt nhớ tới khuôn mặt của Chi Quyên khi bị làm nhục. ánh mắt giận dữ và kiêu hãnh với câu nói.

"Chị Nhi Phương, tôi xin thề trước vong linh của Cha mẹ tôi và chị Trước kia tôi không hề biết âu Dương Phẩm là ông chủ nhỏ của công ty Đạt Mãi. Tôi cũng không hề to tưởng gì đến tài sản của nhà họ âu. Bây giờ thì tôi mới biết. Nhưng chị hãy yên tâm, tôi quyết không bao giờ đặt chân đến nhà chị đâu"

Nhi Phương ngẩn ra nghĩ ngợi... Có thể Nhi Phương không hiểu được người của Chi Quyên nhưng Phẩm rất rành thế nào là tự ái, là sự bị xúc phạm của người đàn bà. Như vậy... đấy chỉ là bản năng tự

vệ của người phụ nữ mà thôi.

Nhi Phương nói.

- Tại vì cô ấy tự ái. Hôm ấy đêm chúng ta đã khiến Chi Quyên mặc cảm, rồi Đình Thư lại ăn nói hàm hồ... Khiến Chi Quyên cho là ta đã nghĩ là tài sản nhà ta làm Chi Quyên chóa mắt, Chi Quyên đã vì cái tài sản đó mà quyến rũ em... Nếu thật Chi Quyên yêu em thì Chi Quyên đã không chịu được cái nhục đó... Cách duy nhất để tự vệ, là cắt đứt ngay quan hệ với em. Muốn vậy phải tạo ra một đồng nhân vật khác để cho thấy em không phải là nhân vật duy nhất... Đó không phải là sự thay đổi tình cảm em ạ mà chẳng qua vì tự ái, vì yêu em... Ngay cả bây giờ nếu Chi Quyên mà nhảy ngay vào lòng một người đàn ông khác thì chị nghĩ cũng tự nhiên thôi. Nếu là chị, chị cũng hành động như vậy. Vì... con người ở trạng thái quá tuyệt vọng đều hành động như thế cả.

Dương Phẩm ngồi bật dậy nhìn chị. Nhìn rất lâu, rồi đột nhiên như hiểu ra. Phẩm phóng xuống giường, chụp lấy chiếc áo khoác trên ghế. Nhi Phương chặn lại, nhưng Phẩm đã nói:

- Cảm ơn chị, cảm ơn chị nhiều lắm. Chị Ba, chị là người hiểu biết, tế nhị. Chị rất sành tâm lý phụ nữ.

Phẩm nói xong, mở cửa phòng chạy vụt xuống lầu. Suýt tí Phẩm đã đâm sầm vào người vú Chân.

-Ồ. Cậu Phẩm, cậu đi đâu vậy? Tôi mang thức ăn lên cho cậu đây.

Phẩm nhìn vào mâm thức ăn. Có món thịt nướng. Thế là sẵn tay Phẩm bốc lấy một miếng thịt bỏ vào mồm, rồi tiếp tục chạy xuống nhà. Đến phòng khách, Phẩm thấy cha mẹ đang ngồi ở ghế, Phẩm chỉ kịp nói.

- Con có việc cần phải ra ngoài một chút, cha mẹ ạ.

Rồi Phẫm xông ra cửa Bà âu nhìn theo cảm thấy nhẹ hẫng, dù sao Phẫm cũng không còn nằm lì trong phòng. nghĩa là nó hết giận. Bà vội bước lên lầu.

- Nhi Phương.

Nhi Phương ngẩng lên nhìn mẹ. Bà âu khen ngợi.

- Con hay đấy. Nó đã nhốt mình trong phòng không ăn không uống. Con chỉ nói mấy tiếng nó đã chịu đi ra. Hay thật... đúng là tuổi trẻ dễ thông cảm hơn.

Nhi Phương ngằn ngừ nhìn mẹ.

- Nhưng mà con... sợ rằng vấn đề chỉ mới bắt đầu, chứ chưa giải quyết đâu mẹ ạ.

Bà âu chau mày.

- Sao vậy?

Nhi Phương lắc đầu.

- Thì nó như vậy đấy. Nhưng mà còn tùy. Vì nó có thể nào cũng tùy thuộc vào ba mẹ.

Bà âu Không hiểu con gái nói gì, lạ thật, con cái thời nay vậy đó. Lúc nào lời của chúng cũng như giấu kín một cái gì mà người lớn không hiểu. Một con gió lửa tới làm bà thấy sảng khoái.

Trong khi đó, Phẫm đã ra đến ngoài xe. Chiếc xe được lái thẳng ra đại lộ. Mưa lất phất rơi... Những hạt mưa mang đến cho Phẫm sự cảm hoài.Ồ! Chi Quyên! Phẫm kêu lên trong lòng. Nếu em có vì sự sỉ nhục kia mà buồn đau... thì tất cả... do lỗi anh cả, Chi Quyên, anh đúng là một tay khờ khạo... Đúng ra anh phải tìm hiểu. Phải biết hết mọi thứ, vậy thì... anh đại dốt quá.

Chiếc xe quay qua đường Nhị Hà... Nhưng rồi một ý niệm lại thoáng nhanh qua đầu Phẫm. Phẫm nhìn đồng hồ. Mới bảy giờ hơn. Thế là Phẫm chuyển hướng cho xe đi thẳng về phía ngoại ô.

Chi Quyên nằm trên giường đã mấy hôm liền. thật ra Chi Quyên chẳng hề có bệnh gì. Một phần vì mất ngủ, một phần không buồn ăn uống, nên cơ thể gần như suy nhược. Chi Quyên không đến sở mấy ngày qua, ông Lân đề nghị để Chi Quyên được nghỉ ngơi. Lạc Phong cũng biết chuyện Chi Quyên bệnh nên mỗi ngày đều giúp chăm sóc Vy. Có Phong lo cho Vy, có ông Lân mang hoa thức ăn đến, Chi Quyên nghĩ. Thế này thì cũng xong. Sau này hoặc làm vợ Lạc Phong có thể có một cuộc sống "Hợp một hợp rượu nói khoác một tí, cẩn thận trộm vặt, ganh đua tranh sống" Nhưng cũng có thể làm bé cho ông Lân. Nhưng vậy ít ra cũng không phải chạy đua với cuộc sống. Chi Quyên thấy mệt mỏi lắm rồi. Cần phải nghỉ ngơi... Nhưng mà... Nhưng mà... Chi Quyên thở dài, vùi đầu vào gối. Chi Quyên biết dù có chọn ai trong hai người thì cũng vậy thôi. Cuộc đời đã mất hết ý nghĩa rồi.

Tối hôm ấy. Chi Quyên vẫn mệt mỏi nằm trên giường. Ban chiều ông Lân có đến, đề nghị là hai chị em Chi Quyên nên chọn một ngôi nhà khác. Nhưng Chi Quyên đã từ chối. Ngôi nhà này tuy có chật hẹp, nhưng dù sao vẫn là tài sản của cha mẹ để lại. Nhưng ông Lân lại nói.

- Khó lắm, ở đây có quá nhiều kỷ niệm với Chi Quyên.

Vâng, Kỷ niệm... Kỷ niệm thì đầy ắp. Ở đây, lần đầu tiên Chi Quyên đã băng bó vết thương của Phẫm. Ở đây, lần đầu tiên nghe chàng thổ lộ tình yêu. Ở đây... cũng có nụ hôn lần đầu... Phẫm, Phẫm, Phẫm. Tại sao trong đầu Chi Quyên lúc nào cũng đầy ắp hình ảnh của Phẫm. Chi Quyên lắc đầu cố xua đuổi. Nhưng những bóng hình kia lại không chịu biến đi. Phẫm như hồn ma đòi nợ cứ bầu chặt và Chi Quyên chỉ còn nước thở dài để ông Lân cũng thở dài theo.

Bây giờ, đêm đã khuya. Bên ngoài trời lại đang mưa. Chi Quyên nằm lắng tai nghe. Tiếng mưa rồi tiếng gió. Những âm thanh đặc biệt của mùa thu buồn buồn. Mưa! Tại sao thường đến trong những lúc ta thật buồn? Chi Quyên nằm đấy, trừng mắt nhìn ngọn đèn bàn. Cái ánh sáng vàng vọt làm Chi Quyên liên tưởng đến mấy câu thơ.

Mưa canh ba

Trên cây ngô đồng

Không biết tình chia ly đang khô?

từng hạt rơi trên lá

Tắt nghẹn suốt đêm thâu...

Chi Quyên nằm nghĩ vẫn vơ để thấy buồn thêm.

Túy Vy từ ngoài thập thò qua cửa. Mấy ngày nay, biết chị không vui. Nó có vẻ ngoan vô cùng... cái thái độ của nó càng làm cho Chi Quyên xúc động. Chi Quyên thấy tội cho thằng em tật nguyền. Nàng dịu giọng bảo.

- Vy này, em đi ngủ đi, khuya rồi.

- Vâng.

- Vậy thì đi đi, nhớ khép cửa lại kín nhé.

- Dạ.

Vy đi ra. Chi Quyên lại nằm lắng nghe tiếng mưa. Không phải chỉ có tiếng mưa, tiếng gió còn có cả tiếng côn trùng... Thỉnh thoảng tiếng xe hơi chạy vụt qua, làm Quyên ảo tưởng. ánh sáng lóe nhanh bên ngoài soi rõ cả bóng cây.

Chợt nhiên Chi Quyên nghe như có tiếng ai đó nói chuyện với Túy Vy bên ngoài. Sao giờ này mà Túy Vy vẫn còn chưa ngủ. Chắc là Lạc Phong rồi. Túy Vy quên khép cửa ngoài ư? Chi Quyên nằm đấy tự hỏi. Nhưng rồi khi có tiếng động ở cửa buồng Chi Quyên mới giật mình.

- Ai đấy? Túy Vy phải không?

Một bóng người cao lớn đi thẳng đến giường Chi Quyên, Chi Quyên chưa kịp nhìn ra thì bàn tay lạnh buốt của người ấy đã đặt trên mặt nàng. Anh cúi xuống và Chi Quyên nghe thấy hơi thở quen thuộc. Chi Quyên bàng hoàng, chỉ để nghe nói, giọng nói ấm và thân thiết.

- Chi Quyên, hãy nằm yên, đừng nói, đừng làm gì cả. Em hãy nghe anh nói... Anh biết... anh đã sai. Đã làm sai mọi chuyện Anh vừa ngu lại vừa hồ đồ... Nhưng mà... em biết không, anh đã yêu em vô cùng... Anh bậy quá... Yêu em mà không biết cách che chở cho em, để em bị người ta lăng nhục. Tội anh tày trời... Anh không biết phải làm sao để em tha thứ cho anh. Anh chỉ còn có cách nói thế này với em. Cái công ty Đạt Mãi kia hoàn toàn không có ý nghĩa gì với anh... Bây giờ nguyện vọng duy nhất của anh là có em... Anh không thể sống thiếu em. Chi Quyên, em có thể tha thứ cho anh được chưa? Em xem này, anh đã lặn lội đi, tìm mùa thu đến cho em nè.

Chi Quyên nghe thấy có mùi cỏ dại đâu đây, cả mùi bùn đất nữa... Bàn tay trên mặt Chi Quyên đã rời đi. Bây giờ Chi Quyên mới thấy rất rõ trước mặt nàng là một cành lá tía tô đỏ. Một cây thì đúng hơn vì nó được nằm trong một chiếc chậu màu trắng. Những chiếc lá hình trái tim còn bám cả hạt mưa. Những hạt mưa đó đang lấp lánh dưới ánh đèn. Chi Quyên vừa xúc động vừa rối rắm. Nàng nhìn lên. ánh mắt của Phạm sao mà êm đềm quá.

- Chi Quyên, em thấy đấy. Chúng ta đã giữ lại được mùa thu... Có đúng không em?

Chi Quyên đáp ứng một cách yếu đuối.

- Em... Em... Em không ngờ lá tía tô cũng có thể trồng như cây cảnh được.

Phẩm nói và sung sướng nhìn vào mắt Chi Quyên.

- Anh cũng không biết điều đó. Anh lấy cái chậu ở nhà, anh lái xe đến thẳng khu rừng "Như Nguyệt" và đào lấy một cây bỏ vào chậu cho em.

Mắt Chi Quyên mở to, đôi mày nhíu lại trước mắt nàng, Phẩm đã lội trong mưa... dầm trong mưa để nhặt lấy mùa thụ Rõ ràng là chiếc áo gió đang mặc của chàng đang ướt cả nước. Chi Quyên đưa tay sờ lên mặt Phẩm. Cái khuôn mặt lờm chờm râu mấy ngày không cạo. Đầu tóc rối bù... dáng dấp tiêu tụy xanh xao... Nhưng ánh mắt vẫn còn rất sáng.

Chi Quyên nói.

- Anh đã đến thung lũng đó trong lúc trời mưa thế này ư? Anh đúng là một tay điên.

- Thế em có yêu một tay điên như anh không? Anh xin hứa với em, bắt đầu từ giây phút này, anh sẽ không bao giờ che đậy hay nói dối điều gì nữa. Nếu con đường trước mặt bằng phẳng ta sẽ nắm tay nhau đi, nếu nó đầy chông gai, thì ta sẽ cùng hợp sức dọn... Anh chỉ xin em một điều. Từ đây về sau đừng có hiểu lầm nhau để rồi giận hờn chia cách nhau nữa.

Chi Quyên đã nhìn Phẩm với ánh mắt chua xót. Bao nhiêu buồn phiền, giận dữ, đau khổ cũ như tan biến. Rồi Chi Quyên nhắm mắt lại chỉ để cảm nhận một vòng tay đang ghì lấy nàng. Những hạt mưa trên áo chàng thấm vào da lạnh buốt.

Họ cứ thế yên lặng ôm nhau thật lâu. Sau đó Phẩm nói.

- Chi Quyên, em hãy hứa với anh một điều.

- Điều gì?

- Em đừng ngã bệnh nữa, em gầy quá.

Chi Quyên run nhẹ trong lòng Phẫm.

- Anh cũng phải hứa với em.

- Hứa gì?

- Anh không dầm mưa một cách đại dột vậy nữa.

Phẫm cúi xuống hôn nhẹ lên tóc mai của Chi Quyên rồi hôn lên cả má lúm đồng tiền... Họ yên lặng lắng nghe tiếng mưa rơi bên ngoài cửa sổ. Tiếng mưa như tiếng đệm của một cây đàn guitar... Ồ, hôm nay, sao tiếng mưa lại hay thế này. Trách gì người xưa đã từng nói:

Tiếng đàn tha thiết như lời thì thầm

Tiếng đàn dồn dập như trời đổ mưa

Tối nay, tiếng mưa đã có đầy đủ những âm thanh đó. Một bản nhạc mùa thu tuyệt vời.

Chương 11

Sáng hôm sau Chi Quyên đi làm trở lại. Vừa bước vào phòng làm việc là mọi cặp mắt như đổ xô về phía Chi Quyên. Tiếp đó là những lời chào hỏi đơn đả. Có người còn làm ra vẻ như chăm sóc, hỏi han...

Chi Quyên là con người nhạy bén, nàng hiểu ra ngay Thái độ thân mật kia không phải vì nàng, mà là vì muốn lấy lòng ông Giám Đốc. Chi Quyên chợt cảm thấy lo lắng, bất an...

Nhưng rồi, buổi sáng hôm ấy, cái nắng thu sau cơn mưa, với cỏi lòng phơi phới, mọi phiền nhiễu đã chấp cánh bay cao theo mây trắng, còn tình cảm thì đang dao động theo gió mùa thu.

Với một tâm trạng như vậy, môi Chi Quyên luôn nở nụ cười. Nhưng những nụ cười của Chi Quyên lại khiến cho các cô bạn đồng nghiệp hiểu lầm nhiều hơn.

Chi Quyên bước vào văn phòng. Ông Giám Đốc chưa đến. Nàng đến bàn của mình, sắp xếp lại sổ sách trên bàn. Có một sổ hồ sơ bỏ dở mấy hôm. Chi Quyên không bận tâm lắm, vừa thu xếp vừa khe khẽ hát. Đang nửa chừng, thì cửa mở. Ông Lê bước vào. Ông ta có vẻ ngạc nhiên.

- Ô! thế nào? Khỏe rồi chứ? Tưởng là cô sẽ nghỉ thêm ít hôm, không ngờ đã đến làm, gấp làm chi vậy?

Chi Quyên với nụ cười đứng đấy. Hôm nay Chi Quyên có vẻ tươi tắn. Mái tóc dài được cột gọn bằng dây băng đỏ. Chiếc áo trắng, quần dài đỏ. Mặt dù có gầy hơn, nhưng nụ cười vẫn tươi, mắt vẫn đẹp. Ông Lê cảm thấy có cái gì đó... Đúng rồi hạnh phúc, nhưng cái hạnh phúc kia không phải do ông mang đến. Ông Lê nhìn Chi Quyên thăm dò.

- Hôm nay cô có vẻ vui đấy. Có phải là... sau cơn giông bão... trời lại sáng không?

Chi Quyên cúi xuống, nhưng vẫn thật vui. Chi Quyên nói.

- Ông đã nhận ra điều đó? ông đã hiểu rồi chứ?

ông Lân nói với một cảm giác nặng nề.

- Tôi biết rồi. Cái nét mặt cô đã cho tôi biết điều đó. Cô khỏi phải giải thích.

Chi Quyên nhìn lên.

- Xin lỗi... nhưng tôi không thể kiềm chế được lòng mình. Biết nói sao đây? Anh ấy có thể đưa tôi đến địa ngục... Cũng có thể đưa lên thiên đàng... Nhưng mà không làm sao khác hơn. Tôi đã đồng ý.

ông Lân nhìn thẳng mắt Chi Quyên. Cô ta đã chịu thua... Ông cũng không biết làm gì khác. Có cái gì đó... Một thứ tình cảm ganh tức pha lẫn nỗi phục.

âu Dương Phẩm. Chàng trai trẻ đầy bản lĩnh đấy chứ? ông thở dài, đốt một điếu thuốc, thở khói. Ông chỉ yên lặng nhìn khói tỏa ra trước mặt. Chi Quyên rụt rè.

- Hình như ông không vui?

ông Lân lắc đầu.

- Không, tôi làm gì có tư cách đó.

Chi Quyên thở ra nói.

- Ông nói vậy có nghĩa là không vui rồi còn gì.

Bàn tay vuốt nhẹ lên chiếc máy đánh chữ.

- Xin ông hiểu cho Tôi lúc nào cũng quý trọng, kính mến ông. Tôi muốn được xem ông như một người bạn tốt. Được chứ?

- Thế à?

ông Lâm nghĩ ngợi. Ông làm sao có thể khước từ cái tình cảm đẹp đẽ của Chi Quyên? Dù muốn hay không, cũng không thể cự tuyệt. Ông thở dài.

- Chi Quyên, đúng ra tôi phải gây áp lực với cô Nhưng mà bây giờ... thì tôi thấy là... tôi không làm sao khác hơn là chúc mừng cho cô.

Chi Quyên chợt thấy nóng cả mặt. Nàng chớp mắt, nói.

- Cảm ơn ông giám đốc. Tôi biết ông là con người rộng lượng, khoan dung... cao thượng... Ông có thể chấp nhận và hiểu cho tôi.

Lời tán dương của Chi Quyên làm ông Lâm bối rối.

- Tôi mong là... tôi có được phần nào tốt đẹp như điều cô vừa nói.

Chi Quyên kiên trì nói.

- Ông đã có đấy chứ! ông là một người đứng đắn, thưa ông giám đốc... Tôi mong là... rồi sự nghiệp của ông sẽ càng ngày càng phát triển tốt hơn... Ông cũng sẽ tìm lại được niềm vui và hạnh phúc gia đình... Tôi cũng muốn làm việc lâu dài với ông, nhưng mà...

Chi Quyên ngưng lại một chút rồi nói.

- Mong rằng với cô bí thư mới, ông sẽ được người làm việc có năng xuất cao hơn.

ông Lâm giật mình.

- Cô bí thư mới nào? ý cô muốn gì chứ?

Chi Quyên liếc nhanh về phía ông Lân.

- Ông hẳn biết là... tôi không thể tiếp tục công việc ở đây nữa... Bởi vì có nhiều chuyện không hay... Tôi phải nghỉ việc ở đây thôi.

ông Lân tròn mắt nhìn Chi Quyên. Ông có vẻ giận dữ.

- Cô đã đánh giá con người tôi thế nào? Cô nghĩ là tôi có ý định lem nhem? Không chiếm được cảm tình tôi sẽ gây áp lực, rồi sẽ làm khó làm dễ? Tôi nghĩ là... chuyện cô có bạn trai... nó cũng nào có ảnh hưởng gì đến công việc làm ăn của cô với tôi đâu? Tại sao phải nghĩ đến chuyện nghỉ việc? Nghiêm trọng như vậy à? Cô Quyên, cô hãy yên tâm, tôi không phải thuộc loại đàn ông háo sắc... Cũng không phải là...

Chi Quyên vội cắt ngang.

- Không, không phải như vậy đâu, thưa ông giám đốc... Không phải vì sợ Ông mà tôi từ chức. Tôi biết ông là người quân tử, phong độ... tôi từ chức đây là vì... , vì anh ấy... Tôi không muốn anh ấy cứ vì tôi mà bất an... lo lắng.

ông Lân ngẩn ra, thật lâu không nói gì cả. Ông chỉ hút thuốc suy nghĩ.

- Cô... cô có vẻ yêu hẳn nhiều lắm, đúng không?

Chi Quyên nhìn ông Lân với ánh mắt thú nhận và ông Lân hiểu là Chi Quyên đã quyết định và cô nàng sẽ không còn làm việc nữa. Ông Lân nói.

- Thôi được. Tôi nghĩ là có giữ cô lại cũng vô ích vì cô đã quyết định như vậy. Nhưng mà... Cô nghỉ làm ở đây... rồi cuộc sống của cô và

em trai sẽ thế nào?

ông lân hỏi nhưng rồi lại thấy câu hỏi của mình rõ là thừa thãi. Tên
âu Dương Phẩm kia... con trai của ầu Vân Yên cơ mà. Ông tiếp.

- Thôi được cô Chi Quyên. Nhưng mà... cô nói nghỉ nhưng không
hẳn là sẽ nghỉ ngay chứ?

- Vâng, nhưng ông cũng nên tuyển người đi. Càng nhanh càng tốt...
Tôi sẽ làm tiếp ở đây mãi đến lúc ông có nhân viên mới.

ông Lân ngần ngừ.

- Nếu tôi không tìm được người thì sao?

Chi Quyên nhìn ông Lân với nụ cười.

- Tôi biết là rồi ông sẽ tìm được. Đâu có gì khó.

ông Lân thở dài.

- Chi Quyên. Muốn làm áp lực với cô không phải dễ. Thôi được.
Nhưng cô phải hứa với tôi một điều.

- Điều gì?

ông Lân nhìn Chi Quyên.

- Bất cứ lúc nào, khi nào cô cần... Cô cứ tự nhiên báo với tôi.

Chi Quyên xúc động.

- Tôi mong là... sẽ không phải cần đến sự giúp đỡ đó. Nhưng nếu
gặp trường hợp đó... thì ông yên trí. Người đầu tiên tôi nghĩ đến sẽ
là ông thôi.

Như thế mọi chuyện đã rõ. Hôm ấy, Chi Quyên đã làm việc một cách cật lực. Nàng cố gắng thu xếp để công việc được giải quyết gọn gàng và nhanh chóng, đỡ phiền hà cho người kế nhiệm.

ông Phùng Tính Lân hôm ấy cũng đặt biệt ít nói. Rồi giờ tan sở đến. Chi Quyên sung sướng rời khỏi văn phòng. Ông Lân bước chậm rãi đến bên khung cửa sổ nhìn xuống bãi xe.

Một chiếc Mustang màu đỏ đang đậu nơi đây với một thanh niên trẻ tuổi. Anh chàng đang đứng đợi. Khi thấy Chi Quyên bước ra, họ đã ôm nhau với nụ hôn và sau đấy Chi Quyên đã chui nhanh vào xe.

Chiếc xe rời khỏi bãi và mất hút trong bóng đêm. Ông Lân đứng yên bên khung cửa kính thở khói.

o0o

Chi Quyên ngồi cạnh Phẫm trong xe. Nàng tựa đầu lên vai chàng để mặc cho gió lùa mái tóc. Phẫm chỉ lái xe bằng một tay. Một tay còn lại choàng qua người Chi Quyên. Nàng lo lắng nói.

- Anh lo lái xe đi.

Phẫm cười to trấn an Chi Quyên.

- Đừng lo Anh cẩn thận lắm chứ, có em ngồi cạnh mà.

Phẫm nói rồi nghiêm giọng hỏi Chi Quyên.

- Em đã nói chuyện đó chưa?

Chi Quyên ngồi ngay người lại, mắt nhìn ra phố.

- Dạ rồi. Em sẽ làm mãi cho đến lúc có thư ký mới.

Phẩm liếc nhanh sang Chi Quyên.

- Ông ấy hẳn không vui?

Chi Quyên lắc đầu buồn bã.

- Không. Ông ấy còn chúc mừng cho em, nhưng mà...

Phẩm lo lắng.

- Mà sao?

Chi Quyên đánh trống lảng.

- Ồ... không có gì...

Phẩm nôn nóng.

- Em cứ nói đi.

Chi Quyên lắc đầu.

- Không.

Phẩm cho xe dừng gấp lại. Chi Quyên giật mình.

- Ở đây cạnh đường vàng, anh không được dừng.

- Thì em nói đi, rồi anh sẽ cho xe chạy.

Phẩm quay qua cương quyết.

- Anh nghĩ là... giữa hai ta bây giờ không có gì để dẫu nhau nữa.

Chi Quyên bảo.

- Em bảo không có mà. Ông ấy chỉ bảo là... em nghỉ làm rồi lấy gì để nuôi Túy Vy... Vì vậy, em nghĩ là, có lẽ phải tìm việc làm khác ngay.

Phẩm đưa tay nắm tay Chi Quyên.

- Chi Quyên, hay là chúng ta nên cưới nhau đi.

Chi Quyên giật mình.

- Anh biết là anh đang nói gì với em không? Cưới nhau không phải là một chuyện đùa.

- Sao em nghĩ vậy? Vì anh nói một cách không trịnh trọng? Em nghĩ là anh không thực tâm? Hay là em nghĩ là anh nên bắt chước như trong phim ảnh. Phải quỳ xuống trước mặt em để cầu hôn.

Chi Quyên nhìn lên, mắt chớp chớp.

- Em thì không... Không có ý đó... nhưng mà.

- Nhưng mà sao?

Chi Quyên nói.

- Em nghĩ là... Chuyện không đơn giản... Vì hôn nhân không phải là chuyện riêng của hai người. Mà có liên hệ đến nhiều người. Vì vậy với em thì không có chuyện gì nhưng với anh thì không dễ dàng đâu.

Phẩm gật gù.

- Anh hiểu ý em.

Rồi chàng nắm tay Chi Quyên nói.

- Ngày mai, anh sẽ đưa em về nhà, ra mắt cha mẹ.

Chi Quyên giật mình.

- Không được đâu anh.

Phẩm quyết định.

- Em phải đi. Nếu em yêu anh, em phải đến. Anh bảo đảm với em là mọi thứ đều tốt đẹp, em không phải lo sợ gì cả.

Chi Quyên bối rối.

- Không được. Hôm ấy em đã nói với chị Nhi Phương của anh là em sẽ không bao giờ đến hà họ ầu. Nếu bây giờ em đến, không phải là em đã tự tát vào mặt mình. Không, không được, em không đi đâu!

Phẩm nói như hét.

- Chi Quyên! em phải biết đây là một chuyện rất quan trọng... Em hãy nói rõ đi... Em có chịu làm vợ anh không?

Chi Quyên lúng túng.

- Anh... Anh... Anh rõ rồi còn phải hỏi.

- Không được, anh muốn nghe chính miệng em nói là em có chịu làm vợ anh không?

- Em... Em...

Phẩm ra lệnh.

- Nói! Em phải dích thân nói. Chịu không? Nói đi... Chi Quyên?

Chi Quyên ngược mắt lên. ánh mắt van xin.

- Sao anh lại khó dễ em chi vậy? Anh biết rõ cơ mà. Em không muốn làm vợ anh thì làm vợ ai chứ?

Phẩm xiết chặt tay Chi Quyên hơn.

- Vậy thì... Em còn câu nệ gì chuyện đó nữa? Em không nên có mặc cảm, người có mặt cảm đúng ra là anh, vì em hiền lành, thanh khiết độc lập, cao quý... Cái gì em cũng vượt trội hơn anh.

- Anh Phẩm, anh định an ủi em à?

- Anh nói thật lòng đấy. Em đừng có đem tài sản ra phân biệt giàu nghèo. Có nhiều thứ khác còn đáng giá hơn chẳng hạn như tài hoa, trí tuệ, phong độ, tư cách... Em thấy đấy, nếu so sánh bằng những thứ đó, có khi em còn vượt trội hơn cả anh.

- Anh chỉ thôi phòng.

Phẩm nói.

- Đó là sự thật đấy chứ. Anh biết, bắt em đến nhà là làm cho em khó xử. Nhưng mà... Cha mẹ là người sinh thành ra anh, đứng trên phương diện lễ nghĩa... tôn ti trật tự... Em không thể không đến... để ra mắt cha mẹ anh.

Chi Quyên cúi đầu suy nghĩ một chút.

- Chuyện đó từ từ ta tính sau... Còn bây giờ em thấy chưa nên vội.

- Chi Quyên. Em lại hẹn... ngày mai rồi ngày mai nữa. Biết đến bao giờ chứ? Anh thì muốn giải quyết mọi việc một cách nhanh chóng.

Anh không thể chịu được chuyện xảy ra ở nhà hàng lần nữa đâu. Em hiểu không? Bởi vì anh biết nếu chuyện như lần trước mà tái diễn, thì anh sợ là... không còn mùa thu nữa. Chi Quyên. Nếu mất em, chắc anh không còn sống được.

Chi Quyên nhìn lên. Đôi mắt to đen của nàng đầy nghĩ ngợi để rồi cuối cùng Chi Quyên quyết định sau tiếng thở dài.

- Thôi được... Rồi em sẽ đến đây để gặp ba mẹ anh.

Dương Phầm mừng rỡ, xiết chặt lấy Chi Quyên, tìm môi nàng. Chi Quyên phải hét lên.

- Anh Phầm, anh điên rồi, anh lo lái xe nhanh lên. Đây là đại lộ... Anh đừng lâu thế này, cảnh sát họ đến đây.

Chi Quyên nói và vùng ra. Phầm phải nổ máy xe trở lại. Chiếc xe trở tới chạy về hướng nhà Chi Quyên. Dọc đường Phầm có vẻ ít nói. Chàng đang suy tính. Tối nay phải mở lời thế nào với cha mẹ. Chuẩn bị mọi thứ ra sao? Chàng liếc nhanh sang cạnh. Chi Quyên với cái sắc dễ nhìn. Ai thấy lại không cảm tình. Ngoài trường hợp họ có tiền kiến trước. Mà nếu cha mẹ phản đối thì Phầm vẫn chọn đây là tình yêu của chàng, hạnh phúc của chàng chứ không phải của ai cả.

Chiếc xe quanh qua đường Nhị Hà, chưa rẽ qua hẻm đã nghe tiếng người hét la ồn ào. Rồi lũ trẻ chạy tứ tung. Phầm thắng gấp xe lại hỏi.

- Chuyện gì xảy ra vậy. Đụng xe hay cháy nhà?

Chi Quyên đã đoán được điều gì đã xảy ra, nàng tái mặt.

- Lại Túy Vy nữa rồi.

Chi Quyên vội nhảy xuống xe, chạy vội vào hẻm, nói với lại.

- Em nghe tiếng của Túy Vy. Chắc nó lại gây chuyện.

Phẩm cũng tắt xe vô lẽ, nhảy xuống chạy theo. Vừa đến nơi đã thấy đám đông vây quanh. Trong đó có tiếng hét của người đàn bà.

- Chết rồi, không được rồi! Nó sẽ giết người, nó giết người bây giờ.

Chi Quyên vệt đám đông chạy vào. Trước mặt nàng Túy Vy đang khống chế một người. Tay nắm chân đá. Trong khi đám đông đang cố gắng kéo cả hai người ra. Nhưng Túy Vy khá mạnh nên hai ba người ra sức mà chẳng dể ra được. Chi Quyên xông tới nắm mạnh lên vai Túy Vy.

- Túy Vy buông ra nào! Buông ra, có nghe không?

Vy đã trông thấy Chi Quyên, nhưng nó vẫn tiếp tục đánh gã thanh niên dưới tay nó. Chi Quyên phải hét lên.

- Chị bảo em ngưng lại, em có nghe không?

Vy ngưng đánh quay sang nhìn chị. Nó vừa thở vừa nói.

- Chị... Hắn là người xấu... Em phải đánh những người xấu.

Chi Quyên nhìn xuống. Thanh niên vừa bị Túy Vy đánh là một anh chàng hàng xóm. Mười tám tuổi, học sinh... mặt hắn đã bầm tím máu. Bà Thương vừa chồm người tới ôm lấy cậu ta hét.

- Trời ơi! Nó đã đánh chết con tôi... Thằng điên nó muốn giết con tôi nè.

Chi Quyên lúng túng, ngay khi đó có một người bước vào. Đây là Lạc Phong. Anh chàng đứng khoanh tay trước ngực, miệng ngậm ngòi kẹo cao su, hất hàm với tay nằm dưới đất.

- Này, Chí Công, chờ gì mà không đứng dậy? Thanh niên mà định nằm vạ nữa sao? Không biết xấu hổ à?

Cái anh chàng có tên Chí Công lồm cồm ngồi dậy, máu mũi chảy ướt cả mặt. Bà Thương nóng lòng với con, nhưng trông thấy cái dáng hung dữ của Lạc Phong nên không dám lớn tiếng như lúc đầu nữa.

Lạc Phong nói.

- Hôm nay cho nó một bài học... Ngày nào cũng tìm cách ức hiếp Túy Vy. Mắng nó là thằng điên, thằng khùng... Rồi còn ném pháo vào người nó, lấy diêm đốt dít nó... Bao nhiêu đó quá đủ rồi. Tao đã định dạy dỗ mày. Nhưng thôi, tao để đích thân Túy Vy báo thù... Đây, nó đã ra tay. Từ đây về sau xem mày có còn dám ghẹo phá nữa không. Cho mày biết, bữa nay nó còn nương tay đấy, bằng không xương cốt mày đã gãy vụn hết trơn... bây giờ tạm tha... Mày có quyền cút đi đấy.

Chí Công quay lại, nhìn hai chị em Chi Quyên với ánh mắt thù hận, rồi lủi thủi đi về nhà. Bà Thương thì cũng giận không kém. Bà quay sang Chi Quyên dọa.

- Chi Quyên, cô không dạy dỗ thằng em điên của cô. Một chút nữa chồng tôi về cô sẽ biết!

Lạc Phong ưỡn ngực nói.

- Khoan đã nào! Ai làm nấy chịu. Bà muốn gì cứ gặp tôi.

Bà Thương nhìn Lạc Phong, bà có vẻ hơi khiếp, nên không dám phản ứng thêm, chỉ bỏ đi về nhà.

Coi như cơn bão đã trôi qua. Sau màn kịch đám đông đã tan. Chỉ còn lại mấy đứa bé hiếu kỳ. Chị em Chi Quyên, Phầm và Lạc Phong đứng đấy. Chi Quyên lắc đầu nói.

- Anh Lạc Phong. Đúng ra anh không nên tập cho Vy nó đánh lộn. Anh làm thế này chỉ để phiền cho chúng tôi.

Lạc Phong nhướng mày nói.

- Không dạy nó đánh lộn để suốt ngày nó bị người ta ăn hiếp à? Cô có biết bữa nay tay Chí Công nó làm gì không? Nó bảo thằng em nó tiểu lên người của Túy Vy đó.

Liếc nhanh về phía Phẫm, Phong nói.

- Thôi được rồi, xem như hôm nay tôi lo chuyện bao đồng. Nếu cô giỏi bảo vệ được em trai cô thì từ đây về sau tôi sẽ không lo chuyện đó nữa.

Nói xong, Lạc Phong quay người lại bỏ đi.

Chi Quyên nhìn Phẫm, rồi kéo Túy Vy về nhà riêng. Vào nhà, Chi Quyên buông người xuống ghế thở ra.

- Túy Vy, sao em cứ kiếm chuyện hoài vậy?

Túy Vy sợ sệt ngồi xuống chiếc ghế nhỏ cạnh đấy. Nó biết mình vừa làm sai, nên rụt rè nói.

- Chi... Anh Phong bảo... hắn là người xấu, phải đánh... Sao chị lại buồn?

Chi Quyên buồn tủi.

- Vâng, chị buồn đấy, chị rất buồn em ạ.

Túy Vy sợ hãi, co người lại... Chị buồn tức là chị giận mà như vậy là nó có lỗi.

Dương Phẩm bước tới, vòng tay qua vai Chi Quyên. Chàng cảm thông với nỗi buồn của người yêu nhỏ nhắn. Chi Quyên ngước lên.

- Anh vẫn còn muốn cưới em chứ?

- Tại sao lại không?

- Anh có biết như vậy... là anh đã rước cả sự rắc rối, phiền muộn vào mình không?

- Chi Quyên! Em nên hiểu là, bắt đầu từ hôm nay nỗi phiền muộn rắc rối của em cũng là của anh. Chúng ta cần phải chia sẻ, vì Túy Vy là em của em cũng như là em của anh, em ạ.

Chi Quyên yên lặng tựa đầu vào lồng ngực Phẩm mà nghe như có tiếng gió thu xào xạc ở đâu đây...

Chương 12

Buổi sáng hôm sau, âu Dương Phấn dậy thật sớm. Tối qua khi về đến nhà thì đã khá khuya. Mẹ đã ngủ. Còn cha bận thù tạc ở đâu chưa về. Vì vậy Phấn không gặp cha mẹ nên chuyện của Chi Quyên không có dịp thưa. Nhưng Phấn đã hẹn với Chi Quyên là năm giờ chiều nay Phấn đến cao ốc Giao Tân đón Chi Quyên rồi đưa thẳng về đây. Hai người cũng thỏa thuận một điều, đây là chuyện của Túy Vy. Có thể để muộn một chút hãy tiết lộ. Tóm lại, lần đầu tiên đến nhà họ âu. Chi Quyên chỉ nên đến một mình và Túy Vy thì ở nhà.

Phấn hấp tấp xuống lầu. Còn quá sớm, khi ngồi vào bàn ăn thì ông bà âu Vân Yên chưa dậy. Phấn ngồi chờ đợi. Vú Chân bước tới với nụ cười giả lả.

- Mấy cô cậu trẻ tuổi bây giờ ngộ thật... Mới cách mấy hôm còn ủ rũ như cây héo vậy mà bây giờ lại quá xá yêu đời.

Vú đã nhìn Phấn với ánh mắt tinh nghịch.

- Cậu Phấn, tôi biết là... cậu đang có chuyện vui phải không?

Dương Phấn cười.

- Làm sao vú biết?

Vú Chân thật thà.

- Tôi bỗng ăm cậu từ lúc còn bé xíu đến giờ không lẽ không hiểu ý cậu? Hai mươi bốn năm! à. Bây giờ cậu đã là người lớn... Nhưng tính cậu lại đổi như chong chóng, lúc vui, lúc giận rồi buồn phiền, đau khổ... Hối thật, có phải là... Trước đó cậu đã cãi nhau với bạn gái, rồi bây giờ làm lành rồi phải không?

Phẩm nhún vai.

- Có lẽ nên để vú làm bác sĩ tâm lý vậy!

Vu Chân đắc ý nói.

- Cậu thấy đấy, có cái gì giấu tôi được đâu? Mấy ngày qua, cô Đình Thư không đến đây, làm cậu nằm lì trong phòng riêng không ra... Tôi biết ngay là hai người giận nhau. Cậu đừng tưởng ông bà không biết... Họ cũng rành lắm đấy. Hôm qua tôi còn nghe bà nói là... để cưới vợ cho cậu càng sớm càng tốt... Nghe bà nói chuyện cưới xin giữa cậu với cô Đình Thư có lẽ sẽ làm cùng lúc với đám cưới của cô Nhi Phương và cậu Hảo. Như vậy, chúng tôi sẽ được uống rượu mừng cùng lúc. Vui biết mấy.

Phẩm chau mày.

- Vú Chân này. Vú nói chuyện nhằm gì thế?

Vú Chân trợn mắt.

- Chuyện nhằm à? Cậu đã là người lớn như vậy không lẽ... nói chuyện vợ con còn mắc cỡ sao?

- Ai cưới vợ?

Có tiếng hỏi trên cầu thang vọng xuống. Rồi bà âu chậm rãi xuống lầu.

- Vú chân, lúc nào cũng nghe tiếng ồn ào của Vú.

Chợt nhìn thấy Phẩm, bà cười nói.

-Ồ Dương Phẩm, hôm nay sao con dậy sớm vậy?

Phẩm nhìn lên.

- Cha con chưa dậy hả mẹ?

- Hôm qua bị ép rượu nhiều quá nên chưa dậy. Con có việc muốn gặp cha à?

- Dạ?

Rồi Phẩm liếc nhanh về phía vú Chân.

- Vú Chân này, hôm nay có món hột gà nấu rượu không? Chợt nhiên rồi sao con lại thấy thèm cái món đó.

Vú Chân cười.

- Nếu cậu muốn thì cái gì lại không có. Thừa bà, bà có cần không ạ?

- Thôi, tôi thích ăn cháo hơn. Vú làm hai phần cho hai cha con nó đi. à Dương Phẩm, mình ăn sáng nào, khỏi phải đợi cha con.

- Còn con nữa.

Nhi Phương từ trên lầu bước xuống. áo lông trắng, quần dài đỏ. Trong Phương thật tươi mát, Phương nói như để giải thích sự chưng diện của mình.

- Bữa nay con phải cùng anh Hảo đến đại sứ quán làm thủ tục.

Bà Yên chợt thất sắc.

- Nhi Phương, rồi chuyện của con tính sao? Làm đám cưới rồi mới đi ra nước ngoài hay sang đây làm lễ sau?

Nhi Phương nói ngay.

- Ra nước ngoài rồi tính sau.

Bà yên có vẻ không hài lòng.

- Mẹ không thích như vậy. Tại sao không làm lễ cưới trước? Tụi con có thể tổ chức lễ cùng một lúc với Dương Phẩm mà.

Nhi Phương liếc nhanh về phía Phẩm.

- Phẩm nó định cưới vợ à. Cô dâu là ai vậy?

Bà Yên nói.

- Dĩ nhiên là Đình Thự mấy năm nay, ngoài Đình Thự ra nó còn ai đâu?

Phẩm cắt ngang.

- Mẹ! Chuyện hôn nhân là chuyện riêng của mỗi người. Đâu phải muốn sắp đặt thế nào thì sắp đặt đâu? Con cũng không hề nói với mẹ là con muốn cưới Đình Thự. Mà trên đời này cũng không phải chỉ có một mình Đình Thự là con gái.

Bà Yên nói.

- Coi kìa! Coi kìa. Làm gì mỗi lần nghe nói đến chuyện lấy vợ là con lại nhảy nhồm lên vậy? Năm nay con hai mươi bốn tuổi ta đã là hai mươi lăm, lấy vợ thì đâu phải là sớm sửa gì? Riết rồi cha mẹ chịu thua, không hiểu nổi con... Tại sao gần ba mươi rồi mà chưa chịu lập gia đình chứ?

Dương Phẩm lớn tiếng nói.

- Không phải là con không chịu lập gia đình. Con rất muốn, rất muốn đây, nhưng đối tượng của con không phải là Đình Thự!...

Bà Yên ngạc nhiên.

- à! nghĩa là có bạn khác phải không? Vậy sao không sớm cho mẹ biết?

Nhi Phương quay sang Phầm.

- Phầm. Có thật là em đã yêu Chi Quyên? Em định cưới cô ấy làm vợ à?

- Vâng.

Phầm đáp nhanh. Bà Yên kêu lên.

-Ồ thì ra hai chị em bây đã giấu mẹ? Chuyện của Phầm với Đình Thư chấm dứt rồi à? Sao lạ vậy? Bạn bè mấy năm nay đột nhiên cắt đứt? Bọn trẻ tui con thật là... Thôi được, mẹ cũng không thắc mắc nữa... Nhưng mà... Cô bạn gái mới của con tên gì? Họ gì?

- Họ Đồng. Đồng Chi Quyên!

- Được rồi. Nhưng Đồng Chi Quyên là con ai? Gia thế thế nào?

Phầm ngần ra. Con ai? Đó cũng là vấn đề ư? Sao vậy? Phầm tưởng là chỉ cần bản thân người con gái tốt hoặc xấu. Chứ còn dòng dõi tổ tiên có dính líu gì? Cưới vợ chứ nào phải cưới gia tộc của Quyên.

Phầm ngồi thẳng người. Chàng có vẻ thật nghiêm trang.

- Thừa mẹ! Con xin thưa với mẹ thế này nhé. Hiện cô ấy. Cô ta tên là Đồng Chi Quyên, mồ côi cha lẫn mẹ... Hiện chỉ sống với một thằng em trai. Lúc cha mẹ còn sống, cha cô ấy chỉ là một viên chức nhỏ, họ rất nghèo. Sau ngày cha mất, Chi Quyên phải cáng đáng cả chuyện nuôi em. Họ sống khá thanh đạm, nhưng hạnh phúc, thanh bạch, hiền hòa, nhân ái... Chi Quyên là người con gái đẹp mà dễ thương nhất trên đời này trong số các bạn gái con đã gặp. Riêng về dòng dõi gia tộc cô ấy thế nào, thì con chịu, con không biết. Mà con

nghĩ chuyện đó không quan trọng lắm. Cái đáng quan tâm nhất là bản thân người mình yêu.

Bà Yên tròn mắt. Khiếp thật! Bọn trẻ bây giờ không phải như xưa. Nó nghĩ thế nào là làm ngay chứ không suy tính thiệt hơn. Bà không biết là nên vui hay buồn. Bà chỉ ấp úng nói.

- Thôi được rồi, được rồi... Đợi tí nữa cha con dậy, ông ấy tính chứ mẹ không biết.

Bà vội đứng dậy, làm loa hướng lên lầu.

- Ông ơi ông, dậy đi, con ông có muốn lập gia đình. Ông dậy đi để tính với nó nè!

Nhi Phương cũng có vẻ không hài lòng.

- Phầm, em nghe chị nói này.

- Chị muốn gì?

- Tốt nhất, em nên ém nhẹm chuyện Chi Quyên có thằng em trai thật khủng đi.

Phầm chau mày.

- Sao vậy? Nhưng chuyện đó là sự thật. Đâu thể giấu mãi được?

Nhi Phương góp ý.

- Vậy thì tùy em. Nhưng mà... nếu em muốn chuyện trôi chảy, thì em phải cẩn thận đấy.

Phầm ngẩn ra nghĩ ngợi. Vú Chân đã mang thức ăn sáng lên. Phầm đã mất hết khẩu vị ban đầu. Chàng cứ ngồi đấy thờ người ra. Ông Yên đã thức dậy, đang xuống lầu. Hình như ông đã được vợ kể lại

mọi chuyện. Nhưng ông rất bình thản. Ông ngồi xuống cạnh Phầm, đặt tay lên vai con. Hóp một hóp cà phê rồi cười nói.

- Sao? yêu rồi à Dương Phầm Cha đã biết chuyện này sớm muộn gì rồi cũng phải đến... Mặc dù con trẻ hơn cha... à! Sao cô bé đó thế nào? Đẹp không? Dễ thương không? Cha nghĩ là... hửn con trai ba không kém đâu. Hửn biết lựa chọn...

Rồi ông bắt đầu dùng điểm tâm. Vừa ăn vừa nói.

- Nghe mẹ con nói như đụng phải nước sôi. Cha thì không, cha cũng không hề nghĩ là... con rồi sẽ cưới Đình Thư làm vợ... bởi vì Đình Thư, tánh nó ngang lắm.

Nhi Phương chen vào.

- Chi Quyên còn ngang hơn.

ông âu Văn Yên quay qua.

-Ồ! Con cũng biết con bé đó nữa à?

- Con đã gặp qua.

ông Yên có vẻ thích thú.

- Thấy nó thế nào?

Dương Phầm không chịu được.

- Cha đừng phải hỏi gì cả. Đúng năm giờ chiều nay Con sẽ đưa cô ấy đến đây. Cha mẹ rồi nhận xét... Cha mẹ hỏi trước nhiều khi có định kiến không hay.

Nhi Phương liếc nhanh về phía Phầm.

- Hừ! làm gì em lại căng thẳng như vậy. Chị cũng không hề nói xấu Chi Quyên. Chị cũng không phá hoại chuyện riêng của em đâu, đừng có nghĩ xấu chị.

ông âu Văn Yên cười nói Phẩm.

- Như vậy có nghĩa là... Cô bạn của con vượt hơn Đình Thư phải không? Con quen với cô ấy từ bao giờ.

- Dạ mới bốn tháng.

ông Yên hơi giật mình.

- Bốn tháng thôi à? Mới bốn tháng? Từ lúc quen nhau, yêu nhau rồi định cưới nhau? Chỉ bốn tháng? Vậy có nhanh quá không? Chuyện hôn nhân là chuyện hệ trọng... Phải cẩn thận bằng không hối hận đấy con ạ.

ông Yên nghiêm giọng tiếp.

- Dương Phẩm... Con thật yêu con bé đó chứ?

Dương Phẩm nhìn cha, gật đầu.

- Yêu nhiều lắm không?

Dương Phẩm chau mày nhìn thức ăn trước mặt.

- Chuyện đó cha hẳn biết. Tình cảm nào có thể đánh giá bằng con số hay mức độ? có nhiều thứ trên đời như sự nghiệp tuổi tác, tài sản. Khi đạt đến một con số nhất định nào đó thì nó sẽ dừng lại. Còn tình cảm thì không... Làm sao biết được là ta đã yêu đến đâu? Thế nào là chưa, thế nào là đủ.

ông Yên nhìn còn suy nghĩ.

- Con khiến cha thấy tò mò. Cha muốn được nhìn thấy Chi Quyên bằng cái bề ngoài thôi thường. Thôi được, con ăn sáng đi, xong mình đến sở. Có yêu thế nào cũng đừng nên bỏ dở công việc... Rồi chiều con đưa Chi Quyên về đây gặp cha mẹ.

Dương Phẩm nhìn cha.

- Con mong là cha mẹ sẽ không đánh giá Chi Quyên bằng cái bề ngoài thông thường. Chi Quyên là cô gái nhạy bén, hay mặc cảm. Con muốn cô ấy đến đây không căng thẳng lắm.

ông âu Văn Yên có vẻ ngạc nhiên.

- Con nói vậy là sao? Con cảnh cáo cha đấy à?

Phẩm vội đính chính.

- Dạ không phải. Con chỉ muốn nói, gia đình chúng ta giàu có, gần như ai cũng quen cách sử dụng ngôn ngữ đao to búa lớn... Cái này thì rất dễ làm cho người đối diện mặc cảm.

ông Yên gật đầu.

- à cha hiểu rồi. Cô bé đó, là một cô bé xuất thân từ gia đình nghèo, sống tự lực cánh sinh... Con sợ là cái giáú sang của gia đình ta sẽ làm cô ấy khóps, mặc cảm.

Phẩm gật gù.

- Đã rồi chứ đâu phải chưa? Chính vì vậy mà con không muốn nó xảy ra một lần thứ hai.

ông Yên nhìn con trai.

- Cô ấy hiện làm việc ở đâu?

- Trước làm ở công ty ông Tính Lân, nhưng bây giờ sắp nghỉ.

- Tại sao lại nghỉ? Vì định lấy chồng nên nghỉ làm à?

Dương Phẩm nói.

- Đó là chủ trương của con. Con không muốn cô ấy đi làm, vì con đã nghĩ là chuyện đó không cần thiết.

ông âu Văn Yên gật gù không nói gì. Còn Phẩm thì cố nuốt nhanh phần ăn của mình rồi đứng dậy.

- Cha này, đừng quên nhé. Chiều năm giờ con sẽ đưa Chi Quyên về đây.

- Ờ, cha sẽ về kịp để xem xem.

Nhi Phương đứng dậy định đi, nhưng ông Yên đã gọi giật lại.

- Nhi Phương, con đợi cha một chút.

Nhi Phương đứng lại, quay sang cha.

- Con biết là cha định giữ con lại làm gì. Có phải cha định biết thêm một ít về Chi Quyên không? Con thấy thì không cần. Bởi vì như vậy nhiều khi sẽ ảnh hưởng đến nhận xét. Nên tốt nhất là đợi đến chiều cha mẹ gặp cô ấy rồi nhận xét sau.

Nhi Phương nói với nụ cười và bỏ đi ra ngoài.

Còn lại vo chồng ông âu Văn Yên. Lắng nghe tiếng xe nổ máy xa dần, bà Yên nói với chồng.

- Anh thấy đấy, anh Yên. Con cái bây giờ không phải như ngày xưa. Nó hoàn toàn độc lập... Không đợi cha mẹ. Đấy, nói là muốn cưới vợ, một mình chọn... Chúng ta chưa biết cả mặt cô dâu. Đợi đến lúc

quyết định rồi mới dẫn về nhà... Anh thấy không. Cái con bé... Đồng Chi Quyên gì đó... , qua giọng nói của thằng Phầm, anh có thấy là có quan trọng với nó dường nào...

ông Yên đứng lên đi qua phòng khách, ngồi xuống salon vừa nói với vợ.

- Anh nghĩ là... con bé đó hẳn không tầm thường lắm đâu.

Rồi ông nhắc điện thoại lên, quay số. Bà yên hỏi.

- Ông gọi giây nói cho ai vậy?

ông Yên không trả lời vợ, bà Yên chỉ nghe ông dặn dò trong máy.

- à... Cậu làm ơn điều tra cho rõ ràng... Cô gái tên là Đồng Chi Quyên, nhà ở đâu không rõ... Làm việc tại cao ốc Giao Tân. Công ty Tính Lân đấy... Cái gì? ờ không biết... Tôi muốn là trước năm giờ chiều nay, tôi sẽ có đầy đủ tư liệu về cô ta... Đúng rồi... Mọi thứ... Gia thế, nhân cách, hạnh kiểm tính tình... Vâng. Đủ hết.

Bà Yên thở ra. Bà không hiểu tại sao Phầm lại không chọn Đình Thự. Con bé vừa đẹp vừa giàu có, lý lịch rõ ràng... Hay là... Chi Quyên lại xuất sắc hơn?... Phầm dù gì cũng có học, chắc nó không nhìn làm người đâu. Bất giác bà thấy vui ra... Thôi mặc sao cũng được, miễn nó chịu lấy vợ là được là vui rồi.

Suốt ngày hôm ấy, Phầm ngồi ở văn phòng mà đầu óc lại vẫn vờ. Mọi chuyện đã chuẩn bị đâu đó, chỉ chờ Chi Quyên. Giống như một vở hát, trước giờ mở màn. Phầm lại thấy căng thẳng. Không biết diễn biến sẽ ra sao? Thành công hay thất bại? Phầm biết tính cha mẹ. Thương chàng quá nên cái gì cũng muốn bao sân hết. Tính người lại chuyên chế, thủ cựu. Nhưng Phầm cũng hy vọng, chính vì yêu chàng, nên có khi người lại dễ dãi thì sao? Cái này thì cũng không chắc lắm. Nhớ lại những cuộc hôn nhân trước của hai chị, đám nào cha cũng không hoàn toàn hài lòng, nhưng người cũng chỉ

nói.

- Coi như đàn trai họ có phước đi!

Tại sao "dàn trai" họ có phước. Mà chẳng lại chúng ta Phải chăng đó là một sự tự mãn, kiêu hãnh về cái giàu có của mình mà đánh thấp giá trị người khác xuống?

Cả một ngày cứ ở mãi trong trạng thái căng thẳng như vậy. Đợi đến trưa sẽ liên lạc điện thoại với Chi Quyên thông báo "mọi chuyện đã sắp xếp ổn thoả". Nhưng rồi Phẩm chỉ nhận được giọng nói rụt rè đầy mặc cảm của Chi Quyên.

- Em không tới có được không hở anh?

Nàng nài thêm lý do.

- Vỵ nó ở nhà chờ, em không thể về khuya quá...

Phẩm phải nói nhanh vào ống nói.

- Anh van em mà, Chi Quyên bây giờ không thể rút lui được rồi. Em cứ yên tâm, có anh mà, em sợ gì chứ? Anh bảo đảm với em là... Cha mẹ anh sẽ không ăn thịt em đâu.

Chi Quyên chỉ thờ dài.

Rồi thời gian chậm chậm trôi qua Hai giờ... Ba giờ... Bốn giờ...

- Thôi được rồi. Em biết là bây giờ muốn trốn cũng không còn kịp.

Hôm ấy Phẩm như ngồi phải đinh. Chàng chẳng có lấy một chút tâm trí để làm việc. Những con số, những lô hàng thật nhức đầu, khó khăn lắm cây kim đồng hồ mới dịch về phía số năm. Phẩm đứng dậy vái trời cho cha mẹ có cảm tình với Chi Quyên. Nhưng Phẩm chưa kịp đi thì điện thoại reo vang. Phẩm chụp ống nghe lên. Đầu kia có

giọng nói của Chi Quyên, giọng nói hót hải, tắt nghẹn.

- Anh Phẫm, anh đến ngay, em đang ở bót cảnh sát đây. Họ đã bắt giữ Túy Vy rồi. Anh lại ngay nhé.

Phẫm giật mình.

- Sao vậy? Bót cảnh sát à? Nhưng tại sao?

Chi Quyên vừa khóc vừa nói.

- Nhà lồi xóm thừa, bà Thương thừa, họ bảo là Vy bị điên, nổi điên đánh người, nên cảnh sát đã câu lưu nó... Anh lại nhanh đi, em bối rối quá, không biết phải xử lý thế nào đây.

- Đừng quỳnh quáng! Chi Quyên, hãy bình tĩnh, anh sẽ đến ngay.

Đặt máy xuống, Phẫm chạy nhanh xuống lầu, chui vào xe lái ngay đến bót cảnh sát. Chi Quyên đã đứng sẵn ngoài cửa, ràn rụa nước mắt, thấy Phẫm như vớ được phao. Nàng chạy vội ra, Phẫm nắm tay Chi Quyên hỏi.

- Làm sao em biết chuyện Túy Vy bị bắt?

- Lạc Phong đã điện thoại cho em.

- Hừ, hần tự cho là anh hùng, tài giỏi, sao không cứu Vy?

Chi Quyên đau khổ nhìn Phẫm, nàng thút thít.

- Bây giờ mà anh còn nói vậy được nữa sao? Anh cũng biết Lạc Phong tách ngang ngược, lưu manh có thừa, nhưng những người như vậy, tay nào lại không sợ cảnh sát?

Phẫm nhìn Chi Quyên bực dọc.

- Tất cả rắc rối này đều do Lạc Phong gây ra cả.

Nhưng rồi nhìn khuôn mặt thất thần của Chi Quyên, Phẩm thấy tội vội trấn an.

- Thôi được rồi, đừng lo Để xem, anh sẽ bảo lãnh Túy Vy cho.

Bước vào bót cảnh sát, Phẩm trình bài sự việc. Vị tiếp viên rất hòa nhã, ngồi lắng nghe Phẩm giải thích, rồi chăm chú xem danh thiếp của Phẩm Phó giám đốc công ty Đạt Mãi. Ông mang hồ sơ ra, cùng các đồng nghiệp khác nghiên cứu. Người thừa không có đính kèm giấy chứng thương của bệnh viện công... Chưa đủ yếu tố. Thế là... họ đồng ý để Phẩm bảo lãnh với lời dặn dò.

- Nhưng quý vị phải làm giấy cam kết là từ đây về sau đương sự sẽ không gây ra bất cứ rắc rối nào cho hàng xóm nữa.

Chi Quyên nói ngay.

- Vâng vâng, tôi xin bảo đảm chuyện đó.

Ông cảnh sát đã nhìn lên.

- Chỉ sợ cô bảo đảm không xong chứ?

Chi Quyên trấn an.

- Bắt đầu ngày mai, tôi sẽ nghỉ việc, ở nhà chăm sóc nó.

Thế là Túy Vy được thả ra. Lúc bị bắt, hình như Túy Vy đã vùng vẫy dữ lắm, nên có nhiều vết tím bầm trên mặt. Trông thấy chị, Vy chưa hết sợ hãi, nó vừa khóc vừa nói.

- Chị, Em bị họ nhốt ở trong lồng sắt. Em nào phải là khỉ đâu, sao họ lại làm như vậy?

Chi Quyên nắm lấy tay em mà lòng đau như cắt. Túy Vy từ xưa đến giờ nào có ngồi tù quạ Nền nó đã hiểu lầm phòng giam là chiếc lồng sắt.

Phẩm làm xong thủ tục bảo lãnh thì đã hơn tám giờ tối. Ra khỏi bót cảnh sát, ngồi vào xe mà Túy Vy cứ lải nhải.

- Em không phải là khỉ m à sao họ lại nhốt em vô chuồng hử chị?

Chi Quyên chỉ nói.

- Bơì? vì em đánh lộn, em đã đánh Chí Công. Mà đánh lộn là cảnh sát sẽ nhốt vô chuồng thôi.

Túy Vy nói.

- Nhưng mà Chí Công là người xấu mà... Người xấu thì phải đánh, anh Lạc Phong đã nói như vậy.

Phẩm bực dọc chen vào.

Đừng có tin những gì anh Lạc Phong nói, bởi vì người xấu thì có cảnh sát bắt, đâu cần phải đánh lộn?

Túy Vy ngạc nhiên.

- Nhưng tại sao cảnh sát lại bắt em mà không bắt Chí Công? Không lẽ em là người xấu à? Chi Quyên, không phải, em không phải là người xấu, em không có làm chuyện xấu bao giờ cả.

Chi Quyên buồn bực nhìn Túy Vy.

- Túy Vy Em không hiểu đâu. Tại cảnh sát họ bắt lầm đấy, chứ em là người tốt.

Túy Vy cúi xuống.

- Nhưng mà... Em không thích ở trong lồng.

- Em yên tâm, sẽ không bao giờ em bị bỏ trong lồng nữa, em hãy tin chị.

Vy thích thú hẳn lên, nó quay qua Quyên và nhớ ra.

- Chị Oì, em đói rồi.

Phẩm cũng nhớ ra, quay sang Chi Quyên?

- Chết chưa, hẹn năm giờ đến nhà anh. Bây giờ là mấy giờ rồi.

Chi Quyên tái mặt nhìn vào đồng hồ.

- Tám giờ rưỡi!

- Vậy thì anh phải gọi đây nói về nhà giải thích.

Phẩm cho xe dừng lại bên trạm điện thoại công cộng bên đường. Nói với Chi Quyên.

- Còn chuyện kia hẹn ngày mai nhé?

Chi Quyên yên lặng gật đầu. Lồng bối rối. Sao lại có chuyện trùng hợp lạ lùng như vậy? Định mệnh chăng? Hình như cái số đen lúc nào cũng đeo đuổi. Ngăn trở mọi thứ. Vâng, hạnh phúc rõ vô duyên với Chi Quyên. Hay là... giữa Phẩm với Chi Quyên không duyên nợ? Chi Quyên nghĩ có một ánh mây đen trĩu nặng... Chi Quyên biết... không thể nào thoát khỏi... khi định mệnh đã an bày.

Phẩm đã gọi điện thoại xong bước ra ngoài. Thái độ chàng có vẻ không vui. Chi Quyên ngại ngùng hỏi.

- Sao vậy? Cha anh không hài lòng à?

Phẩm đáp nhanh.

- Không có gì. Cha chỉ nói ngày mai thì cũng vậy thôi.

Rồi Phẩm nói tiếp.

- Thôi, mình đi kiếm cái gì ăn đi.

Phẩm lại yên lặng chui vào xe. Nói gì bây giờ... Mọi thứ không thể giải thích... Chuyện của Túy Vy đã làm mất bao nhiêu thì giờ. Nhưng mà, dù gì chuyện cũng đã xảy ra... Có thể nào thì cũng đã rồi. Ngày mai vậy...

Mai sẽ giải thích cha mẹ rõ.

Dọc đường. Chẳng ai nói với ai lời nào.

Chương 13

Rồi Chi Quyên cũng đến gặp vợ chồng ông âu Vân Yên. Ngồi trong phòng khách trang hoàng như một cung điện, Chi Quyên cảm thấy choáng ngợp. Gian phòng to lớn, rộng rãi, trang bị sang trọng. Gia dụng như bàn ghế, salông đều được đặt làm vì vậy màu sắc và khuôn mẫu thật hài hòa - - Hai màu hồng và trắng. Thảm trải nhà, màn cửa trắng toát. Còn salông, bàn kỷ trà cả những ngọn đèn treo đều có màu cam. Máy điện thoại năm số tự động, kiểu dáng cũng khác lạ.

Chi Quyên đưa mắt một vòng, bất giác nhìn xuống. Có cái gì căng thẳng trong đầu. Mặc dù Chi Quyên đã chuẩn bị mọi thứ, sớm đoán là gia đình của Phẩm thuộc loại sang trọng nhất thành phố, nhưng lại không ngờ cái sang trọng kia lại vượt quá mức tưởng tượng thế này. Gần như bất cứ một món nào trong phòng khách này, đều để chưng bày cho người thưởng ngoạn chứ không phải để dùng. Đúng hơn đây là một cuộc triển lãm tiện nghi gia đình. Điều đó làm cho Chi Quyên liên tưởng đến ngôi nhà nhỏ xíu của mình. Những chiếc ghế đã tróc sơn loang lổ. Cái ghế may cũ kỹ. Còn nữa... những khung cửa sổ mục mà mỗi lần gió to đều rên rỉ như muốn rã rời...

Dương Phẩm đã nghĩ sao? Hai lối sống cách biệt? Vậy mà sao Phẩm lại có thể ngồi tại nhà hàng giờ mỗi đêm?

Vú Chân mang một ly nước vắt trái cây, khẽ liếc Chi Quyên với nụ cười rồi lui ra sau. Phẩm hợp cà phê mà căng thẳng không kém. Chàng hết nhìn cha mẹ đến nhìn Chi Quyên.

ông Vân Yên ngồi trên ghế salông vừa hút tẩu vừa yên lặng. Ông nhìn Chi Quyên như một đánh giá. Bà Yên ngồi cạnh, bà có vẻ phúc hậu với nụ cười.

Trước đó, Chi Quyên gợi gắm Túy Vy cho Lạc Phong và yêu cầu Phong đừng để Vy gây họa nữa. Sau cái vụ Túy Vy bị bắt, Phong có

về bức rức, như để chuộc lại phần lỗi của mình, Phong đã nhận lời ngay. Nhưng ở chỗ riêng tư, Phong nói.

- Cái anh chàng Phẫm kia không mang lại được hạnh phúc cho cô đâu, Chi Quyên ạ. Cô nên lấy tôi thì đúng hơn. Nhưng mà bây giờ phần thắng đã nghiêng về hắn. Tôi là đàn ông con trai, phải tỏ ra có phong độ. Vì vậy tôi không nói xấu hắn nữa. Tôi chỉ mừng và mong cô có hạnh phúc. Nhưng một ngày nào đó mà tên Phẫm bức hiếp cô thì hắn sẽ biết tay tôi.

Cái đáng yêu của Lạc Phong là ở chỗ đó. Con người có thô bạo, có thích đập lộn cỡ nào, nhưng bao giờ cũng tỏ ra có nghĩa khí nhiệt tình, phóng khoáng như những hiệp sĩ thời trung cổ.

Ngồi giữa phòng khách xa hoa lộng lẫy này, Chi Quyên cứ phập phồng lo âu. Tất cả quá hư ảo, quá xa vời với nàng. Cả Dương Phẫm, người mà Chi Quyên gần gũi thân mật nhất, vậy mà hôm nay cũng có vẻ làm sao đấy. Bị choáng ngợp trong cái không khí giàu sang quá mức, Chi Quyên chợt thấy hối hận. Phải chi Chi Quyên khước từ, đừng đến đây, đừng nhận lời gặp cha mẹ của Phẫm. May là hôm nay, bà "chị Ba" của Phẫm không có ở nhà, chứ bằng không thì không khí còn ngở ngàng biết mấy.

Chi Quyên chợt nhớ đến câu thề của mình ngày nào ở nhà hàng: "Tôi sẽ không bao giờ đặt chân đến nhà họ âu". Vậy mà bây giờ lại ngồi đây chờ đoán sự "khảo hạch". Tình yêu! Tình yêu! Mi là cái gì mà lại khiến con người trở nên yếu đuối như vậy?

ông âu Vân Yên vừa phì phà thuốc vừa mở lời.

- Cô Đồng Chi Quyên này. Tôi nghe Phẫm nói cô là một cô gái rất chịu khó, lại tự lập phải không?

Chi Quyên liếc nhanh về phía ông Yên.

- Dạ, đó chẳng qua là anh Phẫm hơi thổi phồng một chút, chứ cháu

thấy thì sự khó, tự lập đều là do hoàn cảnh đưa đẩy thôi chứ chẳng phải ưu điểm gì cả. Nó giống như câu ví von "Thời thế tạo anh hùng" đấy mà.

ông Vân Yên có vẻ ngạc nhiên. Cái cô bé có vẻ yếu đuối "nhỏ nhắn" mà lại phản ứng khá nhạy bén. Lúc đầu thấy Chi Quyên, ông hơi thắc mắc. Tại sao Phẩm lại chọn Chi Quyên mà không chọn Đình Thử Đình Thư là một cô gái hồn nhiên, đầy sức sống, chứ không yếu đuối, thầm lặng như Chi Quyên. Vậy mà vừa nói chuyện, ông đã nhận xét ngay Chi Quyên trước mặt quả không đơn giản như ông nghĩ.

- Cha cô qua đời lúc nào?

- Cách đây hơn ba năm ạ!

- Có nghĩa là ba năm trở lại đây cô phải tự lực cánh sinh? Một cô gái trẻ như cô mà phải "lăn xả" vào đời, hẳn không phải là một chuyện dễ dàng?

Giọng nói của ông Yên có "một cái gì đó" không đơn giản. Chi Quyên nhận ra ngay Chi Quyên nhìn thẳng ông Yên.

- Cháu nghĩ "lăn xả vào đời" thì tương đối dễ dàng thôi. Còn muốn "làm việc" thật sự mới khó khăn, vì nó cần phải có thực lực. Cháu nghĩ khi bác dùng tiếng "lăn xả" là bác đã đứng trên cái nhìn của người đàn ông. Cái xã hội mà người đàn ông đã đánh giá phụ nữ chúng cháu khá rẻ. Chỉ cần cái sắc. Nhưng thật ra cháu thấy thì xã hội này cũng không đến nỗi xấu như vậy. Phụ nữ nếu ý thức được trách nhiệm và vị trí của mình, làm việc một cách đàng hoàng, không sống dè dặt thì công việc vẫn có thể trôi chảy được mà không phải sử dụng đến cái "sắc".

- Vậy à?

ông Yên nhìn Phẩm. ánh mắt của ông như con dao cạo. Chi Quyên

chợt cảnh giác ngay. Nàng hiểu là cha của Phẫm đang "thăm vấn" chứ không phải "thăm hỏi" nàng.

ông Yên tiếp.

- Tôi thấy thì cô rất biết nói chuyện. Cô Chi Quyên như vậy, hẳn lúc bên cạnh cô, Phẫm nó chỉ là một khúc gỗ ù lì không hơn không kém?

Rồi ông Yên cười. Chi Quyên nhìn người đàn ông đứng tuổi trước mặt. Không phân biệt được đây là lời "ca ngợi" hay "châm biếm". Chi Quyên nhịu mày, chợt thấy tốt hơn là nói càng ít càng hay. Cha của Phẫm có vẻ thích phụ nữ ít nói.

- Nghe nói... cô làm thư ký riêng cho ông Lân đã hơn năm rưỡi nay rồi phải không?

- Vâng à!

- Cũng nghe nói ông giám đốc Phùng Tinh Lan rất quý cô?

Chi Quyên giật mình nhìn nhanh về phía ông Yên.

- Bác quen với ông Lân à?

- Cũng không quen lắm. Chỉ nghe nói ông ta là một người có tiếng trong thương trường. Một người tay trắng làm nên, tôi rất phục những con người như vậy.

Rồi ông Yên móc túi lấy ví đựng thuốc lá sợi ra nhồi vào ống vố tiếp tục hút.

Chi Quyên chau mày nhìn ông Yên. Thế là thế nào? Không lẽ tối nay, Chi Quyên đến đây để nghe nói về chuyện ông Lân? Hay là... Chi Quyên chợt hiểu ra lý do Những ẩn dụ mà ông Yên định nói. Nàng thở dài.

- Cháu không rành lắm chuyện gia đình của ông Lân... Bởi vì khi vào giờ làm việc, ít ai đem chuyện của mình ra nói.

ông Yên gật gù.

- Vậy à? Tôi cũng ghét nhất chuyện đó. Mà gần như ở đâu cũng vậy. Nhân viên họ thường tò mò, nói xấu tốt chuyện nhà cấp trên. Một chuyện mà gần như thành nếp.

Rồi đột ngột ông đổi ngay đề tài.

- Thế em trai cô thế nào? Khỏe mạnh chứ?

Chi Quyên liếc nhanh về phía Phẫm như định hỏi. Chỉ thấy Phẫm lắc đầu. Chi Quyên chợt nghĩ đến Nhi Phương, đến Thư, đến chuyện xảy ra ở nhà hàng ăn. Chi Quyên thấy lạnh người. Thế này là mọi chuyện không thể giấu giếm. Chi Quyên phản ứng tự vệ.

- Em của cháu rất khỏe mạnh. Về phương diện thể xác nó rất khỏe mạnh, từ nhỏ đến lớn, không hề bị cảm mạo, thương hàn gì cả...

ông Yên thở khò.

- Xin lỗi. Tôi đã dùng sai từ. Tôi chỉ nghe nói là... cậu ấy không được bình thường. Thế có đi khám bác sĩ, có đến khoa thần kinh của bệnh viện Đai Bắc trị liệu chưa?

Chi Quyên chậm rãi.

- Dạ, em cháu không phải điên khùng hay tâm thần phân liệt gì mà phải trị liệu. nói chỉ bị kém phát triển hơn người bình thường... Đó là chứng bệnh không có thuốc trị.

- Thế... trong dòng họ cô có ai bị giống vậy không?

Chi Quyên thành thật.

- Cái đó thì cháu không biết vì cháu không hề nghe cha mẹ đề cập đến.

ông Yên gật gù nhìn Chi Quyên.

- Thấy cô cũng tội, còn trẻ thế mà phải bao bọc cả một đứa em kém phát triển. Chắc cực khổ lắm, mệt mỏi lắm phải không? Bây giờ cô đã quen với thằng Phầm nhà tôi, để chúng tôi sẽ tìm cách xem có thể giúp đỡ được chút nào cô không?

Chi Quyên nhìn ông Vân Yên. Nàng không hiểu ý ông ấy nói gì. Cái thái độ bình thản của ông ta thật khó đoán. Chi Quyên ngồi thừ ra một cách căng thẳng. Bà Yên thì lảng xảng tới lui... Bà mang tới một mâm bánh ngọt. Nhưng bà có vẻ quan tâm đến chuyện Chi Quyên có đứa em kém phát triển.

- Thế nào cũng được, ăn trước tính sau. à, mà cô Chi Quyên, cô lanh lẹ nhanh nhẩu như vậy, tại sao lại có cậu em bệnh hoạn thế? Thế cậu ấy biết nói, đi đứng một mình được không hay là phải mượn y tá chăm sóc riêng?

Phầm vội đỡ lời.

- Mẹ này. Em của Chi Quyên tuy kém phát triển, nhưng cái gì cũng tự túc được, chứ chẳng dể dãn như ba mẹ tưởng đâu. Để lần sau con đưa cậu ấy đến đây cho ba mẹ xem, đẹp trai lắm, dễ thương lắm.

Bà Yên quay qua Chi Quyên.

- Thế năm nay cậu ta mấy tuổi rồi?

- Mười tám tuổi.

ông Yên đáp thay làm Chi Quyên ngạc nhiên. Nàng hiểu vậy là đã có một sự điều tra tỉ mỉ về nàng.

ông Yên cười nói.

- Cô ngạc nhiên về điều tôi biết ư? Tôi thấy cần phải hiểu cô một chút, đừng ngạc nhiên nhé.

Chi Quyên cười nhẹ.

- Cháu thấy thì con người cháu rất đơn giản. Gia đình, lý lịch, học lực đều đơn giản.

- Tôi thấy thì ngược lại. Tôi lại thấy khá phức tạp.

Chi Quyên nhìn ông Yên. Nàng hiểu, ông Yên không phải là đang tìm hiểu một "con dâu" mà là đang nghiên cứu "một vấn đề". Một vấn đề đang đe dọa hạnh phúc gia đình ông. Chi Quyên biết. Ông không chấp nhận mà đang tìm cách để giải quyết. Chi Quyên ngồi thẳng người lên, lòng bỗng nặng nề. Chi Quyên nói.

- Cháu thấy thì bất cứ vất vả gì với ông đều phức tạp. Chuyện đó cũng không ngạc nhiên vì ông đã sống trong hoàn cảnh như thế. Ông tưởng tượng phong phú, nên phức tạp hoá mọi thứ, giống như chuyện ăn cà trong Hồng Lân Mộng.

ông Yên không hiểu, ông tò mò.

- Chuyện đó như thế nào?

- Trong Hồng Lân Mộng có một đoạn viết về Giả Phủ. Ở đấy họ ăn cái món cà thật là kiêu kỳ. Phải chế biến qua mười bảy, mười tám giai đoạn, thêm vào cả chục thứ hương liệu, rồi muối, rồi ép. Cuối cùng khi cầm miếng cà lên ăn, chẳng còn mùi cà gì cả. Còn những người nghèo chúng cháu thì khác, ăn món cà cũng đơn giản hơn nhiều.

ông Yên bật cười.

- Ý cô muốn nói là... tôi đang hạch hỏi cô như nhà Giả Phủ ăn món cà vậy phải không?

- Cũng gần như vậy. Nhưng mà người nhà Giả Phủ thì khi ăn cà chế biến như thế, họ cảm thấy rất ngon, rất thích thú... Vậy thì cũng đáng đấy chứ. Trên đời này, mỗi người có hoàn cảnh sống khác nhau, tâm tính cũng khác hẳn nhau, nên khi nhìn một vấn đề cũng là khác nhau... Vì thế mà ta không thể cho là người này làm đúng người kia làm sai... Chẳng hạn như cháu thì thấy mình rất đơn giản, nhưng với bác thì lại là phức tạp... Đó cũng là do cái nhìn khác nhau... Cháu nghĩ là với người của Giả Phủ, họ ăn cà theo cách của họ. Còn âu Phủ, họ có cách đánh giá bạn bè của con họ riêng.

ông Yên ngạc nhiên. Ông không ngờ một cô gái còn trẻ mà lại có nhận xét khá độc đáo thế. Tại sao lại có cái ví von ngộ nghĩnh vậy. Cách ăn cà của Giả Phủ cái lối ví dụ đó mới nhìn qua thì rất bình thường, nhưng ngẫm kỹ lại thì đầy mùi thuốc súng. Nói đúng hơn là đầy sự mỉa mai nhất là câu "người biết ăn cà cũng không hẳn phải ăn kiểu như vậy".

Vậy là Chi Quyên đã thấy rõ tim đen của ông. Người trên năm mươi tuổi lại bị một đứa con gái trên hai mươi lật tẩy. Ông thấy có cái gì lúng túng, nhưng cũng thấy có cái gì đó nể vì. Ông Yên nói.

- Cô khiến tôi kinh ngạc. Vậy mà cô cho là cô đơn giản, cô đánh một vòng thật to, kết quả cũng giống như nhà Giả Phủ ăn cà phải có gia vị...

Bất giác, Chi Quyên bật cười, nàng có vẻ bớt căng thẳng đi.

- Thế à? Cháu thì không nghĩ là có bỏ thêm gia vị. Bởi vì thật ra cháu không phải là người ăn cà mà là trái cà bị ăn đấy.

Lời của Chi Quyên khiến ông Yên cười. Cái con bé này thật sắc bén, thật thông minh. Nụ cười của ông làm không khí trong phòng như giãn ra. Trên phương diện lý trí, rõ ràng là ông không chấp nhận, ông tìm mọi cách để đẩy Chi Quyên đi, khước từ sự xâm nhập của nàng. Nhưng trên tiềm thức, trong tận cùng trái tim, ông lại thấy thích thú, ngưỡng mộ. Một cảm giác mâu thuẫn, phức tạp. Kỳ thật, vì trong cuộc đời, ông chưa hề gặp một đứa con gái nào như vậy. âu Dương Phấn đụng Chi Quyên. Mà nếu đem Chi Quyên ra so sánh với Đình Thư thì cũng giống như đem một sinh viên đại học ra so với một cô bé học mẫu giáo.

Ba Yên nghe cuộc tranh luận về trái cà tiếng mất tiếng được, bây giờ thấy câu chuyện đã kết thúc, vội nói.

- Thôi nào, bỏ chuyện cà nhò gì qua một bên đi. Vú Chân mới nướng một ít bánh nóng này. Ăn nào, ăn nóng cho ngon nào.

Lời của bà Yên khiến mọi người vui vẻ. Thế là cái quãng thời gian còn lại, mọi người không nói gì căng nữa. Chỉ ăn bánh uống cà phê. Hình như mọi người cố tình tránh chủ đề. Hôm ấy Phấn có vẻ vui nhất.

Ngồi chưa đến Chí giờ, Chi Quyên đã đứng lên cáo từ, lý do là "bận" cần phải về ngay. Vợ chồng ông Yên cũng không giữ. Nhất là ông Yên, ông có vẻ nghĩ ngợi điều gì đó. Bà Yên đưa Chi Quyên ra cửa, không biết là vì khách sáo hay thật lòng, chỉ nghe bà nói.

- Lần sau đến chơi nghe. Phấn thỉnh thoảng con nên đưa cô ấy đến đây chơi.

Phấn nói.

- Chuyện đó mẹ khỏi lo Mẹ yên tâm. Con còn muốn Chi Quyên ở lại luôn đừng về nữa là...

Chi Quyên kéo nhẹ vạt áo Phấn, không để anh chàng nói tiếp. Cả

hai ra tới vườn hoa, Phẫm nói.

- Em đứng đây chờ anh lấy xe đưa em về.

Chi Quyên lắc đầu, nắm tay Phẫm nói nhỏ.

- Thôi khỏi, ta đi bộ cũng được. Tối nay trăng sáng, ngồi trong xe làm sao ngắm được cảnh trăng thu?

Giọng của Chi Quyên buồn buồn. Nhưng Phẫm vì quá vui nên không nhận ra. Phẫm chỉ cảm thấy mình đã đi được một đoạn đường dài. Cha mẹ rõ ràng là có cảm tình với Chi Quyên. Vì vậy thì Chi Quyên đề nghị đi bộ, Phẫm đã tán đồng ngay. Trong lòng Phẫm đang reo vang khúc nhạc. Đây là bản thu ca tuyệt vời.

Họ đi ra khỏi nhà. Gió đêm thoảng nhẹ.

Đêm thu lúc nào cũng có cái không khí mát nhẹ, lành lạnh với một chút say đắm cho người tình. Trên đời, trăng treo nghiêng nghiêng tỏa sáng. Mấy vì sao đêm lác lổng. Đi giữa bóng cây, giữa ánh sáng dịu dàng. Bên cạnh Chi Quyên, Phẫm cảm thấy đầy ắp hạnh phúc.

Phẫm vui vẻ nói.

- Chi Quyên! Em đã thu phục được tình cảm của cha mẹ anh.

Chi Quyên lắc đầu.

- Vậy ư? Em lại chẳng thấy gì cả.

Phẫm sốt sắng nói.

- Thật mà. Cha của anh từ nào tới giờ ít khi nói chuyện nhiều với đám trẻ. Lúc nào người cũng như giữ một khoảng cách nhất định. Anh nghĩ cha chỉ xem tuổi chúng mình như một lũ "trẻ con". Nhưng mà với em thì khác. Em đã làm cha thay đổi cách nhìn chúng mình.

Cha thấy, ngoài một Đình Thư chỉ biết ăn diện, nhảy đầm, còn có những người con gái với cá tính khác hẳn.

Chi Quyên bình thản, gần như lạnh lùng nói.

- Có thể là em đã thay đổi định kiến của cha anh về bọn trẻ. Nhưng em nghĩ là cha anh thà là chọn một Đình Thư cho anh hơn là chọn em.

- Tại sao em lại nói như vậy?

- Bởi vì đối với ông ấy, hay nói khác đi, đối với nhà họ âu của anh, em là con người khá phức tạp.

Chi Quyên ngưng lại một chút nhìn Phẫm tiếp.

- Anh Phẫm, không phải làm đa đoan, nhạy bén quá, nhưng em đã nhận ra một điều, đấy là cha mẹ anh không đồng ý em với anh. Họ không thích em. Vì vậy em nghĩ là... cuộc tình của chúng mình cuối cùng rồi sẽ không đi đến đâu cả.

Phẫm giật mình, chàng đứng chững lại, quay sang nhìn Chi Quyên. Bàn tay chàng xiết chặt hơn.

- Tại sao vậy?

- Nếu anh bình thản một chút, khách quan một chút suy nghĩ, anh sẽ thấy được điều ấy.

Chi Quyên nhìn Phẫm. Dưới ánh trăng, khuôn mặt nàng xanh xao. Đôi mắt long lanh nhưng buồn hơn. Chi Quyên tiếp.

- Anh có để ý một điều là, từ lúc em bước chân vào nhà anh cho đến lúc em đi ra, cha mẹ anh lúc nào cũng gọi em là cô chứ không hề gọi cái tên Chi Quyên cho thân mật... Có thể đó là khách sáo... Nhưng thật ra họ cố tình gọi thế, để cho em thấy rõ là vị thế của em

không phải vì có tình cảm của anh mà đảo ngược được. Nhất là cha anh, người là con người có chiều sâu, kín đáo, nhưng lại là con người cố chấp, tự phụ và cương quyết. Ông ấy "kiêu hãnh" vì anh. Ông sẽ không chấp nhận để cho nguồn "kiên hãnh" của ông ấy bị phủ bởi bất cứ một bóng đen nào.

Phẩm nhìn Chi Quyên bối rối.

- Chi Quyên! Em cái gì cũng hay cũng tốt cả. Có điều, em hay nghĩ ngợi quá. Nếu cha anh không thích em, thì ông ấy cứ tỏ ra lạnh nhạt, cần gì phải nói nhiều với em như vậy?

Chi Quyên chậm rãi nói.

- Cái đó vì ông ấy muốn biết tại sao em lại hấp dẫn được anh? Anh Phẩm, em linh cảm thấy một điều, chuyện chúng mình sẽ không có đoạn cuối hạnh phúc đâu. Hay là mình nên chia tay ở đây đi.

Phẩm giận dữ.

- Nữa rồi! Em cứ nói những chuyện như vậy. Em muốn đày đoạ, muốn dầy vò anh ư?

Chi Quyên buồn bã nói.

- Em không phải là dầy vò anh. Em chỉ muốn cho anh biết một sự thật là cha mẹ anh không ưa thích em, không muốn em lấy anh... Mà em thì lại không muốn sống trong cái sự ghét bỏ, châm biếm...

Phẩm cắt ngang.

- Khoan đã nào. Em cho anh biết đi. Cha mẹ anh đã nói gì? Đã châm biếm em bao giờ nào? Anh chỉ thấy họ cư xử với em một cách chu đáo, khách sáo. Cà phê này, trái cây này, rồi còn cả bánh ngọt nữa... Em đòi hỏi hơn nữ là quá đáng đấy nhé!

Chi Quyên có vẻ xúc động.

- Vâng quá đáng, vì em là người khó tính. Em thích đòi hỏi. Được voi đòi tiên... Trời ơi, anh Phầm, anh đúng là không hiểu gì cả!

Chi Quyên nói và như không hiểu được, nàng vùng khỏi tay Phầm bước nhanh. Phầm đuổi theo, chụp lấy tay Chi Quyên.

- Chi Quyên! Em làm gì vậy? Em không thấy là buổi tối nay quá đẹp sao? Em định phá hoại tất cả à?

Chi Quyên cao giọng.

- Vấn đề ở đây là... Anh thì... buổi tối nay quá đẹp, còn em? Em lại không thấy như vậy... Em chỉ thấy mọi thứ như nát bét.

Phầm chau mày.

- Tại em nhạy cảm quá, anh chịu không thể hiểu nổi em.

Chi Quyên vẫn bực dọc.

- Em nhạy bén? Em khó hiểu? Vậy thì tốt nhất anh để mặc em. Đừng thèm để mắt đến em nữa.

Rồi nàng lại bước nhanh, Phầm ngăn ra. Đàn bà! Đúng là một động vật phức tạp, họ có thể nổi giận bất ngờ. Vậy mà còn nói: "Anh không thể hiểu em"... Để phủ nhận hết mọi thứ, Phầm thấy bất bình. Đứng yên. Gió đêm mát lạnh làm Phầm như sực nhớ ra, chàng lại đuổi theo Chi Quyên.

-Ồ! Chi Quyên. Tại sao ta lại cãi nhau, giận nhau làm gì chứ?

Chi Quyên đứng lại, quay sang, ánh mắt mờ lẹ.

- Em không muốn cãi nhau với anh... Chỉ tại anh không chịu lắng

nghe em phân tích... Anh chỉ biết trách, chỉ biết kết tội.

Phẩm nắm lấy tay Chi Quyên, nước mắt của nàng khiến chàng mềm lòng ra.

- Thôi được rồi, được rồi. Anh biết là em đang lo, đang bức mình... Anh nghĩ, ngay từ khi mới quen nhau. Giữa chúng ta như lúc nào cũng có bóng tối ám ảnh. Em nghe anh nói này. Chi Quyên, anh mong là cha mẹ anh sẽ yêu thích em, tác thành anh với em. Nhưng nếu họ không muốn, họ không chấp nhận. Thì anh sẽ hơi buồn một chút. Bởi vì yêu em, muốn em là anh chứ không phải là mẹ chạ Họ có đồng ý hay không thì cũng là chuyện của anh. Chi Quyên, em cần hiểu rõ điều đó. Kiếp này, anh quyết không xa em. Em có đến chân trời góc bể anh vẫn theo. Như vậy được chứ?

Chi Quyên yên lặng nhìn Phẩm, Phẩm lại tiếp.

- Nhưng mà, anh yêu cầu em một việc.

- Việc gì?

- Không được nói đến chuyện chia tay nữa.

- Nhưng mà...

Phẩm đặt ngón tay lên miệng.

- Cũng không được nói tiếng nhưng mà.

- Nhưng...

Chi Quyên định nói và Phẩm trừng mắt.

- Em mà nói thêm một tiếng là... anh hôn em ngay.

Chi Quyên mở to mắt và không nín được cười. Chàng đã nắm lấy

định mệnh tạ Chi Quyên nghĩ và tựa đầu vào người Phầm.

Trăng treo cao trên bầu trời. Sao rải rác như những ánh mắt. Mọi thứ đang theo dõi. Cuộc đời này rồi sẽ ra sao? Vui hay buồn?

Chi Quyên ngược mắt nhìn lên. Trăng sao yên lặng không đáp.

Chương 14

Đưa Chi Quyên về nhà, rồi đi đón Vy Dĩ nhiên là tối hôm ấy cả hai đều có nhiều việc cần tâm sự. Ngồi trong ngôi nhà nhỏ hẹp họ thảo luận, chuyện vãn. Mỗi một giây phút bên người tình đều đáng quý, đáng trân trọng. Vì xa nhau dù chỉ tạm thời vẫn làm khổ đau vương vấn.

Cuối cùng. Đêm đã khuya. Chi Quyên phải dục nhiều lần, Phẫm mới chịu đứng dậy. Nhưng đứng dậy rồi lại ngồi xuống vì Phẫm lại nhớ đến chuyện này, chuyện kia. Chi Quyên hất mái tóc ra sau, cười nói.

- Bấy giờ anh về được chưa? Em còn cần phải vào tắm nữa chứ?

Phẫm nhìn người yêu, thích thú nói.

- Khoan đã nào. Em làm anh nhớ đến một bài thơ... Mọi khi đụng tí là em đem thơ ca ra, bữa nay anh cũng phải làm thế để em thấy là anh không phải bỏ.

Chi Quyên cười.

- Thì đọc đi.

Phẫm ngẫm nghĩ một chút, đọc...

Tóc dài ai buông xoắn

Phấn son chưa đậm màu

Khói hồng sương bao phủ?

Cảnh thật hay là mơ...

Chi Quyên ngáp ngừng, rồi cười nói.

- Đoạn kè đâu?

Phẩm đỏ mặt.

- Anh quên rồi. Không biết anh đã đọc được đoạn thơ này ở đâu lâu quá không nhớ. Em có nhớ thì đọc tiếp anh nghe đi.

Chi Quyên lắc đầu.

- Anh nghĩ em là gì chứ? Một cây thuộc thơ à? Ngộ thật, chỉ cần anh nhắc câu đầu là em sẽ biết câu kè? Em còn chưa biết bài thơ đó ở đâu là.

Phẩm đắc ý.

- Thấy chưa! Cũng có nhiều bài anh biết mà em không biết vậy. Thế để sau em không còn lên mặt với anh chứ?

- Em có lên mặt với anh bao giờ đâu?

Phẩm bước tới cạnh Chi Quyên.

-Ồ!... à!... Nhưng em là cô bé hay kiêu hãnh. Không biết kiếp trước anh đã nợ gì em, mà kiếp này anh phải khuất phục em.

Rồi Phẩm kè sát tai Chi Quyên nói nhỏ.

- Bây giờ phải làm sao đây?

Chi Quyên không hiểu.

- Làm sao là làm sao?

- Anh chợt nhớ thêm hai câu nữa.

- Vậy hôm nay anh là nhà thơ rồi, đọc đi!

- "Mộng hương nồng... say, phù dung mơ xuân mãi sáng". Đến bao giờ ta mới hưởng được cái hạnh phúc tuyệt vời kia Đêm nay chẳng?

Chi Quyên đẩy Phầm ra, đỏ mặt.

- Nếu bây giờ gì anh không về, em sẽ giận ngay cho xem!

Phầm bước ra ngoài, nhưng rồi quay đầu lại.

- Thôi được, về thì về. Ngày mai là em không còn đi làm nữa chứ?

- Còn. Mai là ngày cuối, vì em cần phải bàn giao sổ sách cho cô thư ký mới chứ.

- Vậy khi tan sở, anh sẽ ghé qua đón em nhé?

Phầm bước thêm mấy còn quay lại.

- Này, Chi Quyên!

- Cái gì? Anh lại rắc rối gì nữa?

Phầm làm ra vẻ thật thà.

- Còn một điều quan trọng quên nói với em.

Chi Quyên chợt căng thẳng.

- Cái gì vậy anh?

- Anh yêu em!

Chi Quyên thở dài.

- Lúc nào anh cũng đùa được. Bây giờ anh chịu về chưa?

- Về thì về. Hừ... mệt quá!

- Anh bảo gì mà mệt?

- Thì... lúc thì đi... đi rồi quay lại... Không mệt ư? Phải chi được ở lại luôn đây thì hay biết chừng nào?

Chi Quyên trừng mắt, nhưng không giấu được nụ cười. Cái má lún đồng tiền thật sâu?

- Anh... Bây nhiêu đó đủ chưa? Chịu về chưa?

- Được rồi. Về, lần này về thì thật đấy.

Rồi Phẫm bước nhanh ra khỏi nhà.

Chi Quyên nhìn theo mãi lúc Phẫm khuất bóng. xong mới khép cửa lại. Nàng buông mình xuống ghế ngồi yên. Cái bài thơ mà Phẫm vừa đọc, Chi Quyên biết chứ... Nhưng Chi Quyên không đọc tiếp đoạn sau... Bởi vì nó buồn quá.

Gặp nhau chi bằng không gặp

Quyên luyến chi hơn vô tình.

Tiếng dich lời ca tàn rượu tỉnh.

Đêm khuya sân vắng bóng người đâu?

Những câu đó, với tâm trạng cảm hoài. Một cảnh trí thê lương. Tại sao Phẫm nhớ gì không nhớ, lại lựa bài thơ này. Có phải chẳng đây là điềm báo trước định mệnh cuộc tình của hai người. Để rồi cuối

cùng "Gặp nhau chi bằng không gặp". Một cuộc tình không đoạn cuối? Chi Quyên nghĩ mà cảm thấy lòng miên man.

Giữa lúc Chi Quyên ngồi tư lự, thì Phầm với một tâm trạng phấn khởi về đến nhà. Đầu chàng đầy ắp hình ảnh của Chi Quyên, Chi Quyên cười. Chi Quyên khóc... Chi Quyên chau mày... Trên đời sao lại có người con gái dễ xúc động như vậy... Mỗi cử chỉ, mỗi hành động của nàng lại lôi cuốn, lại làm động từng sợi thần kinh của Phầm.

Nhưng khi vừa bước vào phòng khách Phầm đã giật mình ngay. Sao lạ vậy? Giờ này mà sao cha mẹ còn chưa ngủ. Lại đang thềm thì to nhỏ điều gì? Ngoài cha mẹ ra còn có cả chị Nhi Phương và Phạm Hảo nữa. Kỳ vậy? Tối nay là gì vậy? Chàng và Chi Quyên vừa ra khỏi nhà, Hảo và chị Nhi Phương lại về ngay. Hay là... cha mẹ tính toán gì? Phải chăng là định tổ chức hai cái lễ cưới cùng lúc? Phầm chợt thấy vui lên.

- Ô chị ba, anh Hảo. Quý vị đến đây từ bao giờ vậy?

ông Vân Yên trong thấy con trai về, đặt ống vó xuống nói.

- Phầm! Con ngồi xuống đây. Ở nhà đang nói chuyện của con.

Phầm thích thú ngồi xuống, nhìn cha với nụ cười. Chàng nghĩ ngày mai có đi rước Chi Quyên phải đặt chuyện phá cô nàng một trận. Thế mà dám bảo là cha mẹ không ưa thích, không chịu tác thành. Ở đâu có con người đa nghi như vậy? Lúc nào cũng bi quan.

ông Yên chăm chú nhìn con nói.

- Phầm! Tất cả những người trong nhà ta ai cũng đều biết qua Chi Quyên, rõ ràng là cô ấy thông minh, đẹp và biết ăn nói, nhậy bén. So với những cô gái khác đồng lứa quả vượt trội hơn nhiều. Không ai có thể phủ nhận điều đó.

Phẩm hãnh diện nói ngay.

- Vâng! Con biết ngay là ba mẹ thấy là thích ngay.

Rồi Phẩm chồm người, đặt ngay vấn đề.

- Hay là cha tổ chức lễ cưới cho con sớm nhé? Bởi vì bây giờ con mới thấy, mới hiểu là tại sao có rất nhiều người nôn nóng chuyện cưới xin. Bởi vì chỉ có phương thức hợp pháp đó ta mới hoàn toàn nắm chắc người mình yêu. Mới yên tâm với hạnh phúc của mình.

Bà Yên cắt ngang lời con trai.

- Phẩm, con hãy ngồi yên nghe cha con nói hết nào?

Phẩm giật mình nhìn cha.

- Chuyện quan trọng lắm à?

ông Yên rít một hơi thuốc, rồi chậm rãi nói.

- Phẩm, cha thấy, con không thể cưới Chi Quyên làm vợ được.

Phẩm tái mặt.

- Cha! Cha nói gì thế?

ông Yên lặp lại.

- Cha nói con không thể cưới Chi Quyên. Phẩm, con là đứa con sáng suốt thông minh. Cha nghĩ trong chuyện này con cần phải suy nghĩ chín chắn. Hôn nhân không phải là một trò đùa. Chỉ có bốn tháng quen biết, không đủ để tìm hiểu một người con ạ. Cha đồng ý với con. Chi Quyên thông minh đẹp, nhưng con bé đó ghê gớm lắm. Con không phải là đối thủ của nó đâu.

Phẩm nói vặn lại một cách bất mãn.

- Tại sao là gọi là đối thủ? Chúng con có đánh nhau, hoặc thi đua điều gì đâu? Chi Quyên chỉ là người yêu là vị hôn thê của con. Vậy mà tại sao...

Dương Phẩm giận dữ quay quạ Nhìn thấy Hảo và Nhi Phương đứng đấy, Phẩm như chợt hiểu, chàng hét.

- Thôi, tôi hiểu rồi. Có phải tại chị không? Chị hay lắm. Chị chỉ biết tình yêu của mình. Còn người khác thì chị không muốn họ có hạnh phúc!

Nhi Phương giận dữ đứng dậy.

- Phẩm! Cậu không có quyền nói bậy nghe. Chị mà có nói xấu Chi Quyên một tiếng nào, chị không phải là con người. Cậu đừng có nghi oan cho chị như vậy.

Hảo cũng vội vã chen vào.

- Cậu Phẩm! Cậu đừng có hiểu lầm. Chúng tôi đã cố tránh không để liên can vô chuyện này thì làm gì có chuyện phá hoại cậu chứ?

ông Yên nghiêm nghị nói.

- Con phải bình tĩnh một chút, Phẩm. Cha biết là bây giờ con đang ở trạng thái yêu say đắm. Nhưng mà, Chi Quyên không phải là con người để con cưới làm vợ.

Dương Phẩm lớn tiếng hỏi.

- Lý do Cha mẹ muốn phải đối thì phải dẫn dụ những lý do cụ thể chứ? Có phải vì con ta nghèo? Hoặc xuất thân không thuộc gia đình danh giá, không là gái khuê các danh giả không có cha mẹ, không có cửa hời môn... ?

ông Văn Yên lớn tiếng không kém.

- Phầm! Con đừng có giọng lưởi đó. Con biết là cha đâu thèm chi những điều này. Gia đình ta giàu có, thế lực như vậy, cần gì phải dựa hơi người khác nữa chứ?

Dương Phầm đứng bật dậy, mắt đỏ ngầu.

- Vậy thì nguyên do Nguyên do gì chứ?

Bà Yên can thiệp.

- Ồ! Hai cha con mấy người nói gì thủng thẳng nói không được sao? Làm gì cãi rùm lên như vậy? Dương Phầm có gì thì chậm rãi trình bày con ạ. Con nên nghe cha con nói.

- Con nghe, con đang lắng tai nghe đây. Nhưng cha có cho biết lý do gì đâu!

ông Văn Yên nói qua kẻ rằng.

- Vấn đề ở đây là, có quá nhiều lý do Không biết nên nói cái nào trước đây. Trong khi con cứ nhảy nhót lên thế này, làm sao cha nói được?

Phầm ngồi xuống.

- Thôi được rồi. Con ngồi yên đây. Cha nói đi.

ông Văn Yên cố kéo dài, ông gõ gõ dọc tẩu rồi nhồi thuốc mới, kéo một hơi thuốc mới.

- Cha phản đối, không phải vì cô ấy nghèo, mà vì có ấy quá nhiều tai tiếng.

Dương Phẩm lại gào lên.

- Cái gì! Tai tiếng? Cha định ám chỉ điều gì chứ?

- Chuyện giữa Chi Quyên với ông Phùng Tính Lân, không biết con đã biết hay chưa?

Phẩm vừa nghe đến cái tên đó đã cười lớn.

- Chuyện ông Phùng Tính Lân à? Tưởng gì? Cái đó ư? ông Phùng Tính Lân là giám đốc của Chi Quyên. Mà xưa tới giờ có giám nào với thư ký riêng lại không có lời đàm tiếu, dị nghị? Ngay giữa cha và thư ký riêng của cha... Người ta cũng đã nói nhiều về chuyện hai người sống chung thế nào... Không lẽ cha không biết à?

ông Vân Yên cảm thấy bị xúc phạm. Ông giận dữ nhưng không biết là mình mới dẫn dụ một nguyên do sai lầm. Rõ ràng là ông cũng đã mắc qua cái lầm lỗi đó. Nhưng chuyện đó có thể bào chữa được. Ông là đàn ông, mà đàn ông có thể "phong lưu" được thì cũng là một thứ hãnh diện. Chỉ có đàn bà là không được. Không thể ta thứ cho sự "hụt chân" đó. Trước mặt vợ với các con, ông âm Vân Yên đã ra uy, ông vỗ bàn, lớn tiếng.

- Đừng có hồ đồ! Dương Phẩm! không phải con thấy là cha nuông chiều, rồi muốn phát biểu thế nào là phát biểu. Con phải biết giữ mồm giữ miệng với người lớn chứ.

Phẩm phản ứng.

- Nhưng tại sao chưa gì cha lại tin lời người ta nói? Chuyện của Chi Quyên với ông Tính Lân cha có chính mắt trông thấy không? Hay chỉ mới nghe qua là cha đã chụp mũ? Cha bôi nhọ người ta?

ông Yên trừng mắt.

- Bôi nhọ à? Cái đó là người ta thấy người ta mới nói. Không phải

cha đặt ra. Con thì cho là Chi Quyên với ông Tính Lân không có gì? Nhưng nếu không có thì... tại sao người ta lại thấy họ Ôm nhau trong phòng giám đốc chứ?

Phẩm đỏ mặt tía tai nói.

- Không bao giờ có chuyện đó. Chỉ có thế này. Lúc Chi Quyên giận con, cô ấy mang ông Tính Lân ra để trêu chọc con. Còn ngoài ra, không có gì cả. Chính Chi Quyên đã xác nhận chuyện đó với con.

ông Yên nói.

- Cô ấy xác nhận? Con tin lời cô ta nói tại sao lại không tin những người khác nói? Con cứ đến công ty ông Lân hỏi cô Lý kế toán xem. Chính mắt cô ta thấy hai người ôm nhau cơ mà?

Phẩm thấy đầu như muốn nổ tung ra.

- Không! Không thể như vậy được. Chi Quyên không phải là hạng người như vậy. Máy người xuyên tạc sự thật. Máy người đã đặt chuyện không có.

Bà Yên đau lòng khi thấy con trai có vẻ đau khổ.

- Trời ơi! Sao lại như vậy. Phẩm này. Con hãy bình tĩnh suy nghĩ đi. Nếu đó là sự thật thì trên đời này đâu phải hết con gái đâu? Còn thiếu gì?

Dương Phẩm hai tay ôm lấy đầu, chàng yên lặng một lúc, rồi dứt khoát nhìn lên.

- Thôi được. Cha đã cho con biết chuyện giữa Chi Quyên với ông Tính Lân, nhưng còn những thứ khác nữa. Chẳng hạn như chuyện của Hứa Lạc Phong sao không nói luôn?

ông Vân yên giạt mình. à... Cái cô bé Đồng Chi Quyên này lợi hại.

thật. Nó đã chuẩn bị mọi thứ để đối phó.

Còn chuyện Lạc Phong nữa. Ông Yên nói theo luôn.

- à. Đúng rồi! Tay Lạc Phong này năm nay hai mươi lăm tuổi. Ngay từ năm mười lăm tuổi đã nổi tiếng côn đồ, đã từng bị cảnh sát đưa vào trại giáo hóa. Năm hai mươi tuổi thi hành nghĩa vụ quân sự, có nhiều thay đổi; Năm hai mươi ba quay lại cuộc sống dân sự. Giỏi võ. Đai đen đệ tam đẳng Tae Kwon do. Đã từng làm cố vấn võ thuật trong phim ảnh. Trước mắt, hắn đã huấn luyện viên võ thuật nhưng cũng là bảo vệ cho mấy tay ca sĩ. Lúc nào trong người cũng có mang vũ khí. Sống bằng nghề đập lộn mà. Hắn là bạn thân của Chi Quyên khi còn tí xít. Trước khi con quen với Chi Quyên, hắn đã ăn ngủ ở nhà Chi Quyên thường xuyên. Lối xóm của Chi Quyên ai lại không biết. Con nghĩ xem, Chi Quyên thì không cha không mẹ, thằng em thì bệnh tật điên khùng. Lối xóm họ bảo Chi Quyên là bồ ruột của Lạc Phong, riêng chuyện họ có ăn ở nhau không thì cha không biết. Nhưng mà Phàm, Chi Quyên như vậy đó, cha lại chỉ cô một mình con là con trai, cha không muốn thấy con bị mất mạng dưới tay những tên côn đồ như vậy.

Phàm ngồi thẳng lưng, mắt mở to nhìn chạ Lời của cha nói không phải là vô lý. Phàm biết Lạc Phong lợi hại nhưng mà... Phàm cố dần lòng hỏi.

- Còn gì nữa không cha?

ông Yên nói tiếp.

- Còn nữa, nhưng cái này không dính líu gì hạnh kiểm của cô ta cả. Mà là vấn đề sức khỏe của Chi Quyên.

Phàm bắt mắt.

- Cô ấy có máu điên phải không?

ông Yên nhìn con rồi chậm rãi.

- Chi Quyên có thằng em trai chậm phát triển, điều này cha nghĩ con đã biết. Cha mẹ Chi Quyên khi còn sống đã đưa con trai mình đi khắp nơi chữa chạy. Ban chiều, bệnh viện có đưa hồ sơ bệnh lý của nó đến đây. Lúc này, bác sĩ Chương cũng có đến. Cha và ông ấy cùng nhau nghiên cứu bệnh án. kết quả cho thấy đây là trường hợp bệnh bẩm sinh. Mà theo lời bác sĩ Chương thì những trường hợp như vậy, tám mươi phần trăm là do di truyền. Nói khác đi, trong dòng máu của Chi Quyên, có tiềm ẩn bệnh lý đó. Sau này khi Chi Quyên sinh con đẻ cái, có thể có đứa con bị điên như vậy.

Rồi ông có vẻ nghĩ ngợi nhìn Phẫm.

- Phẫm, con biết đấy, cha không phải là con người cố chấp ngang ngược. Cha rất yêu con cái của mình. Mà cha thì chỉ có một mình con là con trai. Nếu con cho cha là bảo thủ là lạc hậu gì cũng được... Có điều... Thật ra cha cũng có quan điểm truyền thống của mình. Con có bốn phận phải có con để nối dõi tông đường nhà họ âu... Và nếu con lý trí một chút, hẳn con cũng không muốn có đứa con điên điên khùng khùng như Túy Vy chứ?

Dương Phẫm ngồi yên nghe cha nói, chàng cảm thấy đầu căng thẳng. Nhi Phương bước tới đặt tay lên vai em trai.

- Phẫm này!

- Đừng có đụng đến tôi!

Phẫm chột như chạm phải lửa phúi tay chị xuống. Nhi Phương ngạc nhiên.

- Em làm gì như bỏng nước sôi vậy?

Phẫm không đáp ngồi yên, nhưng mắt lại đỏ ngầu. Chàng cảm thấy như cả thế gian này đều đứng về phía đối nghịch. Tình cảm của

Phẩm thì vật lộn giữa sự tin tưởng với nghi ngờ. Giữa nỗi khổ sở yêu thương và ganh tức. Phẩm ngẩng lên nhìn cha mẹ, rồi Hảo với Nhi Phương.

- Tôi nghĩ là ở đây, chẳng có ai tán thành chuyện tôi với Chi Quyên lấy nhau, phải không?

Phẩm Hảo nói.

- Đừng lừa tôi vào đó nhé. Tôi chẳng hề có ý kiến gì cả. Đây là chuyện gia đình của cậu không dính dáng gì đến tôi.

Phẩm cán môi nói.

- Được đấy. Cái không có ý kiến của anh đã biểu thị ý kiến rồi đấy.

Rồi Phẩm quay sang cha.

- Thưa cha, ban nãy cha đã nói nhiều về lời đồn không hay, của Chi Quyên với ông Lân, rồi chuyện Chi Quyên với Lạc Phong... Cha tin tất cả những cái đó có thật chứ?

- Vâng. Cha tin đó đều có thật.

ông Yên nói. Phẩm tha"ch thức.

- Thế tại sao Chi Quyên không lấy ông Lân hay lấy Lạc Phong đi?

ông Yên đắn đo rồi nói.

- Phẩm! con muốn biết sự thật à?

- Vâng.

- Vậy thì nghe này. Ông Lân không thể cưới cô ta, còn Lạc Phong thì không có tiền.

Phẩm nổi nóng.

- Nghĩa là... Con thì vừa có thể cho Chi Quyên lễ cưới chính thức, lại có tiền? Con là một tay "Sộp"?

- Ha Ha! Tôi là một tay "sộp". Không những chỉ cung cấp được cho Chi Quyên tiền bạc, hôn lễ, mà con địa vị tài sản... Tôi còn có thể giúp Chi Quyên nuôi cả thằng em chậm phát triển... Đúng không? Tôi là một kho báu lớn mà...

ông Yên nói.

- Phẩm, con hiểu như vậy là đủ. Buổi chiều, ba ngồi nói chuyện với Chi Quyên thú thật với con, cha chưa thấy một đứa con gái nào thông minh, phản ứng nhạy bén như vậy. Cha nói một cô ta trả lời hai, nhiều lúc còn muốn bắt bí cả chạ Phẩm, con hãy suy nghĩ kỹ đi. Bỏ chuyện Lạc Phong qua một bên đi. Chỉ nói chuyện thằng em trai của cô ta thôi. Con có thể cưới một đứa con gái có dòng máu điên trong người về làm vợ kèm theo một thằng em điên nữa sao? Có ai như vậy bao giờ?

Phẩm lạnh lùng.

- Có chứ. Những thằng điên.

Bà Yên nói.

- Đúng rồi, Phẩm! Con là một đứa con ngoan, con đâu có điên như vậy. Mẹ biết rõ con. Ngay từ nhỏ con đã tỏ ra ngoan ngoãn vâng lời cha mẹ, con là đứa con có hiếu. Con sẽ không làm điều gì bậy bạ cả. Nói đúng ra, con làm gì thì làm, cha mẹ không can thiệp. Chỉ có một chuyện này... Con nên nghe lời cha mẹ. Con gái trên đời này thiếu gì, từ từ chọn lựa... Chắc chắn rồi con sẽ chọn được một đứa toàn hảo, phải không con?

Phẩm đứng đấy cười nhạt.

- Rõ ràng là Chi Quyên đã tiên liệu. đúng mọi thứ. ngay từ lúc bước ra khỏi cái nhà này, Chi Quyên đã nhận xét ngay mà.

ông Yên gật gù.

- Cha đã bảo mà. Chi Quyên nó phản ứng một cách nhạy bén. Con không phải là đối thủ của nó.

Phẩm quay sang cha.

- Đủ rồi, cha mẹ nói như vậy là quá đủ. Bây giờ cha mẹ nghe này. Ban nãy con đã nói, người như Chi Quyên, có ông Tính Lân phía trước, Lạc Phong phía sau rồi còn có thằng em khùng bên cạnh... Với những cô gái như vậy chỉ có thằng điên mới dám xông vào... Nhưng tiếc là... con lại là thằng điên đó.

Bà Yên kinh ngạc.

- Phẩm, con đừng có hồ đồ như vậy.

Phẩm trừng mắt.

- Mẹ thấy trên đời này có thằng điên nào lại không có hồ đồ đâu.

ông Yên bỏ dọc tẩu xuống.

- Phẩm! Con không tin những gì cha nói phải không? Con nghĩ là cha đặt điều nói xấu Chi Quyên chứ?

Phẩm đáp.

- Không phải như vậy. Trái lại những điều của cha làm con nhức óc. Bởi vì con không biết điều cha nói là đúng hay sai... Con sợ đến độ không dám xác nhận.

Phẩm dừng lại một chút, rồi nói một cách cương quyết.

- Nhưng mà, con đã nghĩ kỹ rồi. Dù chuyện đó có thật hay không, nó cũng không quan trọng lắm với con. Mà điều quan trọng ở đây là bản thân của Chi Quyên. Có đúng hay sai, có tốt hay xấu, con cũng chọn Chi Quyên vì con yêu cô ấy. Cái tình yêu đó, chưa hẳn thể hệ của cha mẹ hiểu được... Vì vậy cha mẹ khỏi ý kiến gì cả. Con nói thật, nếu bây giờ có ai nói với con là... Chi Quyên làm đĩ, Chi Quyên là con điên... thì con cũng cưới nàng. Riêng về chuyện cha nghĩ con là một kho báu mà Chi Quyên muốn đào, thì con nghĩ, không hẳn như vậy... Con có là ông chủ của Đạt Mãi công ty, hay là con chỉ là một thằng công nhân quen thì... Chi Quyên cũng yêu con như vậy. Cha yên tâm. Chi Quyên không hề có sự phân biệt nào đó đâu. Có chăng, chỉ là cha với mẹ nghĩ...

ông Yên kêu lên.

- Phẩm! Con đã lậ phải bùa mê rồi.

Phẩm buồn bã.

- Vâng, con đã bị bùa mê Cha mẹ muốn nghĩ thế nào cũng được. Con đã quyết định là sẽ cưới Chi Quyên làm vợ. Cha mẹ có muốn ngăn cũng không được đâu. Con đã thề như vậy và nếu con mà phản bội lời thề thì...

Phẩm cầm chiếu ly lên, ném mạnh xuống đất "Rồn!" Chiếc ly vỡ tan.

- Đấy cuộc đời con sẽ giống như chiếc ly kia.

Nói xong Phẩm quay người, bỏ đi thẳng lên lầu. Những người còn lại trong phòng khách ngẩn ra. Chỉ có Nhi Phương là gật gù.

- Không ngờ thằng em trai của tôi lại thẳng thắn như vậy. Thế mới gọi là tình yêu chứ?

Chương 15

Khoảng thời gian kế tiếp, bề ngoài thì mọi thứ như trở về trạng thái bình lặng yên sóng. Ông Yên gần như án binh bất động. Vì thật ra sau buổi tối nói chuyện kia, ông mới thấy mình đã phạm một sai lầm nghiêm trọng. Đó là quá vội vã. Trực tiếp đề cập một cách thẳng thắn như vậy với Phầm là sai lầm. Giống như ta đánh quả bóng. Nếu ta đập mạnh thì quả bóng sẽ càng tung cao. Trái lại mọi thứ nên tác động theo kiểu "mưa lâu thấm đất" thì hơn. Có lẽ kết quả hơn.

ông Yên không phải là con người giản dị. Ông quản trị được cả một cơ nghiệp to lớn như vậy thì phải là một con người tài trí biết tính toán. Sau một đêm suy nghĩ, ông thấy nên tạm thời hòa hoãn. Tạm thời để Phầm tiếp tục "yêu", nhưng bên cạnh đó, ông cho người dò xét, tìm điểm yếu của đối phương. Chỉ có cách đó, rồi "Hành động đột xuất" đương nhiên, đối thủ sẽ trở tay không kịp. Thế là sáng hôm sau, ông đấu dịu với Phầm.

- Cha thật không ngờ con yên Chi Quyên đến vậy. Cha cũng thấy là hôm qua cha cũng khá nóng nảy. Dư luận đồn đãi về Chi Quyên chưa hẳn là chính xác. Nhưng cha cũng cho con biết, cha phản đối chuyện con với Chi Quyên, không phải vì bản thân cô ấy, mà cha chỉ sợ cho đời sau của con.

Lời ông Yên thành khẩn. Mà thật sự ra đó cũng là nguyên nhân chánh để ông lo sợ cho cuộc hôn nhân của Chi Quyên với Phầm. Có ai muốn có những đứa cháu nội không bình thường đâu? Chỉ cần xác suất một phần vạn thôi là ông đã không đồng ý. ý muốn của người cha xuất phát từ hạnh phúc của con. Cái đó khiến Phầm cũng thấy cảm động. Phầm thấy hôm qua mình cũng khá nông nổi. Cha mẹ thương con mới lo lắng cho hậu sự của con... Phản ứng gay gắt quá nhiều khi lại bất lợi cho Chi Quyên sau này. Thế là Phầm nói.

- Con xin lỗi. Con hiểu ý cha rồi. Cha không muốn thấy con có

những đứa con tật nguyền... Nhưng chuyện đó bây giờ chưa có gì làm sao xác định? Cha hiểu cho nếu bây giờ mà con sống thiếu Chi Quyên, thì cuộc sống hẳn là bi đát hơn. Nếu vì muốn đề phòng cái bất trắc mà cha lo rồi chối bỏ mọi thứ như một người sợ sau này bị ung thư phổi, rồi cắt bỏ lá phổi ngay trước khi bệnh. Có phải là quá phòng xa không hở cha?

Rõ ràng là ông Yên đã bị cái lý luận của Phẫm làm lúng túng nhưng đồng thời ông cũng xác nhận được một điều, đấy là tình yêu của Phẫm dành cho Chi Quyên đã đạt đến đỉnh cao cuồng nhiệt. Không thể sử dụng lý luận để lý giải. Trong tình hình đó thì sử dụng biện pháp cứng rắn sẽ là một sai lầm lớn. Vì làm vậy có nghĩ là để lo cho một đứa cháu nội chưa trưởng hình, đã phải mất đi thằng con trai một cách làm ngu xuẩn.

ông Yên với thái độ lưỡng lự, chỉ nói.

- Chuyện cưới vợ của con tạm thời ngưng lại, để cả nhà bàn tính lại xem sao!

Sự xuống nước của cha, cái thái độ chịu thảo luận đó khiến Phẫm cũng đuối dục. Trong thâm tâm, Phẫm nghĩ.

- "Thế nào rồi với thời gian, cha mẹ sẽ chiều theo ý ta thôi".

Chớ Phẫm không nghĩ đến gì khác.

ông Yên thì khác, ông nghĩ.

- "Tuổi trẻ mà. Lúc nào đó rồi nó sẽ chán, nó sẽ tự động bỏ cuộc".

Thế là cả cha với con đều có những tính toán riêng của mình. Nhưng dù gì thì ở ngoài gió đã lạnh mà sóng cũng đã yên.

Chi Quyên đã nghỉ việc. Không đi làm ngày tháng trở nên thừa thãi đi. Vy thì khù khờ đâu tâm sự gì được với Chi Quyên. Còn Phẫm,

công việc ở công ty ngày càng bận rộn. Ông Yên đã có chủ tâm nên gần như giao hết những công việc lớn cho Phẩm khiến Phẩm bận thở không ra hơi. Nhưng dù có bận rộn cỡ nào, mỗi ngày sau khi tan sở Phẩm đều đến nhà hai chị em Chi Quyên đưa hai người đi ăn, đi xem phim, đi dạo... Sau đấy, thật khuya Phẩm mới quay về nhà. Còn ngày chủ nhật? Thì khỏi phải nói. Đây là một ngày vui chơi thỏa thích. Từ sáng sớm, Phẩm mang xe đến. Cả ba lên xe, ra tận ngoại ô. Vy rất thích cảnh thiên nhiên. Được đến đây nó lú lo như một chú chim con vừa sải cánh.

Hôm đó ngày chủ nhật. Cả ba một lần nữa đến "Rừng Như Nguyệt". Kỳ thật, những lá tía tô qua mùa đông càng trở nên tươi tốt hơn. Màu lá đỏ ối. Họ rượt đuổi nhau giữa rừng lá đầy màu sắc đó mà gần như quên về sau mỗi lần đuổi mệt mỏi, họ lại nằm dài trên lá, ngẩng mặt lên nhìn trời. Những cành thông gần đấy reo theo tiếng gió, tạo thành những nhạc bản êm dịu... Phẩm và Chi Quyên có cảm giác như mọi thứ đã tan và hòa vào hư vô Chỉ có tình yêu còn lại.

Phẩm không hề tiết lộ cho Chi Quyên biết sự phản đối của cha mẹ chàng với cuộc hôn nhân dự tính với nàng. Nhưng cái thái độ của chàng cộng với đã lâu Phẩm không nhắc đến chuyện đưa Chi Quyên quay lại nhà chơi. Chi Quyên là người có tình cảm nhạy bén. Không hỏi, nhưng Chi Quyên đã đoán được phần nào.

Hôm ấy, trong lúc nằm bên nhau dưới gốc thông già trời mát lạnh với những con gió lùa. Phẩm đã cởi chiếc áo khoác ngoài ra, đắp lên người cho Chi Quyên.

Chi Quyên chợt nói.

- Anh Phẩm này.

- Cái gì?

- Có lẽ em phải đi làm trở lại.

Chi Quyên nói, Phầm giật mình.

- Tại sao vậy?

Mắt Chi Quyên nhìn thẳng lên trời cao.

- Không tại sao cả. Em đi làm quen rồi, bây giờ ở nhà thấy ngày tháng vô vị làm sao đấy... Vả lại... em cũng không quen chuyện... xài tiền không phải của mình.

Phầm quay qua.

- Giữa anh với em mà còn phân biệt vậy sao?

Chi Quyên chậm rãi.

- Em nghĩ là có nhiều thứ cũng nên phân biệt.

- Giải thích tại sao?

- Trước nhất... anh chỉ là... một người bạn của em.

Phầm cắt ngang.

- Vậy à? Anh đang định nói cho em biết điều anh dự tính. Em là con người cao ngạo, anh nghĩ, nếu anh không là chồng em ngay thì em cứ phân biệt của anh của em mãi... Vì vậy, anh đã định thế này cả hai ta đều đã vượt quá tuổi trưởng thành. Có thể tự do kết hôn. Ngày mai anh đưa em đến phòng hộ tịch, ta đăng ký kết hôn em ạ.

Chi Quyên quay lại, lấy tay vuốt nhẹ lên mặt Phầm.

- Không được, anh mà làm như thế cha mẹ anh sẽ buồn. Vả lại anh phải báo trước để em chuẩn bị nữa chứ? Anh đã giấu em nhiều thứ...

- Giấu em những gì?

- Nhận xét của cha mẹ anh và sự phản đối của họ.

Phẩm nói một cách không tự nhiên.

- Cha mẹ anh cũng không có nói gì... Nhưng tại sao ta phải cần những thứ đó? Tình yêu và hôn nhân là chuyện riêng của chúng mình cơ mà?

Chi Quyên đặt tay lên vai Phẩm, nhìn thẳng vào mắt chàng hỏi nhỏ.

- Hãy nói thật em biết đi. Họ nhận xét về em thế nào?

Phẩm nằm yên, chàng quay qua hôn lên môi nàng như cố khóa lấp câu hỏi. Phẩm không thể cho Chi Quyên biết. Phẩm không muốn Chi Quyên biết sự thật. Nhưng thái độ của Phẩm không qua mặt được Chi Quyên.

Chi Quyên thở dài.

- Ai biểu anh họ âu chi vậy?

Phẩm lắc đầu.

- Xin lỗi nhé. Nhưng anh làm sao chọn lựa được chứ?

Chi Quyên chột tức cười.

- Thế tại sao anh lại yêu em?

- à... Cái này thì giải thích được.

- Anh khờ lắm. Anh có biết là làm vậy anh phải trả một cái giá rất đắt không?

- Đòi là vậy. Ta càng đòi hỏi thì càng phải trả giá.

Rồi Phầm nhìn Chi Quyên.

- Tại anh đòi hỏi thì anh phải chấp nhận chuyện đó. Chính ba mẹ anh cũng nói. Trên đời này có biết bao nhiêu con gái, sao con không chọn một, lại cấm đầu lựa chi một cô đặc biệt như thế.

Chi Quyên nhìn Phầm.

- Cha mẹ đã phản đối em một cách mạnh mẽ vậy ư?

Phầm cắn nhẹ môi, yên lặng. Một lúc mới tiếp.

- Chi Quyên. Thôi thì chúng ta cưới nhau đi. Chỉ cần hợp thức hoá chuyện vợ chồng là anh sẽ yên tâm, anh sẽ gánh trách nhiệm làm chồng. Anh biết em là con người cao ngạo, nếu em chưa là vợ anh, em sẽ không để anh cấp dưỡng cho em. Để em đi làm thật tình anh chẳng yên tâm tí nào.

- Tại sao lại không yên tâm?

- Vì Túy Vy nó lúc nào cũng cô người ở cạnh coi chừng. Ngoài ra...

- Ngoài ra làm sao?

Phầm thành thật nói.

- Em đẹp lại dễ thương. Sau khi quen em, anh mới hiểu nghĩ câu "Sức quyến rũ của người đàn bà". Và anh không muốn em gặp một tay giám đốc cỡ Phùng Tính Lân nữa. Cái chuyện đó thì rất dễ xảy ra... Vì vậy, Chi Quyên em hãy nghe anh. Chúng ta đi đăng ký kết hôn đi. Anh đã nghĩ chuyện này mấy ngày nay... Chỉ có như vậy anh mới thật sự yên tâm... Bằng không những người vây quanh em sẽ làm anh điên mất.

Chi Quyên nhìn thẳng Phẫm.

- Anh thật muốn mình lấy nhau.

Phẫm nài nỉ.

- Thật! Hãy chấp nhận lời cầu hôn của anh... Hay là em nghĩ: lễ cưới cần phải cử hành một cách long trọng, đời con gái chỉ có một lần?

Chi Quyên cắt ngang.

- Không, em không hề có ý nghĩ đó. Nhưng nếu em đồng ý làm chuyện đó với anh, chắc chắn chúng ta không thoát khỏi được sự giận dữ của cha mẹ, và như vậy em càng khổ hơn.

Chi Quyên đưa tay sợ nhẹ cầm Phẫm tiếp.

- Vì vậy, anh cần phải suy nghĩ một cách chín chắn. Nếu anh muốn em lấy anh mà không có sự đồng ý cha mẹ thì chỉ có một cách.

- Cách gì?

- Anh phải thoát ly gia đình!

Phẫm nghe nói giật mình. Cử chỉ của Phẫm không thoát khỏi ánh mắt của Chi Quyên, nàng thở dài nói tiếp.

- Em biết. Chuyện đó hết sức khó khăn với anh. Bởi vì xưa nay anh được cha mẹ cưng chiều, yêu quý. Làm gì anh đều lệ thuộc mẹ cha... Bây giờ bắt anh phải cắt đứt liên hệ, chối bỏ công sinh thành dưỡng dục, chối bỏ cả tài sản kếch sù của Đạt Mãi công ty là một điều rất khó khăn với anh. Để có em, anh phải mất hết tất cả thì... nặng quá!

- Anh không cho đây là nghiêm trọng.

Bởi vì sau cái hôm cãi nhau với cha mẹ về chuyện yêu Chi Quyên, Phẩm đã suy nghĩ rất kỹ. Chàng thấy là chỉ còn cách đăng ký kết hôn với Chi Quyên, tạo nên một sự kiên đã rồi để cha mẹ chỉ còn nước thừa nhận là đầu vào đấy. Vấn đề ở đây là phải thuyết phục Chi Quyên thế nào. Lễ cưới không phô trương, không đãi tiệc mời khách. Chỉ đến nhà thờ với một số thủ tục đơn giản là xong.

Nhưng rồi bây giờ khi đề cập đề thì Chi Quyên lại vạch ra những rắc rối khác... Phẩm tiếp.

- Chi Quyên, em không hiểu cha mẹ anh đâu. Em có biết là mẹ anh sinh ra ba đứa con gái liên tiếp mới có được anh không? Vì vậy người từng tui coi anh như trứng mỏng... Anh nghĩ chuyện mình làm lễ cưới nhau mà không báo trước, chắc chắn là cha mẹ anh sẽ giận, nhưng cái giận đó rồi sẽ không kéo dài... Bởi gì dù gì anh cũng là con, mà lại là con trai duy nhất của người cơ mà?

Chi Quyên nhìn Phẩm.

- Anh đã lợi dụng cái yếu điểm của cha mẹ anh mà gây áp lực? như vậy là không công bằng.

- Thế còn cái chuyện người phản đối cuộc hôn nhân của anh thì sao? Công bằng lắm ư?

Chi Quyên chộp ngay câu nói của Phẩm.

- Đấy, thấy không? Cuối cùng rồi anh cũng thừa nhận chuyện cha mẹ anh phản đối cuộc hôn nhân của chúng mình. Anh Phẩm, anh có thấy là tài sản cha mẹ anh có quan trọng lắm không?

- Không quan trọng lắm em.

Chi Quyên thở dài tiếp.

- Nhưng mà đòi hỏi anh phải vì tình yêu mà chối bỏ tất cả thì hơi quá đáng phải không? Một người con gái đứng đắn không nên xúi giục con trai chống đối cha mẹ để về với mình.

Phẩm bực dọc nói.

- Anh nào có chống đối với cha mẹ anh đâu? Anh chỉ muốn cưới em! Em đừng có đặt vấn đề một cách nghiêm trọng như vậy. Anh biết chắc là, sau khi chúng ta lấy nhau, cha mẹ anh rồi sẽ nhượng bộ.

- Nhưng anh làm thế là đặt trước chuyện rồi ép người khác phải nhượng bộ, mà đó lại là cha mẹ anh!

Phẩm có vẻ bất mãn.

- Chi Quyên, anh chịu không hiểu được em! Mục đích của anh chẳng qua là để cưới được em thôi chứ đâu có gì quan trọng mà em lại gán cho anh đủ thứ tội? Sau này khi ta lấy nhau rồi thì cha mẹ chấp nhận thôi. Hay là em...

Chi Quyên chỉ lắc đầu buồn bực.

- Anh chẳng hiểu em tí nào cả. Anh làm thế em sẽ bị người ta ghép cho tội là... dùng mọi thủ đoạn để quyến rũ, lôi cuốn anh. Người ta đâu nghĩ đây là ý của anh mà chỉ cho là mục đích của em. Bằng mọi cách để thành hôn với anh, để được trở thành dâu nhà họ âu... đặt ba mẹ anh trước chuyện đã rồi được thừa nhận.

Phẩm nổi nóng.

- Vậy thì... Nếu cha mẹ anh khẳng khái không chịu. vậy là anh sẽ mãi mãi không cưới được em? Tình yêu của em ở đâu? không lẽ em coi trọng danh dự hơn cả tình cảm của mình.?

Chi Quyên lắc đầu, buồn bã.

- Không hẳn như vậy. Nhưng anh phải thấy... anh là con trai duy nhất của nhà họ Âu... Rồi anh phải kế nghiệp một cơ sở đồ sộ... Chớ nếu anh hoàn toàn vô sản, thì em sẽ không quan tâm chuyện phản đối hay không của cha mẹ anh đâu.

- Em nói mà anh vẫn chưa hiểu?

Chi Quyên ngồi dậy, vuốt lại mái tóc.

- Thôi đủ rồi, mình đừng nói đến chuyện đó nữa.

Phẩm cương quyết.

- Phải nói chứ? Nói cho rõ ràng. Em nói đi, nếu cha mẹ anh không đồng ý là em sẽ không lấy anh, không đi làm giá thú với anh phải không?

Chi Quyên chậm rãi nói.

- Để em nghĩ lại. Nhưng em thấy thì con đường duy nhất để em làm hôn thú với anh là phải như vậy.

Phẩm có vẻ bối rối.

- Con đường duy nhất đó là gì, em nói lại xem.

Chi Quyên lắc đầu.

- Ờ, mà thôi! Quên chuyện đó đi. Em không có quyền đòi hỏi gì cả. à, Anh Phẩm, anh chỉ nên biết là... em yêu anh... Em chỉ yêu có một mình anh, riêng chuyện đi hộ tịch làm hôn thú, em thấy nên tạm thời hoãn lại. Ít ra anh nên dành cho em một thời gian suy nghĩ, được không.

Chi Quyên nhìn Phẩm với ánh mắt xúc động.

- Có điều anh nghe em này. Với tấm lòng thành... em nói bằng tiếng nói của con tim. Sống, em là của anh, chết, em vẫn là của anh... Em xin thề trước mặt anh. Sống hay chết em cũng không để cho bất cứ người đàn ông nào khác ngoài anh đụng tới người em. Bằng không, xin cho em chết không toàn thây...

Phẩm vội chụp lấy Chi Quyên, đặt nụ hôn lên môi nàng để chặn lời thề. Tất cả những nghi ngờ hoàn toàn bị xua tan. Họ lăn tròn trên cỏ. Chung quanh chỉ có cỏ dại, hoa, lá khộ Rừng thông đang hát. Mây trắng và mây xanh đang bênh bồng trên cao.

Túy Vy không biết từ đâu chạy đến với một bó hoa lao kèn trên tay. Miệng anh chàng ư ư? hát. Phẩm ngạc nhiên.

- Ô! Túy Vy cũng biết hát nữa à?

Chi Quyên cười.

- Đây là bản nhạc mà khi mẹ em còn sống hay hát... Anh biết không... bây giờ nhà em cũng ở ngoại ô thành phố thế này... Cha mẹ hay đưa chúng em ra đồng cỏ chơi. Họ yêu nhau lắm. Chúng em được đưa ra đồng cỏ nô đùa. Đi đào củ năng, đi hái hoa kèn. Đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của chúng em. Bây giờ Vy mới lên năm hay sáu tuổi gì đó, bệnh trạng chưa phát hiện. Mẹ mỗi lần cùng chúng em ra đồng nội thường hát bài này.

Chi Quyên ngưng lại một chút tiếp.

- Sau đấy khi bệnh của Tuy Vy bộc phát thì không khí hạnh phúc ban đầu của gia đình em mới không còn. Có bao nhiêu tiền đều dồn vào chạy thuốc cho Túy Vy. Rồi mẹ em qua đời. Bài hát cũng quên lãng luôn. Vậy mà... không ngờ... hôm nay Túy Vy nó nhớ được?

Phẩm xúc động nói.

- Em không biết tại sao à? Cái khoảng thời gian hạnh phúc kia tạo nên một ấn tượng sâu sắc trong đầu nó... Bây giờ giữa cái không khí thiên nhiên này... ta lại yêu nhau, nó nhìn thấy và ký ức như quay trở lại...

- Chắc là như vậy.

- Anh cũng ngạc nhiên... à... mà này, em có nhớ cái bản nhạc đó ra sao không?

Phải cố lắng nghe, mà không nghe lời của bài hát. Chi Quyên cười nói.

- Biết chứ, nhưng mà hát dở lắm đó nghe.

- Kệ nó, hát cho anh nghe đi.

Thế là Chi Quyên hát, giọng vừa đủ nghe.

Có nhớ chẳng mùa thu năm ấy

Ta cùng bên nhau

Em và những chiếc lá đỏ trên tay

Anh ngắt thêm một đoá hoa kèn

Gió đùa qua hàng cây

Cỏ non rạp mình đưa đón

Ta chỉ nhìn nhau

Mà mùa thu đã ở trong tay mình

Anh đã nhìn em với nụ cười thoảng nhe.

Em chỉ yên lặng đợi chờ

Anh hát một bản nhạc mùa thu

Đã diễn đạt điều mơ ước

Những mơ ước mà em biết từ lâu

Tình yêu không phải dùng ngôn ngữ

Mà chỉ nhìn nhau

Mọi thứ đã hiểu nhau rồi.

Chi Quyên hát xong, chớp chớp mắt hỏi.

- Anh thấy bản nhạc thế nào?

Dương Phẩm thở nhẹ.

- Em có thấy là... bài hát đã được sáng tác để dành cho riêng cho ta không?

Chi Quyên ngẫm nghĩ.

- Vậy à? à há. Em thấy hình như nó nói về mình đấy.

Phẩm siết chặt vai Chi Quyên.

- Chi Quyên này! Chúng ta phải lấy nhau thôi. Bởi vì em thấy đấy. Ngay cái bài hát của mẹ em đã tiên tri được chuyện tình của đôi ta. Đây là một sự sắp đặt sẵn của tạo hóa... Tình yêu của hai đứa mình với cả mùa thu Chi Quyên, em hãy nói đi. Có đúng như vậy không chứ. Cái xô ngã của Túy Vy vào xe anh như một báo hiệu định mệnh. Rồi anh phải gặp em. Chúng ta phải yêu nhau, phải lấy nhau.

Định mệnh đã an bày như vậy mà.

Chi Quyên mở to mắt.

- Phẫm, anh đừng tưởng tượng.

Phẫm cãi.

- Mọi thứ đã được sắp xếp sẵn. Vậy mà em còn không tin ư?

- Tin chứ... nhưng mà...

Chi Quyên bối rối. Nàng nghĩ đến gia đình Phẫm rồi nghĩ đến thân thể mình. Phải làm sao đây? Chọn con đường nào? Có nên lấy Phẫm làm chồng không?

Phẫm xúc động nói.

- Chi Quyên, em hãy nhận lời đi. Ngày mai chúng ta ra phòng đăng ký kết hôn. Tuần sau mọi thứ thủ tục sẽ hoàn tất... Ai chống đối, ai không đồng ý, mặc họ. Anh biết em là đứa con gái cứng cỏi can đảm mà. Chẳng ai có thể phá vỡ hạnh phúc của mình.

- Em... Em...

- Đừng có do dự nữa, Quyên ạ.

- Em thấy là phải suy nghĩ kỹ...

- Suy nghĩ bao lâu? Năm phút? mười phút hay nửa tiếng.

- Em cần một tháng.

Dương Phẫm trừng mắt nhìn Chi Quyên.

- Em định dày vò anh à?

- Không, mà là vì yêu anh, em không muốn quyết định hấp tấp.
- Vậy thì anh dành cho em một tuần lễ.
- Nửa tháng vậy?

Phẩm lắc đầu nói.

- Em sao cứ hay trả giá. Thôi được, nửa tháng nữa, ta sẽ đến phòng đăng ký kết hôn.
- Em không nói là nửa tháng nữa sẽ lấy anh, mà em cần nửa tháng để suy nghĩ.

Phẩm cúi xuống.

- Không. Nửa tháng nữa em sẽ là vợ anh. anh đã quyết.

Có thật vậy không? Định mệnh có rất nhiều chuyển biến. Đâu cần đến nửa tháng, chỉ một tuần lễ sau, một sự kiện xảy ra đã làm tan những dự tính ban đầu của Phẩm.

Chương 16

Buổi sáng hôm sau, Chi Quyên thức dậy muộn. Không phải đi làm thì dậy muộn một tí. Khi vừa giật mình tỉnh giấc, Chi Quyên chợt nghe có tiếng nói chuyện ở phòng khách. Lắng tai nghe kỹ, thì là tiếng của Lạc Phong. Hắn đang lớn tiếng.

- Cho cậu biết, Túy Vy. Đối với bọn xấu, cậu chỉ có nước sử dụng quả đấm, hiểu chưa? Mọi thoi này, một gối này, rồi bẻ quặt tay hắn ra phía sau. Bẻ thật mạnh, là bảo đảm "Cốp!" Tay hắn sẽ gãy ngay. Nào thử lại cho tôi xem. Tôi sẽ đóng vai Chí Công nhé? Nào xông tới đi! Xông tới.

Nữa rồi! Cái tay Lạc Phong này lại muốn gây họa. Suốt ngày dạy cho Túy Vy cái gì không dạy, lại dạy cái môn đánh lộn thôi. Chi Quyên giận dữ, ngồi dậy, khoác áo rồi bước ngay ra khỏi phòng.

- Anh Phong, tôi đã bảo anh hàng trăm lần rồi, tôi yêu cầu anh đừng có dạy Vy đập lộn nữa. Sao anh không nghe?

Chi Quyên nói, trong khi Túy Vy ngơ ngác.

- Chị! Ta phải đánh kẻ xấu chứ?

Chi Quyên quay sang trừng mắt với Túy Vy.

- Chị đã bảo em, kẻ xấu thì có cảnh sát họ lo.

- Anh Phong bảo cảnh sát họ chỉ bắt người tốt. Trước đây họ bắt em nhốt vào chiếc lồng, xem em như con khỉ.

Chi Quyên quay sang Lạc Phong.

- Anh lại gieo vào đầu nó những tư tưởng xấu... Anh đã hư rồi, anh muốn người khác cũng hư hỏng theo sao?

Phong gác một chân lên ghế. Trời lạnh như cắt mà chỉ mặc một chiếc áo mỏng, để lộ những bắp thịt cuồn cuộn.

- Khoan đã nào, Chi Quyên! Tôi đến đây chỉ bằng thiện ý thôi. Tôi đâu phải ở không làm chuyện bao đồng? Cô có biết là tối qua, thằng "Cọp" đến báo cho tôi biết, cái tay Chí Công kia nó vừa cấu kết với mấy tay côn đồ ở nơi khác, định thừa dịp không có cô ở nhà sẽ đến đây thanh toán cậu Vy. Đây cô thấy đấy. Cô có thể hai mươi bốn trên hai mươi bốn tiếng đồng hồ ngồi cạnh Vy không? hay là hôm nào để cậu ấy bị đập chết?

Chi Quyên sợ hãi.

- Sao có chuyện kỳ cục vậy? Tại này đâu có gây sự với bên ấy bao giờ đâu? Ngay cả cái chuyện đánh lộn hôm ấy cũng là do Chí Công kiếm chuyện trước. Vy nó khù khờ có biết gì, nó cũng nào có ý thù nghịch gì đâu?

Lạc Phong vừa chống nạnh vừa nói.

- Nếu ai cũng "nói lý" như cô, thì trên đời làm gì có chuyện đánh nhau? Cô tưởng là cô sống chưa mịch lòng ai à. Cô làm rồi. Ngoài cái gia đình họ Trương bên cạnh không ưa em trai cô ra, cô có còn nhớ là năm ngoái, có ông thầu kiến trúc định mua nhà của cô mà cô không chịu bán không?

- Chuyện đó? Chuyện đó cũng nào có dính dáng gì đến nhà họ Trương bên cạnh? Vả lại, bán nhà rồi, rồi phải đi đâu ở chứ? Họ trả rẻ quá.

- Cô không biết. Cái tay nhà thầu này cấu kết với lão Trương. Nhà cô lại sát bên nhà của lão tạ Muốn xây cất gì phải kết hợp lại mới tạo nên mặt bằng rộng lớn. Cô vừa chận món ăn béo bở của người. Lại còn cấu kết với con trai của ông Giám đốc Đạt Mãi công ty...

- Cái đó... Cái đó... tôi thấy chẳng dính gì nhau cả.

- Nhưng người ta ghét. Ở đây khu lao động nghèo. Cô lại mang ở đâu về một ông Dương Phẩm, ngồi chiếc Mustang bóng lộn dạo phố... Nên người ta chướng mắt... Đừng nói chi nhà họ Trương, chính tôi cũng không hài lòng... Có giàu sang, có tiền của... thì phô trương ở đâu phô trương đừng có mang đến đây lòe... Không phải chỉ có âu Dương Phẩm, lần trước cái ông chủ cũ của cô cũng vậy, mang xe hơi đến đây... Làm cả xóm phải đổ ra xem, rồi xì xào là...

Lạc Phong chợt ngưng lại. Chi Quyên tái mặt.

- Họ xì xào thế nào chứ?

Lạc Phong không dần được nói to.

- Họ nói cô là... gái làm tiền. Tôi nói với cô Dù gì mình cũng chơi với nhau từ nhỏ... thân tình mặc dù chưa là gì của nhau. Nhưng họ nói xấu cô, tôi cũng ê mặt chứ? Cô hãy bảo cái tay Phẩm kia, đừng có mang chiếc xe hơi đó đến đây bẹo qua bẹo lại nữa, bằng không...

Chi Quyên tức giận không kém.

- Bằng không thì thế nào? Mấy người càng ngày càng quá lắm. Người ta có xe hơi, người ta đi, có mắc mới gì đến ai đâu? Sao không gắng làm, gắng kiếm tiền mua xe với người ta, ganh tị mà làm gì chứ?

Lạc Phong chống mạnh mắt mở trừng.

- Hừ! Cô nói chuyện phải khéo một chút. Nãy giờ... Tôi đã dần lắm rồi. Tất cả những gì tôi nói, tôi làm, đều là tốt, đều chỉ muốn bảo vệ hai chị em cô. Nếu không, tay Phẩm kia đã bị người ta hạ lâu rồi. Thằng Vy nhà cô cũng vậy. Cô còn không biết điều, cô muốn khinh thường cả lũ bạn nghèo nữa à?

- Anh Lạc Phong! Anh rõ biết là tôi không phải hạng người như vậy mà?

- Tôi biết thì cũng chẳng làm gì! Đám bạn bè tôi lại khác, họ bất bình... Nhưng... Cô đừng nhạo báng là tôi không có tiền mua xe hơi. Hỏi cô chứ tay Phầm kia, chính hắn đích thân làm ra tiền mua được xe à? Hay chẳng qua chỉ là moi tiền của ông già? Hừ, cái bọn công tử đó bọn này không coi ra gì đâu. Rồi cô xem, cái ngày chiếc Mustang kia sẽ bị người ta đập nát. Nếu hắn khôn ngoan một chút, tốt hơn không nên lái xe đến đây nữa.

Lời Phong chưa dứt, thì bên ngoài có tiếng kèn xe hơi. Chi Quyên và Lạc Phong tái mặt. Hôm nay không phải là chủ nhật mà. Sao giờ này Phầm lại đến? Vy mừng rỡ la.

- Ồ, anh Phầm đến rồi!

Túy Vy xông ra mở cửa. Lạc Phong lạnh lùng nói.

- Anh Phầm của cậu cũng không phải là người tốt đâu.

Túy Vy há hốc miệng, nhìn Phong.

- Phầm bước vào, vừa đi vừa nói.

- Mọi người chuẩn bị nhanh lên nào. Hiếm có một dịp nghỉ bất ngờ thế này. Chúng ta phải chơi một bữa thật đã.

Nhưng Phầm chợt ngưng lại, khi nhìn thấy Chi Quyên đứng cạnh Lạc Phong. Lạc Phong tiếp Phầm với ánh mắt không thiện cảm, chằm chằm nói.

- Khách sộp đến rồi, kẻ nghèo phải rút lui thôi.

Rồi Phong bỏ đi ra ngoài cửa, vừa đi vừa cười cười nói.

- Thời buổi này là thời buổi của bạc tiền, của xe hơi. Nhưng mà anh cũng phải coi chừng người đẹp của anh đấy, coi chừng người khác có tiền hơn họ cuồn mắt thì buồn.

Chi Quyên giận dữ.

- Anh Phong này!

Rồi Lạc Phong cười nhạt.

- Được rồi, được rồi, tôi đi đây? Công tử đến, tôi ở lại chỉ tổ chường mắt, phải không?

Rồi Phong bước ra ngoài, đóng sập cửa lại. Phẫm ngớ ngàng nhìn theo. Một chút nghi ngờ thoáng qua đầu. Hắn đã đến nhà Chi Quyên tại sao ăn mặc xốc xếch vậy, hay là... máu ghen chột bốc lên đầu. Phẫm quay qua, cả Chi Quyên nữa. Chi Quyên cũng ăn mặc cả một cách cầu thả. Mái tóc còn rối bù. Chứng tỏ là ngủ mới thức dậy. Phẫm chột thấy có gì ngăn ở ngực, lời nói của cha nữa vang bên tai. Con biết không, Lạc Phong là bạn của Chi Quyên từ nhỏ... Nó thường xuyên ở trong nhà của Chi Quyên ".

Chi Quyên thấy Phẫm trừng mắt nhìn mình, giật mình nhún xuống, hét lên.

- Ồ! Em mới ngủ dậy, chưa thay áo, rửa mặt gì cả.

Rồi Chi Quyên quay về phòng riêng. Chi Quyên không nói thì thôi. Lời của nàng lại như châm dầu vào lửa. Phẫm bước tới chụp lấy tay Chi Quyên.

- Mới dậy à? Còn tay Lạc Phong kia... Có phải hắn cũng mới dậy cùng lúc với em không?

Chi Quyên quay lại, tái mặt, tròn mắt nhìn Phẫm. Tại sao Phẫm có thể nói vậy chứ?

- Anh nói thế là thế nào?

Phẩm nóng nảy nhìn Chi Quyên.

- Em đã hiểu ý anh! Anh biết, nhưng mà chuyện em với Lạc Phong thế nào trước đó anh không cần biết... Còn bây giờ, đã có anh... Vậy mà em vẫn bình thản qua lại với hắn. Em đã không coi anh ra gì? Em đúng là một "con đàn bà"... hừ, cha anh đã nói đúng.

Chi Quyên giận run cả người.

- Anh... Anh... Anh đừng có ngậm máu phun người!

Mắt Phẩm đỏ ngầu.

- Anh ngậm máu phun người à? Nếu anh không đích thân trông thấy, còn nói thế này thế nọ được, đằng này đã đến đây để Lạc Phong ở đây, em còn bảo là anh ngậm máu phun người được ư? Bây giờ thì anh biết tại sao... Em không chịu đăng ký kết hôn với anh rồi... Hừ... Có phải vì em không dứt được cái thằng lưu manh kia không? Hừ... Cha anh đã bảo rồi... mà anh nào có nghe. Con người sống thác loạn như em... Tại sao anh lại ngu xuẩn nhắm mắt tin... để bị em coi như thứ trò đùa...

Chi Quyên nước mắt chảy dài. Trái tim bị vỡ ra từng mảnh. Nàng hét lên.

- Anh Phẩm! tại sao anh lại nói vậy. Em nào có trói buộc gì anh, em cũng đâu có bảo anh phải tin em. Em sống thác loạn? Còn anh cao quý, anh là dân thượng lưu. Vậy thì anh nên tránh xa em, tránh xa em đi... Anh đến đây làm gì để bị lây cái hạ cấp!

Phẩm hét to lên:

- Chi Quyên, em nói như vậy mà nói được à? Hừ, cái con người sa

đọa, trước mặt anh lúc nào cũng làm ra vẻ rụt rè, mặc cảm, yếu đuối, giả vờ như đoạn chính trong sạch... Thì ra em chỉ giỏi diễn kịch... Em là con người giả dối... Em như một gái làng chơi... Gái làm tiền.

Chi Quyên nghe như có tiếng nổ lớn trong đầu... Sáng tới giờ đã có hai người sử dụng cái từ "gái làm tiền". Sao lại trớ trêu như vậy? Tại sao con người có thể sử dụng ngôn ngữ một cách bừa bãi như vậy? Chi Quyên thấy choáng váng. Người bấy lâu được Chi Quyên đặt hết tâm trí yêu quý, bây giờ lại sử dụng cái ngôn ngữ khinh miệt kia với nàng, mọi thứ như sụp đổ.

Chi Quyên nói không nghĩ ngợi.

- Vâng, tôi là gái làm tiền... Tôi là con đĩ. Tôi đã ngủ với tất cả đàn ông trên phố. Chỉ có anh ngu xuẩn mới nói tôi là người yêu. Mới nghĩ là tôi còn trong trắng. Anh rõ thật là khờ dại.

"Bốp" một tát tai như trời giáng đã phủ xuống mặt Chi Quyên. Nàng loạng choạng muốn ngã. Lý trí Chi Quyên phải kháng. Tại sao? Tại sao không giải thích. Tất cả chỉ là ngộ nhận.! Phải nói rõ cho Phẩm biết. Chuyện không phải là như vậy... Nhưng rồi Chi Quyên chưa kịp nói gì thì... một cái bóng nhảy đến trước Phẩm với tiếng hét.

- Buông chị tôi ra! Buông chị tôi ra. Anh đánh chị tôi, anh là người xấu! Anh là người xấu!

Phẩm bị xô ngã xuống đất. Túy Vy như một con thú dữ, ngòl đè lên người Phẩm. Những cái đấm như mưa vung tới. Chi Quyên nhào tới hét.

- Vy! Túy Vy! Buông ra! Buông ra.

Nhưng Túy Vy nào có nghe thấy gì đâu, nó tiếp tục đánh. Phẩm vừa đỡ đòn vừa cố gắng đứng dậy nhưng không được. Túy Vy với sức khỏe hơn người đã khống chế đôi chân Phẩm. Phẩm định trả đòn,

nhưng rồi nhìn khuôn mặt Túy Vy, khuôn mặt của đứa trẻ thơ đang giận dữ, chàng không nỡ trả đòn. Chẳng qua nó chỉ muốn bảo vệ chị. Phẫm nghĩ. Những cú đấm tối tấp của Túy Vy làm Phẫm tối tăm mặt mũi. Chàng nghe có tiếng khóc của Quyên.

- Túy Vy ơi! Túy Vy, ngưng tay lại đi. Túy Vy ơi, em đánh anh ấy chi bằng đánh chị này...

Nhưng Vy như điên tiết không nghe gì nữa. Nó kéo quặt tay Phẫm ra sau, rồi chặt mạnh xuống. Phẫm nghe đau nhói.

- Túy Vy! Em giết chị đi!Giết chị đi!

Chi Quyên cố kéo Túy Vy ra. Như Vy vẫn xông đến.

- Anh đánh chị tôi! Anh là người xấu... Anh xem kia. Anh đã làm chị tôi khóc... Vậy anh là người xấu thôi!

Túy Vy lại xông tới. Phẫm chưa ngồi dậy được đã bị Vy ngào tới đá bật ra. Mỗi một ngón đòn của Túy Vy, đều là những ngón ác hiểm. Phẫm đã hoàn toàn bất tỉnh. Chi Quyên bất lực, đành chạy ra ngoài cửa, hô to.

- Cứu tôi! Trời ơi! làm ơn cứu tôi!

Đám lối xóm nghe kêu chạy đến và chẳng mấy chốc Túy Vy đã được kéo ra. Nhìn thấy đám đông rồi nhìn thấy đám đông rồi nhìn thấy Chi Quyên khóc... Túy Vy mới như hoàn hồn. Nó kinh hãi lùi lại góc nhà... Nó mới nghĩ là mình lại làm sai.

Chi Quyên nhào tới ôm lấy Phẫm khóc ngất. Nàng nghĩ là Phẫm sắp chết. Trong khi Phẫm cũng vừa tỉnh lại, cổ dẫn lấy cơn đau, mở mắt ra. Nước mắt của Chi Quyên làm mọi sự hờn ghen bay mất.

Chàng biết mình đã hiểu sai, định đưa tay lên vuốt tóc Chi Quyên an ủi, nhưng cánh tay như không nghe theo lời.

- Anh Phầm! Anh Phầm! Chắc em chết mất. Sao anh lại hiểu lầm em để có sự như vậy?

Chi Quyên vừa khóc vừa định đỡ Phầm dậy. Lạc Phong vệt đám đông bước vào, trong thấy hét lên.

- Chi Quyên, để anh ấy nằm yên bằng không anh ấy sẽ chết! Tôi phải gọi xe cứu thương đến ngay mới được.

Chi Quyên bối rối, nghe Phong nói vậy. Nàng hiểu ngay, kiến thức phổ thông cho biết phải để Phầm nằm phẳng. Mặt Phầm tái mét, máu đang rỉ ra ở miệng. Chắc anh chết mất! Chi Quyên nghĩ. Nàng cúi xuống, mở trừng đôi mắt...

- Anh Phầm, anh không có quyền chết. Anh mà chết là em không sống nổi. Phầm nằm đấy, mắt mở, đầu óc vẫn còn tỉnh, nhưng không nói được gì.

Tiếng xe cứu thương đã vang lên ngoài ngõ. Những người áo trắng chạy vào. Chi Quyên đứng lặng ở đấy. Không biết làm gì hơn là đưa mắt nhìn. Phầm được mang lên xe, Chi Quyên định chạy theo, nhưng Lạc Phong đã chặn lại.

- Vào nhà... Thay quần áo đi!

Bấy giờ Chi Quyên mới sực nhớ ra. Mình vẫn còn mặc áo ngủ, nàng vội vã chạy vào phòng riêng thay áo. Vừa thay áo xong, đã nghe bên ngoài có tiếng hét của Túy Vy.

- Chị Oì, em không phải là khỉ.

Chi Quyên chạy vội ra. Vừa kịp thấy ba ông cảnh sát với còng trên tay vây quanh Túy Vy. Trong khi Túy Vy lùi ra sau trốn lánh, vừa trốn nó vừa hét.

- Chị Oi chi, em đâu phải là người xấu, em cũng đâu có làm gì sai đâu?

Chi Quyên chạy tới bên Túy Vy. Bên ngoài tiếng xe cứu thương đã chạy đi. Vậy là Chi Quyên không thể theo xe rồi. Lạc Phong vệt đám đông bước vào nói.

- Tôi đã hỏi rồi, họ sẽ đưa Phầm đến bệnh viện.

Chi Quyên nói.

- Anh sẽ báo cho gia đình anh biết chứ?

- Cảnh sát họ đã báo rồi.

Lạc Phong bước ngay ra ngoài. Chi Quyên đặt tay lên vai Vy. Cảm nhận được sự sợ hãi của nó, trong khi vị cảnh sát đã đưa còng khoá tay Vy lại. Vy vừa vật vã, vừa hét.

- Chị Oi, chị, em đâu phải là con khỉ đâu? Em không phải là khỉ.

Chi Quyên van xin.

- Chú cảnh sát! Chú làm ơn đừng đưa em tôi đi. Tôi sẽ theo mấy chú về bót. Vì... em tôi nó không hề biết điều nó đã làm. Nó không ác tâm đâu. Chú cảnh sát. Chú muốn bắt giữ thì hãy bắt tôi đi, đừng bắt nó tội nghiệp...

Chợt có một bà mập mập bước ra, tru tréo.

- Thằng đó là thằng điên đấy. Hãy nhốt nó lại, lần trước nó đã đánh con trai tôi suýt toi mạng. Nó điên đấy.

Chi Quyên quay lại thì ra là bà mẹ của Chí Công. Chi Quyên đau khổ.

- Tại sao bác nói vậy? Bác biết rất rõ mà bác Trương. Bác chụp mũ em cháu làm gì? Bác muốn thế nào cũng được, hãy tha cho thằng em của cháu.

Đám đông hàng xóm đứng bu ngoai cửa, nhưng chẳng ai nói giúp một lời cho Túy Vy Trái lại họ như sợ Chi Quyên nhờ vả, một số lùi ra sau. Chi Quyên tức muốn khóc. Một vị cảnh sát chột đặt tay lên vai Chi Quyên an ủi.

- Cô gái này, cô đừng buồn, đây là khu vực của chúng tôi nên chúng tôi phải thi hành bổn phận. Người gây án phải được đưa về tạm giữ. Nếu nạn nhân không bị nặng lắm và không đưa đơn kiện có thể phạt vạ rồi thả thôi.,

- Nhưng nếu... Nạn nhân bị thương nặng thì sao?

- Nó trở thành tội hình sự và như vậy phải đưa ra tòa.

- Như vậy thì... Nhưng mà... em tôi nó đâu phải cố ý... Nó như một đứa con nít... Ở đây ai cũng biết điều đó mà...

Vị cảnh sát rất hòa nhã.

- Hãy yên tâm, cô ạ. Chúng tôi hiểu rõ tính chất công việc. Em trai cô hành động ở trạng thái vô thức. Có lẽ khi ra tòa sẽ có bác sĩ pháp y giám định mà.

- Nhưng nếu tôi có chứng để chứng minh là em trai tôi có trí năng kém phát triển thì sao? Tôi có cả tập hồ sơ của mấy bệnh viện chứng minh điều đó. Các ông chờ nhé, tôi sẽ mang ra.

Vị cảnh sát kiên nhẫn giải thích.

- Không được đâu, cô gái a... Những y chứng đó cô chỉ xuất trình khi ra tòa. Vả lại, nó cũng không giúp gì được cho cô đâu. Trái lại, nó khiến cho người ta có lý do để giữ cậu ấy lại bệnh viện tâm thần

thôi.

- Có nghĩa là... Chắc chắn là em trai tôi sẽ bị giam giữ? Mãi mãi nó không được thả ra ư?

Viên cảnh sát nói.

- Không đến nỗi như vậy. Bây giờ cô hãy cầu nguyện đi. Cầu nguyện cho nạn nhân không chết và gia đình nạn nhân không khởi tố, thì em trai cô sẽ được tha.

Rồi ông ta đặt tay lên vai Túy Vy, ra lệnh.

- Đứng dậy, theo chúng tôi đi nào!

Túy Vy lùi phía sau, khóc lớn.

- Chị Oí chị... Em không đánh người xấu nữa! Em sẽ không đánh người xấu nữa... Em không đi đâu, em không thích ở trong lồng, em không thích đâu.

Chi Quyên đau khổ nhắm mắt lại, nước mắt chảy dài.

- Em đi đi, Túy Vy... Hãy theo mấy bác ấy đi. Mấy bác cảnh sát là người tốt, em đi đi, rồi mai chị sẽ bảo lãnh em ra mà... Hãy tin chị.

Túy Vy vùng vẫy.

- Em không đi! Em không đi đâu! Em không đi đâu cả, chị Oí hãy cứu em! Chị Oí chị! Cha ơi cha! Cha ở đâu!

Chi Quyên tựa đầu vào tường, nước mắt chảy dài, Chi Quyên nghẹn lời nói với Túy Vy.

- Túy Vy... Chị cũng đang cần cha! chị cũng đang muốn có cha bên chị đây.

Cảnh sát hợp lực đẩy Túy Vy ra khỏi nhà... Vy không làm sao cự được, nó bị kéo xệch đi. Vy vẫn luôn mồm hét.

- Chị Oì, em không thích ở trong lồng, chị Oì! Đừng bắt em ở trong lồng, chị Oì! Đừng bắt em ở trong lồng, chị Oì!

Tiếng hét của Túy Vy làm Chi Quyên nát lòng. Nàng quy người xuống ngồi tựa vào vách. hai tay Quyên ôm chặt lấy tai. Nhưng tiếng hét của Túy Vy vẫn rõ mồm một.

- Chị Oì. Em không thích bị nhốt ở trong lồng, chị Oì! Đừng bắt em ở trong lồng...

Cuối cùng, rồi chiếc xe cảnh sát cũng nổ máy chạy đi, mang theo Túy Vy. Dám đông tản đi. Bốn bề trở nên yên lặng.

Chi Quyên vẫn ôm đầu ngồi đấy. Bất động như đã hoá đá lâu rồi.

Chương 17

Buổi trưa hôm ấy, Chi Quyên mới đến bệnh viện. Trước đó Chi Quyên cũng đã đến bót cảnh sát thăm Vy với một mớ quần áo và vật dụng cần hàng ngày cho nó. Ôm gói đồ trên tay mà lòng trăm nỗi, bước vào phòng thăm nuôi, Chi Quyên chỉ được hứa chuyển lại đồ vậy, chứ không được gặp mặt em. Vị cảnh sát nói.

- Thật khó khăn lắm, chúng tôi mới khiến cậu ấy ngồi yên được.

Chi Quyên không biết cảnh sát đã xử dụng phương thức gì để Túy Vy chịu ngồi yên. Nàng muốn hỏi nhưng không mở lời được, chỉ buồn bã chấp nhận. Từ sau sự việc xảy ra, Chi Quyên cảm thấy đầu như mất cả suy tưởng. Cái gì cũng chấp nhận với nước mắt thôi. Vị cảnh sát phụ trách có vẻ cảm động ông ta an ủi Chi Quyên.

- Thôi cô về đi, nếu vài hôm nữa mà không có đơn thừa của gia đình nạn nhân, có lẽ chúng tôi sẽ cho cô bảo lãnh cậu ấy ra. Được chứ?

Chi Quyên yên lặng gật đầu. Viên cảnh sát tiếp.

- Cậu ấy được chúng tôi giữ tại đây coi như rất an toàn cho bản thân. Không bị người ta trả thù, không bị đánh đập và cũng không thể gây án tiếp tục... Vậy thì còn gì mà cô không yên tâm?

Chi Quyên thấy có lý. Rồi khỏi bót cảnh sát với trạng thái thần thờ để rồi ghé qua bệnh viện.

Mới bước đến cửa bệnh viện, đã thấy Lạc Phong ra đón và trấn an.

- Anh ấy nằm ở phòng 508. Cô yên tâm. Anh ta không chết đâu.

Chi Quyên ngẩng lên nhìn trời cảm ơn, lòng tê tái. Phong đã nắm lấy tay nàng nói.

- Đi này... lại ghé đằng kia nghỉ một chút. Tôi thấy hình như cô muốn ngất xỉu rồi đấy.

Chi Quyên máy móc nghe theo. Nàng nhìn Lạc Phong, Phong hiểu ngay nói.

- Để tôi nói hết cho cô biết. Bác sĩ đã khám xong. Anh ấy bị gãy hai thanh xương sườn, xương tay trái một khúc, tổn thương nội tạng, hình như lá lách bị bể nên phải giải phẫu. Bây giờ việc giải phẫu đã hoàn tất. Cả người anh ấy được bó bột. Tôi đã hỏi trực tiếp bác sĩ. Họ cho biết Phàm không chết. Không mang thương tật bên ngoài nhưng tối thiểu phải nằm viện ba tháng.

Lạc Phong ngưng lại một chút, tiếp.

- Thật tình tôi không hiểu, tại sao Túy Vy lại ra tay mạnh như vậy. Mà cái tay Phàm cũng kỳ, sao lại không trả đòn. Không lẽ anh ta không hề đập lộn qua sao?

Rồi quay qua nhìn Chi Quyên, thái độ của Chi Quyên làm Lạc Phong bứt rứt.

- Tôi xin lỗi Chi Quyên nhé. Đúng ra tôi không nên dạy cho Túy Vy đánh lộn. Tại tôi mới ra cơ sự này.

Chi Quyên chỉ lắc đầu buồn bã.

- Đấy chẳng qua là định mệnh... Tôi biết cái số tôi phải gánh... Nhưng biết mà vẫn không thoát được.

Lạc Phong bứt rứt tóc. Anh chàng không biết phải làm gì để xoa dịu nỗi buồn cho Chi Quyên, chỉ hỏi.

- Còn Túy Vy ra sao?

Chi Quyên hướng mắt về phía thang máy, nói.

- Còn bị cảnh sát giữ. Thôi để tôi vào thăm anh Phầm.

Lạc Phong đưa tay ngăn lại.

- Chi Quyên!

- Sao?

- Cả nhà họ âu đều có mặt ở đây. Họ có vẻ căm phẫn lắm. Chắc chắn là họ sẽ không tha cho Túy Vy đâu. Cô phải cẩn thận đấy.

Chi Quyên nhìn Phong, gật đầu. Phong tiếp.

- Chi Quyên có cần tôi giúp điều gì không?

Chi Quyên như suy nghĩ, lại lắc đầu. Phong nhìn Chi Quyên rồi nói.

- Ô! Cái thần sắc cô thế này, tôi chẳng làm sao yên tâm hay là để tôi cùng đi với cô lên lầu?

Chi Quyên lắc đầu.

- Thôi anh đi lo cho Túy Vy đi.

Lạc Phong sốt sắng.

- Cũng được. Để tôi mua thêm món gì cho cậu ấy.

Chi Quyên gật đầu, rồi bơ phờ bước lên lầu.

Đến lầu năm, Chi Quyên bước ra thang máy. Đi tìm và sau cùng Chi Quyên đã tìm ra số phòng 508. Chiếc phòng nằm ở cuối dãy hành lang phía trước có một phòng nhỏ với hai hàng ghế. Cửa phòng bệnh đóng kín với tấm biển "Không tiếp khách". Chi Quyên đứng chững ra đấy không dám gõ cửa. Có một y tá đẩy xe thuốc đến với

mấy chai huyết thanh. Thấy Chi Quyên, cô ngạc nhiên hỏi.

- Cô muốn thăm bệnh à?

Chi Quyên gật đầu. Cô y tá vừa đẩy cửa bước vào vừa nói.

- Để tôi hỏi giùm xem họ tiếp không nhé?

Chi Quyên đứng yên. Phầm chỉ ngăn cách với nàng bằng một cách cửa mỏng thôi, vậy mà sao lại có vẻ xa xăm quá.

Một lúc, cửa bật mở. Người xuất hiện ngay cửa là ông Yên. Dáng dấp cao lớn. Giọng nói của ông Yên thật lạnh.

- Là cô à? Cô muốn gì nữa chứ?

Chi Quyên lúng túng van nài.

- Tôi... tôi... tôi muốn vào thăm anh ấy.

ông Yên giận dữ.

- Thằng em trai điên của cô đã làm con trai tôi suýt chết. Tôi đang cứu nó. Từ đây về sau vĩnh viễn cô không được phép gặp con tôi. Nếu cô còn chút lương tâm, thì tôi khuyên cô đừng bao giờ gặp con tôi nữa. Cô hiểu không? Sau sự kiện này xảy ra, nó sẽ không cần cô nữa đâu, nó căm thù cô. Nó không muốn thấy mặt cô. Bây giờ cô hãy đi đi, đi thật xa càng tốt... Cô hãy để cho gia đình chúng tôi yên ổn... Đừng quấy rầy nữa.

Rồi giọng nói của ông trở nên đe dọa.

- Tôi sẽ có cách ứng phó với cô. Cô nên nhớ điều đó. Tôi sẽ cho thằng em trai của cô ngồi tù rục xương. Không bao giờ được tự do nữa đâu.

ông bỏ vào trong, đóng sập cửa lại, không thềm nhìn lấy mặt Chi Quyên.

Chi Quyên đứng chựng đấy, thật lâu mới lại ghé ngồi xuống. Chi Quyên ngồi như vậy, mắt nhìn vào cửa phòng bệnh chờ đợi... Cô y tá đẩy xe thuốc bước ra, hiếu kỳ nhìn Chi Quyên rồi bỏ đi... Một lúc, mấy bác sĩ và y tá khác bước vào, rồi bước ra... Chẳng ai màng đến Chi Quyên cả.

Cứ như vậy bác sĩ, y tá, thân nhân, bạn bè... Ai cũng vào được, chỉ có Chi Quyên, Chi Quyên như khúc gỗ mất cả mọi cảm xúc, ngồi đấy. Chỉ với một mục đích duy nhất. Gặp chàng nhưng gặp bằng cách nào đây. Cuối cùng rồi cái ngồi suốt buổi của Chi Quyên cũng khiến một cô y tá thắc mắc, cô bước tới.

- Cô đang đợi ai vậy?

Chi Quyên ngẩng lên, lẩm bầm.

- Tôi muốn vào thăm anh ấy.

- Người bệnh ở phòng 508 à?

Chi Quyên gật đầu. Cô y tá ngập ngừng.

- Hay là hai ba hôm nữa cô đến đi. Hôm nay họ không chịu tiếp khách lạ.

Chi Quyên lắc đầu.

- Vậy tôi sẽ ngồi đây chờ.

Cô y tá ngạc nhiên.

- Chờ hai ba hôm được à? Thế cô là gì của ông ấy.

Chi Quyên lắc đầu.

- Không là gì cả.

Cô y tá chau mày rồi bỏ đi. Cô này thật lạ, chắc có bệnh gì đây. Chi Quyên tiếp tục ngồi một cách kiên nhẫn. Ai ra vào mặc ai, Chi Quyên không còn quan tâm, nàng như hoá đá giữa mùi cồn và mùi thuốc.

Cửa phòng bệnh lại mở, có hai người bước ra. Chi Quyên nhìn lên thì ra là hai anh em Phạm Hảo và Đình Thư, cô nàng Đình Thư vừa trông thấy Chi Quyên đã hét lên với ông anh.

- Ồ! Anh nhìn xem, ai kìa!

Rồi Đình Thư định bước về phía Chi Quyên, nhưng Hảo đã kéo giật lại.

- Thôi được rồi, chuyện của người ta em can thiệp vào làm gì?

Nhưng Đình Thư không buông tha, phủi tay anh. Cô ta bước tới ngồi cạnh Chi Quyên.

- Cô ngồi đây làm gì vậy?

Chi Quyên trả lời một cách máy móc.

- Tôi muốn được gặp anh ấy.

Đình Thư tròn mắt nhìn Quyên như nhìn một quái vật.

- Cô muốn gặp anh Phạm à? Cô để thằng em cô đánh anh ta trận suýt chết, vậy còn chưa đủ sao? Còn gặp làm gì nữa. Em cô điên như vậy sao không bỏ vô nhà thương điên đi, để ở ngoài làm gì?

- Nó không điên.

- Vậy mà còn nói không điên à? Bác Yên đã cho người đến đấy điều tra Lối xóm ai cũng bảo đó là thằng điên. Chỉ có thằng điên mới đánh anh Phấn đến độ như vậy. Bác Yên còn hăm là sẽ xử trí chị em cô Cô nên nghe tôi khuyên. Bỏ đi thật xa, khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

- Nhưng tôi muốn gặp anh ấy bây giờ!

Đình Thư ngạc nhiên.

- Hừ! Tôi thấy hình như đầu cô cũng có vấn đề đấy. Anh Phấn hận cô còn hơn hận kẻ thù làm sao anh ấy chịu gặp cô chứ?

Lời của Đình Thư làm Chi Quyên bàng hoàng. Có thật vậy ư? Chi Quyên cúi đầu nhìn xuống. Đình Thư thấy lời của mình làm Chi Quyên lung lay nên nói thêm.

- Không phải tôi muốn ám chỉ gì cô, nhưng mà cô Quyên này, cô đã có một Lạc Phong rồi, Thế là tốt quá, còn cần chi anh Phấn nữa. Chơi với bạn trai mà muốn bắt cả hai tay là không tốt đâu. Cô làm vậy, để cho Phấn bắt gặp, còn bảo em trai mình ra đánh người, không phải là quá quái lắm ư?

Đình Thư càng nói càng có vẻ bất bình.

- Dù gì đây cũng là một nước có pháp luật cơ mà. Nhà Bác Yên chỉ có một thằng con trai duy nhất, nếu có bề gì xảy ra, mười mạng nhà cô cũng không đủ để đền bù một anh Dương Phấn.

Hảo kéo em gái đứng dậy nói.

- Ồ! sao em nói nhiều vậy? Chuyện này có dính líu gì đến em đâu? Ẩn khúc bên trong thế nào em cũng không rõ, nói nhiều không tốt đâu. Thôi ta đi nào.

- Sao lại chưa rõ ràng?

Đình Thư còn muốn nói nữa, nhưng đã bị Ông anh kéo đi. Vừa đi Đình Thư còn hậm hực nói.

- Thế này thì có nghĩa là... Em trai cô ả bị điên. còn cô ả... thì ít ra cũng không bình thường.

Chi Quyên cúi đầu nghĩ ngợi, lời của Đình Thư như văng vẳng bên tai.

- Anh Phẫm đang hận cô như hận kẻ thù, làm sao anh ấy chịu gặp cô?

- Chơi với bạn trai, không nên bắt cá hai tay... Đã lỡ để anh Dương Phẫm bắt gặp... Như vậy... là thế nào?

Dương Phẫm đã nói vậy? Có nghĩ là chàng đã nghĩ giữa ta với Lạc Phong có điều mờ ám? Chi Quyên cắn mạnh môi. Thôi được! Anh Phẫm. Vậy là ta có thể chia tay nhau. Ta sẽ không còn gặp nhau nữa... Điều đó không quan trọng nhưng mà... không nên chia tay trong cái hiểu lầm như thế... Dương Phẫm, em phải gặp anh! Em phải gặp anh để nói rõ mọi thứ.

Đèn ở hàng lang chợt cháy sáng. Ồ! Thế này có nghĩ là trời đã tối rồi ư? Vậy là ta ngồi đây một buổi chiều. Một ngày đã trôi qua Một ngày mà sao lại dài như một thế kỷ. Tất cả những cái mà Chi Quyên đã có. Tình yêu, tình cảm quá khứ, tương lai... Tất cả thế giới riêng tư đã tan nát. Chàng đã hận ta! Người nhà họ âu đã không cho ta gặp chàng. Vy thì bị giam, vậy mà họ còn tìm cách đối phó với cả hai chị em nàng. Đối phó? Chi Quyên cắn mạnh môi. Nàng cảm thấy có vị mặn. Máu đã chảy ra... không phải chỉ ở miệng mà còn ở cả trái tim. Đối phó? Cần gì phải đối phó? Cuộc đời của Chi Quyên thế này chưa đủ khổ ư? Nhà họ âu còn muốn đặt Chi Quyên ở vị thế nào nữa? Còn cảnh nào khổ hơn nữa? Chi Quyên nhìn về phía cửa. Cách cửa ngăn cách Chi Quyên với Phẫm. Ở đây đã có hai thế giới

cách biệt. Nhưng mà... Anh Phẫm! Em muốn gặp anh, có gặp rồi chết đi cũng được.

Trong lúc Chi Quyên ngồi như pho tượng ngoài cửa, thì âu Dương Phẫm vật vã với thuốc gây mê và thuốc giảm đau trên giường bệnh. Phẫm thấy toàn thân nhói đau. Cái ý thức vẫn còn đó. Muốn mở mắt ra mà mở không nổi. Chi Quyên em ở đâu? Chi Quyên... Lò mờ trước mặt là đám đông... Cha mẹ, chị Nhi Phương, dì cậu vú Chân... thân nhân, Bác sĩ, y tá... Nhưng mà sao không thấy Chi Quyên? Chi Quyên! Em ở đâu chứ? Thấy Phẫm mở mắt, mọi người bu lại. Bà Yên với đôi mắt sưng húp trờ tới trước tiên, bà sờ lên nhưng băng vải quần thạch cao quanh người Phẫm, khóc òa. Dương Phẫm con. Con thấy thế nào? Con đau không? Phẫm, con thấy đấy, con bị người ta đánh như vậy, mẹ làm sao không đau lòng...

ông Yên kéo vợ ra, nói.

- Em làm gì khóc mãi vậy? không hỏi xem nó cần gì?

Rồi ông bước tới cúi nhìn con trai.

- Phẫm, con thấy sao? Con cần gì? Muốn ăn gì không? Chỗ nào đau con nói đi bác sĩ đang ở đây này.

Phẫm nhìn cha, mẹ rồi nhìn đám đông. Đầu óc như có cái gì hiện lên mà không rõ ràng. Chi Quyên em ở đâu? Chi Quyên, sao em không đến đây? Em tàn nhẫn như vậy sao? Anh cần gặp em. Anh rất cần gặp em trong lúc này!

Trán của Phẫm lấm tấm mồ hôi. Cô y tá đặc biệt vội móc khăn ra chậm lấy. Đừng có đụng đến tôi! Tôi chỉ cần Chi Quyên thôi! Chi Quyên, sao em không lại? Em phải đến để anh xin lỗi em chứ? Chi Quyên! không lẽ em tàn nhẫn như vậy? Phẫm đảo mắt nhìn quanh... Mồ hôi lại đổ ra ướt trán. Phẫm nghe Nhi Phương nói.

- Nói muốn nói chuyện. quý vị tránh ra, để nó nói.

Nhưng đám đông không lùi ra, lại hỏi.

- Phầm con muốn nói gì đấy, cứ nói đi.

Cuối cùng Phầm nghe giọng mình của chính mình, như thều thào.

- Chi Quyên! Chi Quyên! Sao em lại tàn nhẫn như vậy?

Rồi Phầm nhắm mắt lại. Mọi thứ như tan biến... Tiếng nói của mọi người như vang xa... xa dần... Phầm ngả đầu qua một bên. Bà Yên thấy con như vậy, sợ hãi.

- Ô, nó làm sao rồi! Làm sao vậy?

Vị bác sĩ bước đến, bắt mạch.

- Không sao đâu. Thuốc giảm đau đang tác dụng đấy. Mọi người hãy tránh bớt ra, để không khí cho cậu ấy thở. Có lẽ giấc ngủ này sẽ kéo dài đến sáng. Quý vị về cả đi. Ở đây có cô y tá đặc biệt chăm sóc đủ rồi.

Bà Yên lắc đầu.

- Không được, tôi phải ở lại đây với con tôi!

Nhi Phương can thiệp.

- Mẹ, bác sĩ nói đúng đấy, đừng ai ở lại đây cả, ta nên ra ngoài thôi.

Đây là phòng bệnh thương hạng nhất, nên gồm có hai phòng nhỏ, một cho người bệnh nằm, còn một coi như phòng khách nhỏ. Có salon, bàn trà... Đám đông kéo qua phòng khách. Bà Yên vừa đi vừa có vẻ bức dọc, nói.

- Thật tình tôi không biết, cái con nhỏ Chi Quyên này đã làm gì mà

thằng Phẫm bảo là tàn nhẫn, làm nó đau khổ như vậy.

Một người bà con chen vào.

- Thì đánh nặng như vậy quá tàn nhẫn rồi còn gì?

Nhi Phương suy nghĩ rồi nói.

- Tôi không nghĩ như vậy đâu. Lúc đầu chắc là phải có chuyện gì đây. Cái mà Phẫm nó bảo là tàn nhẫn, không phải trên phương diện thể xác... Quý vị không nghe được cách nói của nó sao? nó đang nói hai chữ đó một cách tuyệt vọng.

ông Yên nói.

- Cha biết nó định nói gì rồi. Cha đã cho người đến đấy dò hỏi. Lối xóm họ cho là trước đó đã có một trận cãi nhau...

ông rít một hơi thuốc rồi nói.

- Tất cả cũng do thằng Lạc Phong thôi... Cái thằng con khờ khạo của tôi... Lần này đúng là lao đầu vô chỗ tử. Đặt tình cảm mình không đúng chỗ, nên mới bị người ta đập một trận như vậy... Được rồi... Cứ xem đi... Tôi sẽ không dung thứ cho chuyện này đâu... Tôi đã nói với luật sư Trương rồi... Ông ấy đã đưa đơn lên tòa... Chị em nó sẽ biết tay tôi.

- Cha đừng quá tin lối xóm của cô ạ Có khi họ ganh ghét. Đúng hay sai gì cũng nên chờ Phẫm bình phục đã. Hỏi rõ rồi hãy phát đơn kiện... Biết đâu tất cả là do hiểu lầm?

ông Yên trừng mắt nhìn Nhi Phương.

- Hiểu lầm à? Để thằng Phẫm đầy thương tích như vậy mà còn cho là hiểu lầm à? Nếu hiểu lầm mà gây án như vậy thì cũng là tội. Tội vô ý gây thương tích. Cũng đủ để ở tù!

Nhi Phương yên lặng không dám cãi ý cha... màn đêm đã buông xuống. Người nhà của Phầm gọi điện thoại đến nhà hàng đặt cơm. Tồi mọi người quây quần bên bàn cơm, nhưng chẳng ai ăn được gì. Sau đấy chợt cô y tá có vẻ hiểu kỳ nói.

- Không hiểu sao từ sáng tới giờ, có một cô gái cứ ngồi bên ngoài không làm gì cả.

Nhi Phương ngạc nhiên.

- Cái gì? Bên ngoài có một cô gái à?

ông Yên giận dữ đứng dậy.

- Cô ta còn chưa đi à? Nhân viên an ninh của bệnh viện đâu? Sao không đuổi cô ta đi đi!

Nhi Phương ngăn lại.

- Cha! Để con ra nói chuyện với cô ấy.

- Có cái gì để nói chứ? Con bé đó rất lẻo lự, không nói lại nó đâu. Chỉ có nước đuổi nó đi thôi. Cứ cho nó biết, đừng hòng tơ tưởng đến thằng Phầm. Không đạt được mục đích đâu.

Nhi Phương bước ra ngoài, thấy ngay Chi Quyên đang ngồi co ro trên ghế. Nhi Phương chợt thấy thương hại., bước tới.

- Cô Quyên này... Chi Quyên.

Chi Quyên nhìn lên, khuôn mặt xanh xao.

- Tôi... Tôi có thể gặp anh ấy không?

Nhi Phương xúc động ngồi xuống cạnh Chi Quyên.

- Không được Chi Quyên ạ. Phẫm đã ngủ. Cô vào đấy cũng không ích gì... Vả lại, có cha tôi trong đấy.

Chi Quyên gật đầu buồn bã nói.

- Tôi biết, ông ấy không cho tôi gặp Phẫm. Anh ấy thế nào? Khỏe rồi chứ?

Nhi Phương xoa xoa tay Chi Quyên.

- Cô biết mà. Nó đau khổ lắm. Nhưng cô yên tâm, nó còn trẻ, có sức khỏe. Rồi nó sẽ hồi phục nhanh chóng thôi.

Phương nhìn Chi Quyên thăm dò, một chút nói

- Cô có thể cho biết... Tại sao lại có chuyện đánh nhau như vậy không?

Chi Quyên cúi đầu nhìn xuống. Thật lâu mới nói.

- Tại vì... anh Lạc Phong.

à! Thì ra cha đã điều tra chính xác. Nhi Phương nghĩ rồi thở dài. Chi Quyên không hiểu điều Nhi Phương đã nghĩ, hỏi tiếp.

- Anh ấy đã tỉnh lại chưa?

Nhi Phương giật mình.

- Phẫm à? à... cũng đã tỉnh lại.

- Thế... Thế... Anh ấy có nói đến tôi không?

- Có.

Lời của Nhi Phương làm Chi Quyên sung sướng nhìn lên. Nàng run giọng hỏi.

- Anh ấy nói gì?

Nhi Phương không muốn nói nhưng nhìn ánh mắt như khẩn cầu, như chờ đợi của Chi Quyên, nàng thấy không thể giấu giếm nên nói.

- Tôi không biết chuyện xảy ra giữa mấy người như thế nào, nhưng Phẩm có vẻ đau khổ lắm. nó nói...

Nhi Phương ngưng lại nhìn Chi Quyên một chút, rồi tiếp.

- Nó nói là... "Cô tàn nhẫn lắm"... Tôi thì không hiểu tại sao nó lại nói vậy.

Chi Quyên bàng hoàng, nàng có cảm giác như vừa bị giáng một đòn mạnh vào đầu. Chi Quyên lại nhìn xuống. cái thái độ của Chi Quyên làm Nhi Phương xúc động. Phương muốn nói một cái gì để an ủi, nhưng chưa kịp thì cửa phòng bệnh đã mở. Ông Yên bước ra với thái độ giận dữ.

- Nhi Phương, con làm gì đấy?

Nhi Phương đứng dậy, lúng túng nhìn cha.

- Da... Con chỉ muốn tìm hiểu sự thật!

- Không ai cần con nói chuyện đó.

ông Yên nói, rồi trừng mắt nhìn Chi Quyên.

- Cô định để tôi gọi cảnh sát đến đây à? Hừ, con trai tôi nó thù cô, nó hận cô. Nó không muốn gặp mặt cô nữa, cô biết không? Tôi yêu cầu cô hãy rời khỏi đây ngay lập tức, đừng có quấy rầy chúng tôi nữa. Ngày mai hoặc là hôm nào thuận tiện tôi sẽ đến gặp cô để nói

chuyện sau.

Chi Quyên ngớ ngàng đứng dậy. Nàng hiểu mọi thứ đã hết rồi. Chi Quyên nhìn ông Yên nói.

- Vâng, tôi sẽ đi, tôi sẽ không quấy rầy ông nữa đâu. Bởi vì bây giờ... không có ai cần sự hiện diện của tôi cả.

Nói xong, Chi Quyên làm lùi bước. Hành lang bệnh viện dài hun hút... Bóng Chi Quyên lẻ loi đi mãi đến tận cầu thang.

Chương 18

Suốt đêm Chi Quyên không ngủ được. Ngồi thờ người trên ghế, Chi Quyên hết nghĩ đến chuyện này lại sang chuyện khác. Lời dặn dò của cha trong cơn bệnh kịch, bàn tay của Vy được cha tận đặt lên tay Chi Quyên. Mãi đến giờ phút này, Chi Quyên vẫn không quên ánh mắt cha lúc đó. Không một lời nói, nhưng ánh mắt kia đã nói lên đủ thứ: Sự mong mỏi, tin cậy Chi Quyên sẽ nuôi em mãi đến lúc trưởng thành. Chi Quyên đã nhìn cha với cái gật đầu, một mặc ước sẵn sàng với trách nhiệm. Từ đó, định mệnh đã gắn chặt Túy Vy với đời Chi Quyên.

Thật ra thì, nếu không có sự yêu cầu của cha, Chi Quyên vẫn thấy mình có bổn phận đó. Cùng một huyết thống, chị em ruột thịt làm sao có thể bỏ nhau? Vả lại Chi Quyên cũng rất thương yêu em. Bây giờ, đứng trước cơn giông bão, Chi Quyên càng hiểu một cách thấm thía hơn ánh mắt của cha Chi Quyên biết, cha đã tiên liệu sự khó khăn mà Chi Quyên sẽ gặp.

Thôi thì vậy cũng được. Hãy để cho Phẫm hận, Phẫm hiểu làm. Chi Quyên nghĩ. Nhưng mà không hiểu sao Chi Quyên bảo lòng như vậy mà vẫn bứt rứt. Tại sao ta lại đau khổ. Tại sao có vẻ không cam lòng. Cái cánh cửa bệnh viện mỏng manh kia đã ngăn cách Chi Quyên với Phẫm. Phẫm đang hận ta, Phẫm không muốn nhìn thấy mặt ta nữa... Như vậy thì cuộc đời này còn gì để luyến tiếc nữa đâu? Sống với chết thật ra chẳng có gì khác lạ. Chi Quyên tựa người vào ghế mây. Ngôi nhà nhỏ bỗng trở nên thật lạnh. Nhưng mà... Tại sao ta lại nghĩ đến chữ "chết" trong lúc này. Còn Túy Vy nữa mà? một đứa em trai không thể sống tự lực... Không không được. Chết đối với ta chẳng nghĩa lý gì. Nhưng thằng em trai của ta... Rồi sẽ suốt đời sống trong lao khổ. Nghĩ đến đó, Chi Quyên chột rùng mình. Phẫm và Vy đều quan trọng ngang nhau trong cuộc đời ta. Bây giờ Phẫm không cần đến ta. Còn Vy Vy thì khác. Vy hoàn toàn lệ thuộc. Vy không biết oán hận. Không biết nghi ngờ... Bởi vì nó nào có trí không để suy tính nghi kỵ.

Ồ! Trí khôn! Ngộ thật! Chi Quyên chợt thấy buồn cười. Trí khôn là gì? Kẻ thù của nhân loại. Bởi vì nó là nguyên do của bao nhiêu đau khổ, giận dữ, thù hằn, hiểu lầm.

Nếu tất cả con người trên cõi đời này đều có một khối óc thô sơ, đơn thuần như Vy Chỉ phân biệt "xấu" và "tốt" một cách giản dị như Vy, thì làm gì có những xung đột, hiềm khích nhau? Tất cả chỉ tại trí khôn.

Cái khôn vật làm hư người. Chi Quyên lắc đầu. Trong hai mươi bốn tiếng đồng hồ qua, gần như Chi Quyên chỉ làm hai động tác. Gật và lắc đầu. Vy nó đơn thuần như vậy. Tại sao cuộc đời này không chấp nhận được. Có phải vì trên đời này toàn là những người không hay không?

Trời đã sáng, nắng đã xuyên qua khung cửa. Nắng trong mùa đông đã sưởi ấm được không khí... Đêm qua Chi Quyên đã quên cả cài cửa. Chi Quyên nhìn những tia nắng đang chiếu vào. Những hạt bụi nhỏ li ti đang nhào lộn trong nắng, tạo thành ảo giác như đây là một dãy lục lăng. Cuộc đời cũng giống như vậy. Cái ta nhìn thấy chỉ là giả tạo. Chỉ có Vy là tốt phước, vì nó không hề biết phân tích để phân biệt.

Chi Quyên ngồi như vậy thật lâu. Càng nghĩ càng thấy lòng rối rắm, tan nát. Con người Chi Quyên như căng cứng, nhưng mắt cả cảm xúc.

Tám giờ hơn, Phong đến, nhìn Chi Quyên ngạc nhiên.

- Ồ, sao cô lại ở đây. Vậy mà tôi tưởng cô đang ở bệnh viện chứ. Tôi định ghé qua thăm Túy Vy đây, cô có nhắn gì không?

Rồi như nghĩ ra điều gì, Lạc Phong đắc ý nói.

- Tôi đã nói chuyện nhiều với ông cảnh sát họ Lý. Chúng tôi đã nói

chuyện hết sức tâm đắc. Tôi thấy thì làm cái nghề cảnh sát cũng hay, mình có thể bắt giữ kẻ xấu một cách hợp pháp. Tôi thấy họ cư xử với Túy Vy không đến nỗi nào. Họ cũng cho biết là chỉ cần gia đình nạn nhân không kiện là Vy sẽ được thả... Cô đã thương lượng với họ chưa? Phải làm sao cứu nó ra, chứ ở trong tù nó cứ la hét...

Rồi nhìn Chi Quyên, Lạc Phong chau mày nói.

- Cô làm sao vậy? Hình như cô bị bệnh hay sao mà phờ phạc thế?

Chi Quyên cố ngồi thẳng lưng lại.

- Không có. Tôi khỏe lắm không sao đâu, anh đi thăm Túy Vy giùm đi.

- Cô thấy cần giúp gì nữa không?

Chi Quyên suy nghĩ.

- Còn nữa, anh sang nhà họ Trương hỏi xem, cái ông chủ thầu kia có còn muốn mua nhà của chúng tôi không?

- Cô... cô định bán nhà à?

- Vâng.

Lạc Phong ngớ ngàng nói.

- Bán nhà rồi, cô sẽ ở đâu? à... thôi tôi biết rồi. Có phải là cô sắp làm lễ cưới với tay Phàm phải không?

Chi Quyên nhìn Lạc Phong lắc đầu nói.

- Chuyện của tôi mặc tôi, anh hãy làm giúp điều tôi nhờ thôi.

- Tôi sẽ đi ngay.

Rồi Lạc Phong bước ra. Nửa tiếng đồng hồ sau, anh ta quay lại.

- Họ chỉ trả có một trăm ngàn. Nói là cô đồng ý sẽ chòng tiền ngay. Nhưng mà Chi Quyên này, cô đừng có điên. Miếng đất này hạng bét cũng bán được bốn trăm ngàn đồng. Đó cô thấy đấy. Nhà đối diện chúng ta cũng chỉ bằng đây thôi, mà đã bán được đến bốn trăm tám chục ngàn đồng. Chuyện này cô phải suy nghĩ lại mới được.

- Không cần suy nghĩ gì cả. Hãy cho họ biết là tôi đồng ý bán, kêu họ lo giấy tờ đi, càng nhanh càng tốt.

Chi Quyên thật bình thản.

- Được rồi. Vậy ba giờ chiều nhé.

Lạc Phong nhìn Quyên nghi ngờ.

- Cô vẫn bình thường chứ? Sao tôi thấy cô có vẻ làm sao đấy.

Chi Quyên khoát tay.

- Thôi anh làm ơn đi đi. Nhớ chăm sóc Vy cho tôi.

Lạc Phong ra đến cửa còn quay đầu lại.

- Cô có chắc là nhà họ âu họ không kiện không?

- Tôi cũng không biết.

Lạc Phong chững lại, ngạc nhiên.

- Sao vậy? Vậy thì tại sao cô lại bán nhà? Cô định sao chứ?

- Tôi bán lấy tiền lo luật sư cho Túy Vy.

Lạc Phong ngờ ngác hơn.

- Thế này là thế nào? Cô không đùa chứ? nhà họ âu mà họ thừa thì... Họ sẽ biết tôi.

Chi Quyên có vẻ mệt mỏi.

- Anh Lạc Phong. Anh làm ơn bỏ qua cho tôi. Tôi biết anh hiền lành, hướng thiện, anh là người cao thượng... Nhưng là việc anh làm đã gây bao rắc rối phiền hà cho tôi... Bây giờ nếu anh muốn giúp tôi thì tốt hơn anh đừng đụng gì đến nhà họ âu nữa cả.

Lạc Phong nhìn Chi Quyên, biết là Quyên đã nói thật. Anh ta lúng túng một chút nói.

- Chi Quyên, tôi thấy là... Cô đã khổ vì tay Phẫm đó nhiều quá.

Chi Quyên yên lặng không nói. Lạc Phong đứng một chút rồi bỏ đi. Chỉ còn lại Chi Quyên ngồi bất động. Đầu óc bây giờ chỉ có khoảng trống không. "Cô có vẻ quá yêu tay Phẫm, cô đã bị hắn làm khổ nhiều quá". Cái nhận xét của Lạc Phong làm Chi Quyên giật mình. Chính Lạc Phong cũng nhận xét được điều đó. Vậy là Phẫm vô tình quá... Phẫm đã không thấy được.

Chi Quyên ngồi như thế có lẽ rất lâu. Rồi một chiếc xe hơi màu đen ngừng trước cửa. Tiếng động làm Chi Quyên ngược nhìn lên. Ông âu Vân Yên xuất hiện. Dáng dấp cao lớn của ông che khuất cái ánh sáng chói chang bên ngoài không để lọt vào nhà.

ông ta nói.

- Cô Quyên! Tôi có chuyện muốn nói với cô. Cô có đồng ý ra xe để ta chọn một nơi nào đó nói chuyện không?

Thái độ Ông rất hòa nhã. Khác hẳn ngày hôm qua, Chi Quyên đứng dậy một cách thụ động.

- Dạ được.

Chi Quyên ra ngoài khép cửa lại. Bước ra xe ông Vân Yên ra lệnh cho tài xế.

- Đến công ty Đạt Mãi.

- e nổ máy. Trên đường chẳng ai nói điều gì. Ông Vân Yên liếc nhanh về phía Chi Quyên, cô gái vẫn trong bộ áo hôm qua. Không có thêm một chiếc áo khoác. Có lẽ tối qua mất ngủ nên mắt thâm quầng.

Xe ngừng lại trước cổng công ty Đạt Mãi. Chi Quyên đi sau ông Yên. Nàng chẳng quan tâm gì đến cảnh vật chung quanh. Đám nhân viên cung kính. Phòng khách lộng lẫy... Chi Quyên bước một cách máy móc, họ đi vào thang máy lên tận lầu mười hai. Phòng làm việc của ông Giám Đốc.

Đây là một căn phòng rộng lớn. Chỉ có Chi Quyên và ông Yên vào phòng. Ông chỉ ghế salon bảo Chi Quyên.

- Cô ngồi đi.

Chi Quyên ngồi xuống, yên lặng. Ông Yên nhìn Chi Quyên, rồi bấm chuông gọi cô thư ký vào.

- Để tôi gọi phòng ăn mang cà phê và thức ăn điểm tâm đến nhé.

ông Yên nói nhưng Chi Quyên không đáp. Đầu nàng như đang thả tận đâu đâu.

Thức ăn và cà phê đã mang vào. Ông Yên nói.

- Cô Quyên, tôi nghĩ là hẳn sáng nay cô chưa ăn sáng? Mà tôi thì muốn nói chuyện trong trạng thái thoải mái. Vậy cô vừa ăn vừa nói

chuyện với tôi nhé.

Chi Quyên không đáp, bình thản bỏ thêm sữa và đường vào cốc cà phê khuấy đều, hóp một hóp. Mùi cà phê và vị ngọt khiến Chi Quyên trấn tĩnh một chút.

- Xong rồi, ông cứ nói.

Chi Quyên lên tiếng. Giọng nói chắc và đầy cao ngạo.

- Ông muốn gì cứ nói đi.

ông Yên vừa nhả khói vừa nói.

- Cô Quyên này. Tôi nghĩ là chúng ta nên đi thẳng vào vấn đề thì hơn. Cô có thấy là trong chuyện này, thằng em trai của cô đã đánh Phạm nặng như vậy, trên phương diện luật pháp, cậu ấy hẳn gánh trách nhiệm chứ?

Chi Quyên gật đầu. Ông Yên nói.

- Thế cô có muốn cậu em của cô ở mãi trong dưỡng trí viện không?

Chi Quyên lắc đầu. Ông Yên nói tiếp.

- Tôi cũng nghĩ là như vậy. Nhưng mà nếu tôi đưa đơn kiện thì chắc chắn là cậu ấy sẽ bị giữ ở đấy.

Chi Quyên nhìn lên, cà phê làm nàng tỉnh táo hơn.

- Tôi biết ông nghiên cứu pháp luật kỹ lắm!

ông Yên không trả lời câu hỏi của nàng, nói.

- Hiện cậu Túy Vy bị tạm giữ ở bót Nam phải không?

- Tôi nghĩ là ông đã biết điều đó.

- Thế cô có muốn tôi xin bãi nại và bảo lãnh cậu ấy ra không.?

Chi Quyên nhìn thẳng và mắt ông Yên.

- Ông cứ đưa điều kiện đi.

- Nếu tôi bảo lãnh cho cậu ấy ra, thì cô phải lập tức đưa cậu ấy rời khỏi thành phố Đài Bắc này. Đi đâu cũng được, nhưng từ đây về sau mãi mãi đừng để cho thằng Phẫm thấy mặt.

Chi Quyên nhìn ông Yên thật lâu.

- Ông sợ là anh Phẫm gặp lại chúng tôi? Tại sao phải sợ? anh ấy đã hận, đã không muốn gặp tôi rồi cơ mà.

- Nhưng tình yêu bao giờ cũng mù quáng.

ông Yên nói, nhưng ông cũng cảm thấy áy náy. Ông không muốn nói cho Chi Quyên biết là ông phải tìm nàng thương lượng ngay vì suốt đêm qua trong cơn mê sảng. Phẫm đã luôn miệng gọi tên nàng. Cái gọi đó không phải vì "thù hận" mà vì quá "yêu ". Với cái tình yêu nồng cháy cuồng nhiệt như vậy.

ông Yên nghĩ. Không thừa cơ hội này để cắt đứt mọi thứ, thì sau này mãi mãi ông sẽ không còn cơ hội nữa. Làm cỏ phải làm tận gốc, nếu có quyền năng ông đã cho chị em Chi Quyên lên tận Bắc cực. Bởi vì sự hiện diện của Chi Quyên là cả một sự đe dọa cho tương lai của Phẫm. Ông tiếp.

- Nó bây giờ tuy là hận cô, nhưng làm sao biết được sau này, khi gặp lại, tình cảm cũ lại bộc phát thì sao? Vì vậy tôi nghĩ ngăn ngừa trước là tốt hơn.

Chi Quyên bật trực.

- Tại sao ông chống đối tôi một cách mãnh liệt như vậy?

ông Yên suy nghĩ một chút nói.

- Tôi không phải chống đối hay ác cảm gì với cô Trái lại, phải nói là tôi rất có cảm tình với cô nhưng mà cô nên nhớ là... Tình yêu không phải là điều kiện duy nhất để đi đến hôn nhân. Loại bỏ hết những quan điểm hủ lậu, cũ xưa về môn đăng hộ đối đi. Bây giờ chúng ta thực tế một chút. Tôi hỏi cô, nếu cô là tôi, cô có bao giờ chấp thuận cho thằng con trai độc nhất của mình cưới "chị của một thằng điên" làm vợ không? Xin lỗi, tại vì cô đã hỏi một cách thẳng thắn nên tôi phải trả lời một cách thẳng thắn như vậy.

Chi Quyên nhìn ông Yên.

- Để đạt đến mục đích, ông sẵn sàng hành động bằng mọi thủ đoạn?

- Đừng nói như vậy? Cô nghĩ lại xem, chuyện em cô đánh thằng Phẩm, không phải là do tui xúi. Tôi làm sao có thể đành lòng để con của mình mang thương tích đầy người như vậy? Nếu cô muốn ám chỉ chuyện tôi lợi dụng cơ hội này để buộc cô ra đi, thì cô nên nhớ cho rằng... Cái cơ hội đó không phải do tôi tạo ra nhé.

Chi Quyên thẳng thắn nói.

- Tôi không phải nói chuyện Túy Vy đánh anh Phẩm. Mà tôi chỉ muốn nói chuyện của Lạc Phong.

- Chuyện của Hứa Lạc Phong?

- Có người đặt điều nói với anh Phẩm là giữa tôi với Lạc Phong có sự liên hệ mờ ám.

ông Yên bình thản thở khói.

- Không lẽ họ nói mà không có ư?

Chi Quyên nói một cách châm biếm.

- Nếu tôi nói là không có, hẳn ông cũng không tin. Bởi vì chung quanh ông hẳn ít có người trong sạch? ông đã đánh giá đàn bà chúng tôi một cách hẹp hòi, võ đoán, vì có bao giờ ông thấy chuyện đàn bà chúng tôi chỉ sống bằng tình yêu đâu?

ông Yên thấy chạm tự ái, nhưng ông lại cố dần xuống.

- Cô giả thích thế nào, tùy ý. Nhưng chuyện của cô với Lạc Phong thế nào thì chỉ có cô biết thôi.

Chi Quyên ngồi thẳng lưng nói.

- Nếu giữa tôi với Lạc Phong mà có gì, chưa hẳn con trai ông chen chân vào được. Thôi được rồi, có nói thế nào với ông cũng vô ích thôi. Đúng không? Vì trên đời này mình có thể nào mình biết. Trong sạch hay hoen ố thì chính mình nhờ. Chỉ buồn cười một điều, có nhiều người, bản thân họ xấu xa, thói nát nên không muốn chấp nhận chuyện người khác trong sạch. Thôi đủ rồi, ông ạ.

Chi Quyên hất mặt lên một cách kiêu hãnh.

- Tôi chấp nhận điều kiện của ông. Tôi sẽ đưa Túy Vy rời khỏi thành phố Đài Bắc này, đi thật xa, để anh Phẩm không thấy mặt nữa. Ông hãy làm thủ tục để Túy Vy được thả đi!

ông Yên nhìn Chi Quyên. Cô bé này quả lợi hại, ăn miếng trả miếng. Không nể ông chút nào. Cô bé thật kiêu hãnh. Ông chợt thấy lúng túng hỏi.

- Rồi cô định đi đâu?

- Điều đó ông khỏi phải quan tâm!

ông Yên vẫn bút rút.

- Thế đi khỏi thành phố Đài Bắc này rồi, cô sẽ làm gì?

Chi Quyên cười.

- Ông cũng quan tâm điều đó à? Con người mà muốn thì cũng dễ thôi. Nhất là đàn bà con gái chúng tôi... Cùng lắm thì đi làm điểm cũng được.

ông Yên bàng hoàng. Ông giận ra mặt.

- Hừ... Cô tưởng là cô đem cái ví dụ đó ra để... tạo mặc cảm tội lỗi cho tôi à? Cô làm rồi. Tôi không phải là hạng người như vậy.

Chi Quyên nói ngay.

- Tôi biết. Con người ông không bao giờ để mặc cảm dày vò mình. Chuyện của chúng ta hôm nay, chấm dứt ở đây là vừa... Bây giờ ông hãy làm thủ tục cho Túy Vy được tha, bao giờ Túy Vy về, tôi sẽ rời khỏi thành phố này ngay.

ông Yên đáp, ông cảm thấy giận, nhưng không biết giận gì.

- Tốt lắm! Tôi tin cô là người giữ lời. Cô sẽ làm đúng những gì mà mình vừa thảo thuận.

Rồi ông bấm chuông, gọi cô thư ký riêng vào.

- Cô Châu, cô điện thoại cho luật sư Trương ngay, nói ông ấy hãy đến bắt cảnh sát ở quận Nam làm thủ tục để bảo lãnh Túy Vy ra, rồi đưa hấn về nhà an toàn luôn nhé.

- Vâng.

Khi cô thư ký vừa bước ra ngoài. Ông Yên quay sang Chi Quyên.

- Xong rồi nhé. Tôi nghĩ là khi cô về đến nhà thì cậu Túy Vy đã có mặt ở đấy.

Chi Quyên đứng dậy.

- Tốt lắm. Xin cảm ơn. Thôi tôi về.

ông Yên nói.

- Khoan đã. Nghe nói căn nhà cô hiện ở là của cha cô để lại, phải không?

Chi Quyên nói.

- Ông yên tâm. Tôi sẽ bán nó ngay và không viện dẫn bất cứ lý do gì để quay lại Đài Bắc này... Tôi sẽ dứt khoát mọi thứ ở đây.

- Đã có người mua căn nhà chưa, họ ra giá bao nhiêu?

- Chỉ có một trăm ngàn.

ông Yên vội mở ngăn kéo, lấy tập chi phiếu ra.

- Tôi sẵn sàng mua căn nhà đó của cô.

ông viết ngay một chi phiếu năm trăm ngàn đồng đưa cho Chi Quyên.

Chi Quyên cầm lên nhìn con số, rồi ngẩng lên với nụ cười.

- Tôi thấy ông khá rộng rãi đấy, ông à. Nhưng mà ông nên biết là tôi đã nhận lời của ông hôm nay với hai lý do. Lý do thứ nhất là bất khả kháng. Bởi vì, từ sau ngày mẹ cha tôi qua đời, hai chị em tôi đã sống đùm bọc với nhau. Em trai tôi rất sợ ngồi tù, mà ông thì đem

cái tự do của nó ra mặc cả. Tôi không còn cách nào khác. Còn cái lý do thứ hai là Phẩm đã nghi ngờ, đã hận tôi, nên thành phố Đài Bắc không còn là chỗ để tôi còn lưu luyến. Cả hai lý do đó, hẳn ông không rõ đâu. Bởi vì từ nào tới giờ ông đâu biết được tình chị em khăng khít như vậy. Ông cũng không tin chuyện tình yêu lại cao quý như thế... Nhưng dù gì thì ông cũng đã thắng lợi. Ông đã thắng một cách tình cờ...

Chi Quyên lại đưa tám ngàn phiếu ra trước mặt ông âu Vân Yên.

- Còn tám ngàn phiếu này, Con số năm trăm đối với ông chỉ là một con số nhỏ. Nhưng nó lại rất lớn đối với tôi. Ông đã sử dụng nó để mua lại sự bình thản cho tâm hồn. Mua cả tình yêu của tôi. Như vậy với ông là quá rẻ... Còn tôi thì khác. Vì vậy... tôi nghĩ, tốt nhất ông nên giữ lấy. Không cần thiết đâu ông ạ.

Chi Quyên buông tờ chi phiếu lên bàn. Ông Yên nhìn Chi Quyên. Cả hai cứ thế nhìn nhau, cuối cùng Chi Quyên chậm rãi nói.

- Tôi mong là từ đây về sau, sẽ chẳng bao giờ thấy lại ông nữa.

Chi Quyên bỏ đi không quay lại. Ông Yên ngồi đấy nhìn theo. Năm nay ông đã trên 60 tuổi. Vậy mà chưa bao giờ ông thấy bị ai khinh thường thế này. Cái con bé tí xiu kia thật là ngang ngược.

Chưa hết, khi ra đến cửa, Chi Quyên còn quay lại nói thêm.

- Ông âu à. Hình như ông rất khó chịu với những người như em tôi? Nó kém phát triển đấy. Khù khờ đấy. Nhưng mà những người sáng như chúng ta nhiều khi lại bị đát hơn nhiều. Ta thông minh quá nên nhiều lúc trở nên tự phụ, nghi ngờ, tham lam, ngang ngược... tất cả những thói hư đó đều là sản phẩm của sự thông minh. Có bao giờ ông thấy những người khùng họ tự sát không? Chắc là không? Trái lại những kẻ thông minh mới hay tự sát. Vậy thì ta nào có sống hạnh phúc hơn những người khùng phải không?

Rồi Chi Quyên bước ra ngoài, đóng sập cửa lại. Chỉ còn lại một mình ông âu Vân Yên. Ông ngồi đấy hút thuốc. Thuốc hôm ấy không hiểu sao trở nên đắng một cách lạ lùng.

Chương 19

Phẩm chỉ tỉnh dậy mấy ngày sau khi tác dụng của thuốc giảm đau, thuốc an thần mất hiệu lực. Chàng mở mắt ra. ánh sáng lờ mờ của buổi hoàng hôn soi tỏ mọi thứ. Phẩm lắng nghe có tiếng nói chuyện ở phòng ngoài vọng vào. Cô y tá trực bên giường thấy Phẩm tỉnh, quay qua với nụ cười.

- Sao! Khỏe rồi chứ?

- à!

Phẩm chỉ "à" một tiếng rồi nhú mày nghĩ ngợi. Tiếng nói bên ngoài vang vào rất rõ. Một cuộc tranh luận. Phẩm cố gắng nghe. Cố tìm xem có tiếng nói quen thuộc chờ đợi không? Chỉ nghe tiếng Nhi Phương nói một cách xúc động.

- Rõ ràng là cách làm này không chính đại tí nào... Có giải thích làm sao thì chúng ta cũng đã ỷ thế đè người!

Tiếng của bà Yên.

- Nhi Phương. Tại sao con nói vậy được. Người nhà ta bị đánh. Thiệt thòi ở về phía tạ Cha con làm như vậy là nhẹ tay lắm rồi. Không những không thừa gởi, mà còn bảo lãnh cho nó ra. Con còn đòi hỏi gì nữa chứ.

Giọng của Nhi Phương không hết xúc động.

- Nhưng mà, mẹ... sau khi chuyện xảy ra, mẹ không gặp Chi Quyên... Chớ mẹ mà gặp rồi mẹ sẽ thấy rất là tội cho cô ấy.

Giọng của ông âu Vân Yên có vẻ không hài lòng.

- Nhi Phương! Con còn bệnh vực cho nó nữa ư? Cái con bé đó tự

cao tự đại, ương ngạnh... Cha cũng đã tính rồi, cha muốn sắp xếp để nó có được một cuộc sống an nhàn, không thiếu thốn, nhưng mà, tại nó...

Nhi Phương kêu lên.

- Sao lúc nào cha cũng mang tiền bạc ra làm đầu câu chuyện cả vậy? Tiền bạc đâu phải lúc nào cũng vạn năng đâu? Thật cha chẳng hiểu một chút gì về Chi Quyên cả.

Tiếng của Phạm Hảo.

- Thôi đủ rồi! Đủ rồi! chuyện đã thế này, nhưng cũng đã giải quyết xong rồi... Mà em còn lạ gì những người như Chi Quyên nữa chứ...

Phẩm nằm đấy mà tim đập mạnh. Chi Quyên! Chi Quyên! Họ đã làm gì Chi Quyên chứ? Tại sao Chi Quyên không đến? Chắc chắn là Chi Quyên không vô tình như vậy. Nhưng mà tại sao Chi Quyên lại không có mặt... , Phẩm nhớ lại... Mỗi lần giật mình tỉnh lại... Điều không nghe tiếng của Chi Quyên. Tại sao? bất giác Phẩm kêu lên.

- Chi Quyên! Hãy bảo Chi Quyên đến gặp tôi!

Tiếng kêu của Phẩm, vang ra cả bên ngoài. Ông bà Yên, Hảo và cả Nhi Phương đều chạy vào. Phẩm nhìn lên. Không có Chi Quyên. Lòng đau khổ. Phẩm hỏi.

- Mẹ, còn Chi Quyên đâu rồi?

Bà Yên thấy con tỉnh dậy mừng đến phát khóc. Bà không để ý câu hỏi của Phẩm, bà nói.

- Ồ! Con tỉnh rồi à. Hoàn toàn tỉnh rồi chứ? Con có nhận ra mẹ không? ồ! Phẩm, con đã khiến mẹ muốn đứng tim luôn. Con biết không. Mấy ngày qua, mẹ không có chợp mắt được chút nào đâu.

Phẩm chau mày.

- Mẹ! Mẹ nói cho con biết đi! Chi Quyên đâu?

Bà Yên ngẩn ra. Bà quay qua cầu cứu ông Yên.

- Chi Quyên à? Chi Quyên ở đâu hả anh?

Ông Yên bước tới cạnh giường, ông đặt tay lên trán con trai.

- Phẩm, con nên lo chuyện dưỡng bệnh trước, đừng có nghĩ ngợi gì cả... Con cần phải biết là... đàn bà con gái chỉ là một phần trong cuộc đời. Nó chẳng có ý nghĩa gì đâu. Đàn ông bỏ đi mới bị đàn bà làm điên đảo. Con là một thanh niên ưu tú. Có sự nghiệp, có tương lai sáng lạng. Tại sao phải nhớ tới một Chi Quyên tầm thường làm gì chứ.

Phẩm tròn mắt, cái cảm giác nặng nề đè mạnh trên tim. Chàng chợt thấy sợ hãi, cổ gạt tay của cha trên trán xuống. Phẩm hét.

- Máy người đã làm gì Chi Quyên? Tại sao sao Chi Quyên không đến? tại sao?

Bà Yên lúc túng chạy đến bên con trai vỗ về.

- Ồ! Ồ! Con làm sao thế. Bình tĩnh nào! Con xúc động quá coi chừng vết thương đau trở lại. Cái con bé Chi Quyên kia. Nó không có đến đây... Mà cha mẹ cũng không biết nhà nó ở đâu nữa... Có lẽ vì nó thấy em trai nó đánh con, nó sợ ngồi tù, nên không dám lại... Chắc có lẽ nó đã đưa em trai nó bỏ trốn rồi... Bây giờ đâu biết nó ở đâu? Ồ! Mà trên đời này, đàn bà con gái thiếu gì... Con đừng có nôn nóng...

Phẩm nằm đấy. Băng thạch cao hạn chế cử động của chàng. Nỗi đau từ tinh thần đến thể xác làm Phẩm tái hắc mặt. Mồ hôi rịn cả ra trán.

- Con phải gặp Chi Quyên! Con biết gia đình ta không có việc gì không làm được. Hãy đi tìm Chi Quyên đến đây... Con không thể không gặp cô ấy... Con có việc cần nói chuyện với cô ấy!

ông âu Vân Yên bối rối, ông ngồi xuống cạnh giường. Ông nghĩ cách để hoãn binh.

- Phẫm, có phải là con đã cãi lộn với Chi Quyên phải không?

Phẫm mở to mắt. Chàng nghĩ lại, mọi chuyện xảy ra hôm ấy như hiện rõ trong đầu.

- Vâng.

Phẫm chỉ nói được như vậy. Đôi môi như khô cứng. Ông Yên hỏi tiếp.

- Thế con còn nhớ chuyện đã xảy ra như thế nào không?

- Nhớ chứ... Tại con hiểu lầm... Con đã nghi oan cho Chi Quyên... và Vy vì muốn bảo vệ chị, đã đánh con.

Lời của Phẫm làm ông Yên bàng hoàng... Vậy mà ông cứ nghĩ... đấy là do Lạc Phong... hay là đúng như vậy. Nhưng Phẫm lại không muốn nói rằng ông chịu, không làm sao hiểu nổi lũ trẻ trong thời đại này. Từ Chi Quyên đến Phẫm... Tình yêu? Tất cả những thứ đó đều là do tình yêu ư? ông không dần được hỏi.

- Phẫm! có phải con còn giấu nhiều thứ với cha Phải không? Con đến đây, gặp Chi Quyên với Lạc Phong, thế là con nổi giận, hai bên đã cãi nhau... và thằng Túy Vy đã đánh con? Nguyên nhân thế nào khỏi nhắc lại nữa. Cha nghĩ... Chi Quyên chỉ là... chỉ là...

ông Yên ngưng lại... Ông không biết có nên nói xấu Chi Quyên cho Phẫm nghe không. Ông ngại phải ứng bất lợi, nên chuyển qua nói.

- Con phải nên biết là... Nếu con đã nghi oan cho Chi Quyên, thì cô ấy sẽ hờn và không đến đây. Còn nếu con vạch đúng sự thật, thì Chi Quyên cũng sẽ không đến vì xấu hổ. Tóm lại dù thế nào thì Chi Quyên rồi cũng không đến... Phẫm, con đừng có chờ vô ích.

Phẫm nghe cha nói mà mắt đỏ ngầu. Chàng cố dần xuống. Nhưng vẫn không làm sao dần được.

- Cha, con biết, với thể lực của cha, không có chuyện gì cha không làm được. Từ nào đến giờ. Con chưa hề nhờ vả cha điều gì. Bây giờ con nằm ở đây, không thể làm gì được Con muốn cha giúp...

Phẫm đặt tay mình lên tay cha.

- Lâu rồi... hai cha con ta ít có dịp tiếp xúc nhau, tìm hiểu nhau... nên ít cảm thông nhau. Bây giờ, con xin nói cha hiểu. Chi Quyên đối với con, quan trọng hơn cả cái mà cha gọi là sự nghiệp, tương lai... Con cần cô ấy. Con không thể sống thiếu cô ấy. Con van chạ Cha hãy giúp con. Gọi Chi Quyên đến đây, để con gặp... Con sẽ mãi mãi nhớ ơn cha... Con chỉ cần đích thân gặp Chi Quyên.

Chi Quyên đứng trước mặt con... Rồi nếu cô ấy nói: "Tôi không hề yêu anh nữa..." thì lúc đó con sẽ sẵn sàng... Nhưng mà... Con biết... chắc chắn... Không bao giờ Chi Quyên nói với con như vậy.

Phẫm không kiềm chế được nỗi đau trong lòng, chàng hét lớn.

- Không... không bao giờ... Chi Quyên lại có thể tàn nhẫn như vậy được...

Nghe đến hai chữ "tàn nhẫn", Nhi Phương giật mình. Đột nhiên, Phương nhớ ngay đến cái hôm đầu tiên Phẫm nằm viện. Bây giờ thì Phương mới hiểu ra cái ý nghĩa của chữ "tàn nhẫn" mà Phẫm đã dùng. Vậy thì... ta đã làm... Tại sao ta lại nói lại cho Chi Quyên nghe tiếng kêu thảng thốt của Phẫm trong cơn đau. Ngộ nhận tạo ra ngộ

nhận! Chính sự tiết lộ của nàng đã làm cho Chi Quyên tan nát. Chớ bằng không, Chi Quyên đã không bỏ đi một cách dứt khoát như vậy. Nhi Phương tròn mắt nhìn cậu em trai. Trong khi cô y tá thường trực đã lo lắng nói.

- Yêu cầu quý vị đừng để anh ấy xúc động quá... Bằng không chắc tôi phải yêu cầu bác sĩ tiêm thêm một mũi an thần.

- Đừng, đừng...

Phẩm lo lắng. Bởi vì chàng biết nếu tiếp tục tiêm thuốc là lại rơi vào cơn mê. Mà bây giờ cần phải tỉnh táo mới giải quyết được sự việc.

- Không, không, tôi không muốn tiêm thuốc an thần nữa đâu... Tôi muốn được tỉnh táo...

Quay sang cha, Phẩm nài nỉ:

- Cha, cha hãy làm ơn vì con. Cha cho gọi Chi Quyên đến đây. Con cần gặp cô ấy. Con van cha mà... Con sẽ cảm ơn cha vô cùng.

ông Yên bối rối, rồi bứt rứt. Làm sao đây? Thật ông không ngờ việc làm của mình lại đưa đến một kết quả trái ngược như vậy. Cái ánh mắt van xin của Phẩm khó mà từ chối... Nhưng mà... Nhưng mà... Chi Quyên bây giờ đã bỏ đi rồi... Đi đâu chẳng biết. Vả lại... Nếu cho người tìm về... Thì không phải là uổng công không? ông nhìn con trai. Rồi mọi vết thương sẽ được liều thuốc thời gian chữa lành. Thế là ông quyết định.

- Được rồi, Dương Phẩm. Con cứ yên tâm tĩnh dưỡng. Chuyện tìm Chi Quyên, cha sẽ cho người đi tìm. Nhưng dù muốn dù không, con cũng phải dưỡng sức. như vậy sức khỏe mới mau hồi phục chứ.

Phẩm nói.

- Cha phải cho người tìm ngay. Con muốn gặp cô ấy ngay lập tức.

- bây giờ à?

ông Yên chợt do dự. Nhi Phương nãy giờ đứng cạnh đã hiểu biết. Sẽ không bao giờ cha chịu cho người đi tìm Chi Quyên đâu. Đó chỉ là một kế hoãn binh.

Nàng hiểu "tình yêu". Nàng không muốn để em trai bị dày vò trong đau khổ. Thế là Nhi Phương bước tới, nói.

- Con xin lỗi cha mẹ và quý vị Ở đây nhé. Mọi người nên bước ra ngoài hết, để con một mình nói chuyện với em Phấn thôi.

ông Yên nghi ngại.

- Con định nói gì với nó chứ?

- Cha yên tâm. Con chỉ muốn cho em con mau lành bệnh. Chứ không làm hại gì nó đâu. Tội con còn trẻ, dù gì cũng dễ cảm thông. Con muốn giúp cha giải quyết vấn đề.

Nhi Phương lại quay sang Hảo nói.

- Anh Hảo, nhờ anh đưa ba mẹ em sang phòng ăn kiểm gì ăn đi.

ông Vân Yên ngần ngại nhìn Nhi Phương, rồi cuối cùng quyết định.

- Thôi được. Biết đâu bọn tuổi trẻ nó lại có thể giải quyết được vấn đề. Thế là ông kéo tay vợ đứng dậy.

- Thôi để chị em nó nói chuyện, mình đi qua quán kiểm cà phê uống đi!

Hảo đưa ông bà yên ra khỏi phòng bệnh xong. Nhi Phương lại quay sang cô y tá.

- Cô Châu này. Cô có thể về phòng riêng nghỉ ngơi, bao giờ có việc cần, tôi sẽ bấm chuông gọi cô sau nhé.

Trong phòng bây giờ chỉ còn có hai người. Nhi Phương và Dương Phẩm. Phương ngồi xuống cạnh giường nắm tay em trai mình với cái nhìn trù mến.

- Chị không thể giấu em. Quyên bỏ đi rồi em ạ.

Phẩm bàng hoàng nhìn chị.

- Bỏ đi Chị nói vậy là sao?

- Bình tĩnh nghe chị nói này. Em có van xin cha thế nào cũng vô ích thôi... không bao giờ em còn có thể gặp lại Quyên đâu... Chị thấy ngoài chuyện cố gắng tĩnh dưỡng cho mau lành bệnh, đích thân em đi tìm, thì còn may ra...

Phẩm xúc động nói.

- Nhưng tại sao vậy chứ? Tại sao Chị Quyên lại bỏ đi Mà đi đâu? Phẩm chăm chú nhìn chị chờ đợi, rồi kết luận.

- Có phải vì... Chị Quyên hận em lắm không?

Nhi Phương nhìn em chăm sóc.

- Không, không phải như vậy! Để chị kể hết cho em nghe... Nhưng mà em phải hứa với chị là không được xúc động, bằng không chị không nói gì cả. Chị sẽ giấu em mọi thứ như mọi người.

Phẩm lo lắng.

- Vâng, em sẽ kiềm chế, không để xúc động.

- Được vậy thì chị kể. Chuyện thế này đây. hôm em bị thương, Chị

Quyên đã đến đây, ngồi suốt từ sáng cho mãi đến tối ở phòng chờ bên ngoài. Quyên định vào thăm em, nhưng lúc đó, cha đang ở trong trạng thái giận dữ. Cha cấm không cho cô ấy vào.

Phẩm nhắm mắt quay mặt vào trong, nhưng nước mắt đã chảy dài xuống má. Nhi Phương vội nói.

- Ban nãy em đã hứa là không xúc động mà?

Phẩm nghẹn lời.

- Không phải em xúc động mà là... Em đang nghĩ... em đã hiểu lầm Chi Quyên nhiều quá! Em đã tưởng là Chi Quyên thờ ơ không nghĩ đến em. Em điên thật... Tại sao cứ nghĩ oan, cứ nghĩ xấu mãi cho Chi Quyên như vậy? Rồi sau đó thế nào nữa chị kể tiếp đi!

Nhi Phương chau mày nói.

- Chị cũng giống em, chị lại tạo ra một hiểu lầm đáng tiếc. Vì trong cơn mê, em đã thẳng thốt gọi tên Chi Quyên, rồi em lại nói là "Chi Quyên tàn nhẫn"... Lúc đó chị không hiểu ý em định nói gì. Cha cho người đi điều tra về lại nói là... nguyên nhân của cuộc đánh nhau là do tay Lạc Phong nào đó... Thế là chị hiểu sai. Chị nghĩ là khi em nói Chi Quyên tàn nhẫn là vì Chi Quyên đã làm chuyện không phải với em. Lúc chị bước ra ngoài phòng bệnh, gặp Chi Quyên, Quyên đã hỏi chị là em có nhắc gì đến cô ấy không, chị đã nói: "em bảo cô ấy quá tàn nhẫn với em!".

Phẩm giật mình, bàn tay chợt nắm lấy tay Phương run rẩy, Nhi Phương tiếp.

- Thế là sự hiểu lầm này dẫn đến hiểu lầm khác. Chi Quyên có vẻ đau khổ lắm. Ngay lúc đó, cha lại bước ra xua đuổi, cha nói em rất hận và không muốn gặp mặt Chi Quyên nữa, thế là cô ấy lặng lẽ đứng dậy bỏ về. Qua ngày hôm sau, chị nghe nói cha đã tìm đến gặp Chi Quyên thương lượng. Vì Túy Vy trước đó đã đánh em, nên

đã bị câu lưu ở bót cảnh sát. Chị không biết hai bên thỏa thuận những gì. Chỉ biết chiều hôm qua, vì muốn hiểu rõ chuyện em, chị đi tìm Chi Quyên. Đến nhà cũ của cô ấy, thì mới biết là Chi Quyên đã bán nhà... đưa Túy Vy đi mất. Chị quay về hỏi cha, thì mới hay được là... cha đòi phát đơn kiện, mà như vậy thì Vy có thể bị giam suốt đời trong nhà thương điên. Để cứu Túy Vy, Chi Quyên không còn cách nào khác hơn là thỏa thuận với cha bán nhà rời khỏi Đài Bắc để vĩnh viễn không được gặp em nữa.

Phẩm tròn mắt, nhìn thẳng lên trần nhà. Thái độ đau khổ và tuyệt vọng.

- Thì ra là như thế.

Nhi Phương nắm tay em an ủi.

- Em Phẩm, em không có quyền hận cha. Tất cả những điều cha đã làm chỉ vì yêu em. Với cha, Chi Quyên là một tai vạ. Bên cạnh đó lại có chuyện em bị Túy Vy đánh nữa. Cha chẳng qua vì muốn bảo vệ em, nên mới nghĩ ra phương cách đó thôi. Em phải hiểu ra điều ấy. Nếu cha ít yêu em một chút, người đã không hành động như vậy.

Phẩm thở dài.

- Chị có thấy là... Nhiều khi mè nheo mẹ vì muốn bảo vệ con... đã nuốt cả con vào bụng không?

Nhi Phương ngăn lại.

- Phẩm! Nếu em hận cha thì chị sẽ không nói gì cho em biết nữa. Chị đã nói thật cho em nghe. Chẳng qua để em hiểu là chuyện Chi Quyên bỏ đi không phải vì cô ấy giận em mà ngược lại cô ta hiểu lầm tưởng là em không còn yêu cô ta nữa. Ngoài ra...

Nhi Phương ngừng lại một chút rồi nói.

- Chị phải công nhận là... chị chưa thấy mối tình nào lại cuồng nhiệt và sâu sắc như của em. Nó nhiều khi khiến chị phải nghi ngờ cả tình yêu của anh Hảo dành cho chị... Vì vậy, chị mong là em rồi sẽ mau lành bệnh để có thể đích thân tìm ra Chị Quyên. Em đừng y lại vào chạ Chưa chắc người

có thể giúp em việc đó đâu.

Phẩm nhắm mắt lại, thật lâu, mới xiết tay chị nói.

- Chị Ba!

- Hử?

- Nhờ chị giúp em một việc.

- Em cứ nói đi!

- Chị tìm giùm gã Lạc Phong. Hỏi xem có biết Chị Quyên ở đâu hay đi đâu không? Ngoài ra... chị cũng nên hỏi giùm... Chị Quyên đã bán nhà được bao nhiêu tiền... có đủ chi phí... đủ lo cho cuộc sống không?

Nhi Phương nói.

- Chuyện bán nhà thì chị biết rõ. Gần như cho không người tạ Chỉ bán có một trăm ngàn đồng. Cha lúc đó đã ra giá năm trăm ngàn, nhưng Chị Quyên lại không đồng ý.

Phẩm cười buồn.

- Chị Quyên lúc nào cũng vậy. Thà đói chứ không chịu nhục!

Quay sang chị, Phẩm nói...

- Chị hãy gọi cô y tá vào cho em. Em muốn cô một liều thuốc an

thần.

Nhi Phương ngạc nhiên.

- Để làm gì chứ?

Phẩm nói.

- Em muốn có một giấc ngủ dài. Ngủ sẽ làm cho em mau lại sức, chị nghĩ có đúng không? Em hết bệnh mới có thể đi tìm Chi Quyên, chị à...

Nhi Phương gật đầu.

- Vâng, chị hiểu.

Nhi Phương thờ dài đứng lên, bỏ đi ra ngoài gọi y tá.

Sau hôm ấy, Phẩm gần như biến thành một người khác. Chàng yên lặng, không phản ứng, ít nói. gần như suốt ngày không cười nói với ai. Thay vào đấy, Phẩm tỏ ra hết sức nghiêm cẩn trong việc uống thuốc. Bác sĩ dặn dò thế nào, Phẩm làm đúng như yêu cầu, nhờ vậy, mà những vết thương, chẳng mấy chốc đã hồi phục. Nhưng mà... đây đâu phải là những vết thương bình thường. Xương gãy. Muốn lành lặn cần có thời gian, ít ra là hai hoặc ba tháng. Phẩm đã yêu cầu bác sĩ dùng những loại thuốc quý nhất tốt nhất, một mình làm ra sức luyện tập. Tất cả những điều đó khiến vợ chồng ông Yên rất hài lòng. Nhưng bên cạnh đó, sự thầm lặng của chàng lại làm cho họ lo lắng. Phẩm tuyệt đối không nhắc đến hai chữ " Chi Quyên". Phẩm cũng chỉ nói chuyện với Nhi Phương, chứ ít chịu nói chuyện với ai khác. Phẩm cứ nằm đấy mắt nhìn thẳng lên trần nhà. Không ai biết là Phẩm đã nghĩ gì. Ông Yên thỉnh thoảng tìm cách nói chuyện với Phẩm. Ông đem chuyện trong công ty ra kể, mục đích để khơi dậy sự hứng thú của Phẩm, nhưng Phẩm chỉ quay người đi, mắt nhìn sang nơi khác. Trong tiềm thức, ông Yên chợt hiểu ra là... thằng con trai độc nhất của mình nó đã thay đổi, nó càng ngày càng xa cách,

xa lạ hơn.

Rồi một buổi chiều, Nhi Phương từ đâu bước vào, với một chậu cây trên tay. Nàng có vẻ thật vui, cẩn thận đặt chậu cây trên bàn, ở phòng khách nhỏ. Rồi Phương mới thò đầu vào phòng bệnh thăm dò. Chẳng có ai ngoài Phẩm, Phương mới yên tâm bước vào.

Phẩm trong thấy Phương, mừng rỡ.

- Chị đã tìm thấy Chi Quyên rồi ư?

Nhi Phương lắc đầu, nàng vừa nhướn mày vừa nói.

- Không, nhưng mà chị đã lặn lội khắp nơi mới tìm gặp được tay Lạc Phong. Em nghĩ có kỳ quặc không? Cái tay chọc trời như vậy mà bây giờ lại được cho vào học trường cảnh sát. Hèn gì, chị đã phải đi tìm gần ba tuần lễ. Có lẽ bây giờ hắn đã tìm được đường ngay để hành đạo rồi.

Phẩm tỏ ra không quan tâm lắm về việc của Lạc Phong.

- Sao, hắn biết chỗ ở của Chi Quyên à?

Nhi Phương hạ thấp giọng.

- Không, hắn không biết. Phẩm này. Chi Quyên như một luồng gió biến mất mà không để lại một dấu vết gì. Nhưng em còn bị cái anh chàng Lạc Phong kia xài xể một mách, hắn sử dụng ngôn ngữ kỳ lạ lắm em ạ.

- Hắn nói sao?

- Hắn nói, em đúng là cái thứ ngu đần cộng thêm ngu đần, khờ khạo cộng thêm khờ khạo... Không bị thằng Vy đập chết là phúc bảy mươi đời. Hắn không hiểu tại sao em lại có thể nghi ngờ chuyện hắn với Chi Quyên. Nếu thật sự mà có chuyện đó, còn lâu em mới mó Chi

Quyên được... Chi Quyên ở cái xóm cô ta đã có biệt danh là "Phật Quan âm". Chẳng ai dám động đến. Em tu mấy kiếp mới gặp. Vậy mà không biết quý trọng hột ngọc mình có. Không những thế còn chụp mũ xuyên tạc. Hắn mà gặp lại em là sẽ đập cho em vỡ mặt ra... bây giờ Chi Quyên đã bán nhà bỏ đi, đi đâu thì không biết nhưng nếu em là con người hiểu biết thì tốt hơn nên đi tìm Chi Quyên về, nếu không tìm được thì rõ ràng em là... em là...

Nhi Phương lắc đầu nói.

- Hắn dùng một cái từ gì đó mà chị cũng không lặp lại được

Phẩm nhìn Nhi Phương. Mắt đỏ ngầu. Có cái gì đó chua chát. Phẩm gật gù nói.

- Đúng rồi. Lạc Phong có thể đập em một trận ngay sau khi sự việc xảy ra, em đã biết thế. Chi Quyên mà em cũng nghi, thì trên đời này... còn ai để tin nữa chứ?

Rồi Phẩm cắn môi, cố dần lấy cảm xúc.

- Lúc ra đi, hắn Quyên đã đi với một cõi lòng tan nát. Em chỉ buồn là không biết bây giờ... Quyên đang ở đâu?

Nhi Phương nhìn em trai.

- Hình như Quyên biết là rồi em sẽ đi tìm Lạc Phong.

- Sao chị biết?

- Vì Chi Quyên đã gởi lại một món quà này cho em.

Phẩm ngồi bật dậy.

- Cái gì thế?

- Chị cũng không hiểu được ý.

Nhi Phương bước ra ngoài, mang chậu cây vào.

- Lạc Phong bảo Chi Quyên đã nhờ hấn, nếu gặp em thì đưa chậu cây này cho em, còn không gặp thì thôi. Lạc Phong cũng nói, lúc đầu cái cây này tươi tốt lắm, nhưng rồi hấn đã quên tưới nước, nên mới yếu mệnh như vậy.

Phẩm nhìn chậu cây. Chiếc chậu sành màu trắng, lá đỏ sậm, thân cây cùng màu... Đúng rồi. Đây là cây tía tô, ở rừng "Như Nguyệt" đây... Chi Quyên đã chăm sóc, đã vun trồng cây tươi tốt... Nếu không cây đã không lớn như vậy... Thế mà bây giờ... Cây tuy còn sống nhưng đã tàn tạ đi. Những chiếc lá màu đỏ tươi đã tái hắt màu... Như những giọt máu khô... Phẩm xúc động đặt chậu cây lên đầu giường. Chàng thần thờ nói.

- Chị làm ơn cho em một ly nước lọc.

Nhi Phương rót cho Phẩm một ly nước, chàng đổ cả vào chậu cây. Phương không hiểu, nói.

- Chị nghĩ là mai chị phải ra chợ mua cho em một chậu hoa khác đẹp hơn.

Rồi như sực nhớ ra điều gì. Nhi Phương lại móc trong túi ra một mảnh giấy.

- Lạc Phong còn đưa cho em cái này nữa này, hấn bảo là Chi Quyên đã đưa kèm theo chậu cây.

Phẩm chụp vội lấy. Chàng muốn biết xem Chi Quyên đã viết gì trên ấy? Chỉ có mấy chữ.

"Lá đẫm sương như lệ khóc thầm

Nửa đi nửa ở lòng băng khuâng.

Hỏi ai, có khách tình si đó?

Khi ở phồn hoa lắm bạc tình.

Lời thề ngày cũ ghi trên lá.

Theo nước trôi rồi tiếc nữa chi.

Cuộc đời như thế buồn chi nữa

Mộng ước xa xôi, gió cuốn rồi.

Phải cầm mảnh giấy trên tay, ngẩn ra nhìn chậu cây. Chợt trong trí hiện ra khung cảnh thung lũng đầy lá đỏ. Ở đó ngày nào đã có người đứng thề với trời đất. Nhưng...

Lời thề ngày cũ ghi trên lá.

Theo nước trôi rồi tiếc nữa chi.

Có phải như vậy không? Chi Quyên! Tại sao em lại tàn nhẫn như vậy? Em đã nghĩ oan cho anh! Phải chợt bóp chặt mảnh giấy trong tay. Lòng như gào. Chi Quyên Anh xin thề! Anh mà không tìm được em! Anh sẽ mãi mãi không là người nữa.

Chương 20

Mùa Xuân năm sau, Dương Phầm mới được xuất viện. Mùa xuân ở thành phố Đài Bắc, vẫn có cái lạnh thoảng nhẹ và mưa bụi bay bay.

Phầm đứng trước cửa bệnh viện, tay cầm chậu hoa tía tộ Mất hướng ra ngoài trời với cõi lòng se lạnh. Cánh tay trái vẫn còn bó bột. Chỉ có cánh tay phải là bình thường. Chậu hoa mặc dù được Phầm chăm chỉ chăm sóc, mà không hiểu sao nó vẫn không tươi. Những chiếc lá ử rũ không sinh khí. Vợ chồng ông Yên không hiểu lai lịch của chậu hoa. Chỉ thấy

Phầm tâm tình yêu thích nó. Thôi cũng được, có cái gì để nó thích là được. Ông bà cũng không hỏi. Có hỏi Phầm cũng không trả lời. Lúc gần đây Phầm chỉ làm làm lì lì. Con người chàng như sống cách biệt... Ngay cả với cha mẹ.

ông tài xế đã lái chiếc "Ben Hur" đen bóng đến. Bà Yên vội đỡ tay con trai chui vào xe. Phầm có vẻ không hài lòng hỏi.

- Còn xe của con đâu?

Bà ầu nói.

- Để ở nhà. Con yên tâm, ngày nào nó cũng được lau chùi bóng loáng.

Phầm yên lặng bước vào xe. Ông Yên có vẻ thật vui. Ông nói.

- Mặc dù được xuất viện, nhưng bác sĩ bảo cần phải tịnh dưỡng thêm một thời gian... Chưa gì mà mọi người đã xôn xao. Đình Thư muốn tổ chức một bữa tiệc ăn mừng cho con, rồi các nhân viên trong công ty của cha nữa... Ai cũng lo cho con cả. Họ rất vui khi biết con xuất viện... Cha thì chưa định được ngày... Cha thấy nên chờ cho con khỏe hơn một chút.

- Đẹp hết đi!

Phẩm nói như hét. Mất hướng ra ngoài cửa. Mưa bụi bay bay... Một ngày có mưa, có cả sa mù... Phẩm nhớ lại cũng trông một ngày trời tiết thế này, Phẩm đã lặn lội trong mưa đến với thung lũng màu hồng tím lá tía tô.

Bất giác Phẩm nhìn xuống chậu cây. Tại sao cây tía tô này lại héo úa thế?

Nó buồn phải không? Chi Quyên bỏ đi rồi. Nó đâu còn thiết sống? Cây cỏ còn như vậy. Còn con người? Con người thì sao? Phẩm chợt thấy ứa nước mắt. Thái độ con trai làm ông Yên mất vui, ông liếc nhanh về phía Phẩm.

Cái trạng thái bơ phờ của nó làm ông bối rối. Còn đâu thằng con trai hồn nhiên phóng khoáng hôm nào? Chỉ có một năm thôi mà mọi thứ đã thay đổi Phẩm ngồi đấy ơ hờ, yên lặng, như mất hồn.

Xe đã đến nhà. Vú Chân chạy ra lảng xăng mở cổng. Thấy chậu cây, bà định phụ Phẩm mang vào nhà, nhưng Phẩm không đồng ý.

Rồi xuống xe, bước vào phòng khách. Phòng khách hôm nay rất lạ. Những bó hoa để đầy, hoa hồng, cúc, lan... Nhưng Phẩm không dừng chân lại, chàng hờ ơ với mọi thứ, chỉ cầm chậu hoa bước thẳng lên lầu, về phòng riêng của mình. Phẩm nghe tiếng Vú Chân nói với mẹ phía sau.

- Bà chủ ạ, cậu Phẩm hôm nay làm sao đấy, Chẳng thấy cậu ấy cười.

Vâng, làm sao cười nổi. Cuộc đời ta từ đây về sao biết còn có niềm vui nữa không? Phẩm bước vào phòng, bất giác chững lại. Hình như để mừng chuyện Phẩm về, trong phòng lại chất đầy hoa tươi. Cả trên bàn học cũng có một nhánh anh đào. Phẩm bực mình, mở

cửa quay xuống lầu.

- Vú Chân ơi! Vú Chân!

Vú chân và bà yên vội chạy lên.

- Chi đó cậu?

Phẩm ra lệnh.

- Đem hết tất cả những bó hoa này ra ngoài. Từ đây về sau không được chưng bất cứ một loại hoa nào trong phòng này.

Vú Chân ngạc nhiên, nhưng không dám cãi lời, vội vã cùng bà Yên mang hết hoa ra ngoài. Phẩm khép cửa lại, nâng niu chậu tíu tô đặt lên bàn học.

Rồi đi vào phòng tắm lấy nước ra tưới cho cây. Phẩm đưa tay sờ nhẹ từng chiếc lá. Chàng chợt nhớ đến mấy câu trên tờ giấy để lại của Chi Quyên.

Lá đẫm sương như lệ khóc thầm.

Nửa đi nửa ở lòng băng khuâng.

Những giọt nước đọng lại trên lá. Phải chăng là những giọt lệ? Lúc ra đi, hẳn Chi Quyên đã đau khổ lắm. Bất giác Phẩm cúi xuống hôn lên từng chiếc lá kia. Mùi lá thơm nhẹ như mùi tóc của Chi Quyên.

Rồi Phẩm như nghĩ đến điều gì. Chàng quay người bước ra cửa. Xuống lầu, vợ chồng ông Yên và Nhi Phương đang ngồi ở phòng khách, thấy Phẩm bước xuống có vẻ ngạc nhiên. Phẩm không chờ hỏi nói ngay.

- Con muốn ra ngoài một chút.

Bà Yên giật mình.

- Con đi đâu vậy? Bác sĩ nói là con được xuất viện không có nghĩa là hoàn toàn khỏe mạnh. Con cần phải tịnh dưỡng.

Phẩm châu mày.

- Mẹ hãy để mặc con. Con biết sức khỏe của con mà. Con muốn lái xe đi một chút.

Bà Yên càng lo âu.

- Lái xe à? Con chỉ có một tay làm sao lái? Con mới rời khỏi bệnh viện, đừng để mẹ âu lo... Rủi có gì nữa thì...

ông Yên biết không thể ngăn được con, nên nói.

- Thế này vậy, để cha bảo tài xế đưa con đi nhé?

Phẩm gạt ngang.

- Thôi được rồi. Con sẽ đi bằng taxi vậy.

Nhi Phương đứng dậy, ngập ngừng.

- Hay là để chị đi với em nhé.

- Không cần.

Phẩm liếc nhanh về phía chị.

- Em muốn được đi một mình.

Bà Yên có vẻ không yên tâm.

- Con định đi đâu đấy? Vú Chân đã tìm cho con một con gà, ăn

xong hãy đi được không? à... mà trời đang mưa mà... Nói đi là đi ngay à? Con có mang tiền theo người không?

Phẩm làm lui bước ra cửa, không quay đầu lại.

- Con có tiền rồi.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Phẩm đã có mặt ở hẻm đường Nhị Hà. Bước xuống taxi, Phẩm ngơ ngàng đứng trong mưa bụi.

Ba tháng trôi qua Chỉ có ba tháng mà mọi thứ đã thay đổi. Cả ngôi nhà của Chi Quyên đã được tháo dỡ. Thay vào đấy là một cao ốc đang thi công.

Những sườn sắt cheo leo. Những đồng gạch, những kiện xi măng lấp sần đang chất đống. Công nhân đang tấp nập bên công việc. Những bao xi măng nằm cao như núi. Bất giác Phẩm nhìn lên nhãn hiệu bao xi măng, "Đạt Mãi Công Ty"! Còn những chứng tích cũ của nhà Chi Quyên thì Phẩm tìm mãi mà không thấy.

Dương Phẩm đứng lặng nơi đó thật lâu. Chi Quyên biến mất. Cả cái nhà của nàng cũng biết mất... Rồi ở đây sẽ mọc lên một chung cư bốn tầng.

Mọi cái đều phải nhờ có xi măng của Đạt Mãi Công ty... Xi măng Đạt Mãi Công Ty, tuyệt thật, nó đã xây được bao nhiêu cao ốc nhưng đồng thời nó cũng đã xây được mộ để chôn kín mối tình của Dương Phẩm và Chi Quyên. Dương Phẩm đã đứng như vậy trong mưa, mặc cho gió lạnh. Phẩm chột ngắc lên nhìn trời cười... Ta cười thế này. Biết đâu có người kết luận là ta đã điên? Bởi vì những người bình thường có ai lại làm như vậy?

Có mấy đứa con nít to mò bước tới. Trong đó có một đứa chăm chú nhìn Phẩm rồi chột như nhận ra, nó vội chạy đi và chỉ một lúc sau nó đi với một người khác đến. Một thanh niên cao lớn quen thuộc.

Hứa Lạc Phong! Ủa sao lại ở đây? Nghe nói đã đi học trường cảnh sát rồi mà?

Lạc Phong dừng lại trước mặt Phạm, hất hàm hỏi.

- Này, điên rồi à? Tại sao đứng dầm mưa như vậy?

Phạm ngược lên.

- Nghe nói cậu đi học cảnh sát rồi cơ mà?

Lạc Phong vừa gãi gãi đầu vừa nói.

- Đúng. Hôm nay vừa ở trường về là gặp anh. Coi như anh may mắn lắm đấy! Có biết tại sao tôi lại đi học Cảnh sát không? Tôi đã làm theo lời Túy Vy hấn bảo anh Phong này: " Cảnh sát họ dữ hơn anh nhiều. Họ có thể bắt người nhốt vào lồng sắt. Vậy anh đừng làm đại ca nữa, hay đi làm cảnh sát đi". Tôi nghĩ, thằng nhỏ đó vậy mà có lý. Nên ghi tên vào cảnh sát.

Phạm nghe nhắc đến Túy Vy, kêu lên.

- Túy Vy à? bây giờ cậu ấy ở đâu?

Lạc Phong ngạc nhiên.

- Làm sao tôi biết được? Bộ anh chưa tìm ra họ ư?

Phạm buồn hăn.

- Nếu đã tìm thấy họ, tôi còn đến đây làm gì.

Lạc Phong chăm chú nhìn Phạm rồi nói.

- Thôi khỏi mất công tìm. Chi Quyên mà đã muốn lánh mặt rồi, là khó mà tìm ra.

Bản tính cô ấy như vậy đó. Bề ngoài thì yếu đuối nhưng thật ra còn cứng hơn cả đá tảng. Nhưng mà... thế này nhé, tôi nghĩ chỉ có hai con đường thôi.

Dương Phẩm nôn nóng.

- Anh làm ơn cho biết đi.

- Một là... anh đến tìm ông Phùng Tính Lân xem. Cái ông Lân đó hình như ưa thích Chi Quyên lắm. Nhưng Chi Quyên đâu giống như những cô gái khác mà dễ tầm bậy tầm bạ.

Lạc Phong lắc đầu, rồi chợt nhiên nổi nóng.

- Bực thật, nghĩ đến là tôi thấy muốn đập anh. Trên đời này thiếu gì đàn ông tại sao cô ta không lựa mà lại chọn anh? Nếu tôi mà có người yêu như Chi Quyên, tôi sẽ tôn thờ nàng như thờ Phật. Chỉ có anh là cà chớn. Dám nghi ngờ cả sự trong trắng của Chi Quyên. Mà tôi cũng không hiểu tại sao Chi Quyên lại yêu anh được? Tôi như cô ấy lấy mẹ nó ông Phùng Tính Lân đi, có phải là cả một đời nhàn hạ không? Tại sao phải khổ vì anh chứ? Có giữ lắm cũng chẳng ai biết cho mình.

Phẩm cảm thấy nặng nề.

- Cậu nói có lý, thế còn cách thứ hai.

Lạc Phong nhún vai nói.

- Anh thật không biết à? Thì cứ tra hết căn cước cả nước, sẽ tìm ra ngay chứ gì?

Tra căn cước cả nước? Làm sao có thể làm được? mà ai cho trả Trong trường hợp Chi Quyên lại không khai căn cước thì sao? Nhưng mà... những gì Lạc Phong nói... cũng có lý của nó. Bây giờ

phải đi tìm ông Lân. Mà... Nếu bây giờ, Chi Quyên đã lấy ông Lân thì sao? Phẫn chột rùng mình, cảm thấy mưa thật lạnh. Nhưng rồi. Phẫn lại quyết định. Dù Chi Quyên có lấy ai chưa, cái trước tiên là phải gặp được trước đã.

Thế là nửa tiếng đồng hồ sau. Dương Phẫn đã có mặt tại quán cà phê "Trời Xanh" bên cạnh ông Phùng Tính Lân.

ông Lân ngạc nhiên hỏi.

- Cậu và cô Chi Quyên chưa lấy nhau à?

Phẫn cười buồn.

- Lấy nhau? Tôi hiện còn chưa biết cô ấy ở đâu nữa, làm sao lấy nhau?

ông Lân trở mắt nhìn Phẫn ngạc nhiên. Cánh tay bị thương đang bó bột, nét mặt tiêu tụy. Những hạt mưa bám trên tóc... Ông chột hiểu, hẳn có chuyện gì đã xảy ra. Ông đốt một điếu thuốc, thở khói.

- Có phải hai người đã cãi nhau? Hoặc gia đình anh không thích cô ấy phải không?

Rồi ông lân thờ dãi.

- Tất cả đúng như điều tôi đã dự liệu. Trong khi Chi Quyên lại không đến tìm tôi. Ngay lúc đầu, tôi đã bảo cô ấy là anh sẽ không mang lại được hạnh phúc cho cô ấy đâu. Nhưng Chi Quyên lại ngang bướng. Cô ấy nói "Anh Phẫn có đưa tôi đến địa ngục hay thiên đàng gì tôi cũng sẵn sàng". Với một tình yêu cuồng nhiệt như vậy, tôi còn nói được gì hơn?

ông Lân kết luận.

- Rõ ràng là anh đã không đưa được Chi Quyên lên thiên đàng. Vậy

thì hiện nay cô ấy chỉ có nước ở địa ngục thôi.

Dương Phấn thấy tim đau nhói. Đây là lần đầu tiên Phấn nghe một người thứ ba cho biết cảm nghĩ của Chi Quyên về chàng. Chi Quyên đã yêu chàng như vậy?

Còn chàng? Nếu không bị những lời của cha ám ảnh thì hôm đó hẳn đã không gây sự, không đánh Chi Quyên để rồi bị Túy Vy hiểu lầm nên xảy ra cố sự.

- Anh là người xấu, anh đánh chị tôi! Anh thấy đấy: chị Quyên đã khóc, chị ấy đã khóc!

Phấn úp mặt vào lòng bàn tay cố nén cảm xúc, thật lâu mới ngẩng lên.

- Có nghĩ là chính ông cũng không biết cô ấy hiện ở đâu?

ông Lân bị thái độ của Phấn làm xúc động, nói.

- Nếu cô ấy đến tìm, thì tôi sẽ thông báo cho anh biết. Anh biết không, trước khi rời khỏi công ty, Chi Quyên đã hứa là, bao giờ gặp khó khăn, cô ấy sẽ đến tìm tôi. Nhưng mà - Ông Lân suy nghĩ một chút rồi nói - Tôi tin là sẽ không bao giờ cô ấy đến đâu. Bản chất cô ta cao ngạo. Thà là chết rũ ở một nơi nào đấy, chứ không muốn nhờ vả ai... Nhất là...

ông Lân chợt ngẩng lên, nhìn Phấn thú thật.

- ... Khi cô ấy đã từ chối lời yêu cầu của tôi. Chi Quyên như vậy đó. Cao ngạo, tinh tế, nhưng khi yêu thì yêu cuồng nhiệt. Cô ta giống như một đóa hoa Bá Hợp mọc trên đỉnh núi cao... Ở trong thời buổi này, muốn tìm một cô gái như vậy không phải là dễ... Anh để mắt, đúng là anh tầm thường.

Ra khỏi quán "Trời Xanh", Phấn lầm lũi đi trong mưa. Chàng không

buồn kêu xe, mọi thứ gần như vô nghĩa. Phẩm cứ đi như vậy về đến nhà thì đã đến giờ cơm tối. Cả nhà đang ngồi đợi. Phẩm với thân hình sững nước xuất hiện ở phòng khách. Bà Vân Yên đã thẳng thốt kêu lên.

- Trời ơi! Dương Phẩm. Con mới được xuất viện mà sao lại không biết lo lấy thân chứ? Con coi kìa, ướt như chuột!

Bà chạy tới, lấy tay sờ lên đầu con.

- Sao vậy con? Con thấy thế nào? Con có bệnh không?

Đang Dương Phẩm đứng cạnh bàn ăn, nhìn cha với ánh mắt vừa hờn trách vừa đau khổ.

- Cha, tại sao cha chỉ có một mình con thôi, mà cha cũng không muốn con sống? Cha muốn giết quách con đi cho rồi? Bây giờ cha hả dạ lắm ư?

Phẩm nói và không đợi ông Yên phản ứng. Phẩm bỏ lên lầu. Cả nhà ngẩn ra, chẳng ai nói gì cả. Ông Yên thì chững ra. Ông thấy mình đã thất bại. Nhưng ông cố dần xuống, nói to lên cho Phẩm nghe.

- Phẩm, sao con lại nói vậy? Con không biết là... sự ngu muội của con cái đã làm cha mẹ khổ biết chừng nào ư?

Phẩm đã lên đến đầu cầu thang, quay lại.

- Vâng, thưa cha, coi như con ngu muội. Nhưng cha biết không, trên đời này có rất nhiều cái ngu, cái khờ khạo. Phải chi con được như thằng Vy... con sẽ sung sướng biết dường nào?

Rồi Phẩm bước vào phòng riêng, đóng cửa lại. Ông Vân Yên ngồi đấy, ngẩn ra. Bà Yên với những giọt nước mắt nói.

- Hay là ta cho người tìm Chi Quyên đi ông! Có con dâu thế nào

cũng được, còn hơn là để con mình nó chết lần chết mòn.

ông Yên vẫn ngồi yên. Nhi Phương ngồi cạnh cũng góp ý.

- Thật ra con thấy thì ngu một chút nhiều khi lại hay hơn, thôn g mình quá nhiều lúc làm chuyện nông nổi, bây giờ con thấy không còn gì khác. Chi Quyên có thể nào mặc kệ, mai con sẽ tìm cô ấy về cho em Phẩm.

Những ngày tiếp đó là những ngày bận rộn, lo âu, đau khổ, chờ đợi.

Phẩm hầu như suốt ngày không có ở nhà. Khi vết thương ở tay trái lành, Phẩm có thể lái xe được, thì gần như ngày nào Phẩm cũng lái xe đến khắp mọi nơi tìm kiếm, thăm dò, từ phòng tìm việc đến các cơ sở, hãng xưởng... phòng đăng ký ở các thành phố lớn dò tìm. Nhưng chị em Chi Quyên vẫn bật vô âm tín. Cuối cùng không biết cách nào khác hơn, Phẩm đã đăng báo nhấn tin.

Chi Quyên lời thề ngày trước, không hề quên. Lòng thành còn đó có trời xanh.

Hãy cho biết nơi ở để anh đến tìm.

Phẩm.

Đăng khá lắm mà chẳng cô một chút hồi âm, Phẩm lại đặt những giòong khác.

Chi Quyên

Hãy tha thứ cho anh và hãy quay về.

hoặc cho biết địa chỉ.

Phẩm.

Thấm thoát mà mùa hè lại đến. Phẫm không thể không chấp nhận một điều. Đây là, Chi Quyên đã cố tình ẩn kín, như lời hứa của nàng với ông Yên. "Mãi mãi không gặp lại Phẫm ". Thế là Phẫm thất vọng. Chàng không đi đâu nữa, chỉ giam kín người trong phòng. Phẫm trở nên trầm mặc như một tảng đá. Không cười nói, không pha trò... Cả việc làm cũng không tiếp tục.

Không khí trong gia đình trở nên nặng nề. Nhi Phương lúc đầu định giữa tháng mười sẽ cùng Hao ra nước ngoài và làm lễ cưới ở bên ấy. Nhưng rồi, lại không an tâm lắm khi thấy Phẫm ở trạng thái như vậy. Thế là lại dời ngày... Nhi Phương cũng đã giúp cho Phẫm rất nhiều. Nàng cũng đã lấy tư cách mình đi đăng báo tìm Chi Quyên. Nhưng những lời nhắn tin đó cũng không có tiếng vang.

Hôm ấy, Phẫm ngồi gần cửa sổ. Trên bàn là chiếc chậu tía tô ngày nào. Không hiểu sao nó vẫn vậy. Vẫn rủ lá, không chết mà cũng không có sức sống. Phẫm buồn bực đứng dậy... Chợt nhớ đến thung lũng đầy lá đỏ, đến rừng "Như Nguyệt", thế là chàng thay áo, phóng ra xe chạy một mạch đến đấy.

Rừng cũ vẫn như ngày xưa, thông xanh lá, reo vang theo gió. Thung lũng vẫn hồng với những chiếc lá tía tộ Phẫm tìm lại nơi cũ, điếm à chàng và Chi Quyên đã ngồi.

- Chi Quyên, anh mà không tìm được em. Có lẽ anh sẽ chết nơi đây. Phẫm như thảm thì với người yêu. Nhưng rồi lại giật mình. Không lẽ ta lại bỏ cuộc? Phẫm nhớ đến cái hôm nói chuyện đăng ký kết hôn. Tại sao Chi Quyên lại không chịu kết hôn?

- Nếu anh và em đăng ký kết hôn riêng rẽ thế này thì chỉ có thể chọn một con đường...

- Nếu anh lấy em, ngoài tình yêu ra, anh sẽ không còn gì cả.

- Anh xử dụng áp lực với mẹ cha như vậy là bất công... Nếu anh hoàn toàn hai túi rỗng, thì em sẵn sàng. em sẽ không thắc mắc gì

nếu cha em. anh phản đối.

- Chỉ có cách duy nhất đó... em mới lấy anh...

Từng câu từng câu nói của Chi Quyên như vang vang trong đầu. Chợt nhiên một lóe sáng, Phẩm đã hiểu ra rồi... Chi Quyên đã nói vậy, bởi vì Chi Quyên không muốn mang tiếng là chọn ông chồng là thừa kế của Đạt Mãi công ty. Chi Quyên không muốn là một cô dâu mang tiếng lợi dụng. Nàng đã biết từ lâu. Ông Yên không ưa gì nàng, và nàng không muốn là vì "ham tiền nên ra sức quyến rũ con trai ông giám đốc Đạt Mãi Công Ty".

Chi Quyên là con người không sống bằng tiền bạc... và Chi Quyên đã nói xa, nói gần, nhưng cuối cùng chỉ có một ý duy nhất:

- "Anh Phẩm. Anh hãy sống tự lập đi, đừng phải sống dựa vào một cái gì khác".

- Tự lập!

Hai chữ đó như lóe lên đầu, chợt nhiên dĩ vãng như một cuốn phim quay ngược. Ngay từ nhỏ, mọi việc Phẩm đã hành động, đã sống bằng những áp đặt trước của cha mẹ Lớn lên đi làm cũng thế. Chức Phó giám đốc cha ban cho, tiền lấy của cha mẹ xài. Ngay cả chiếc xe hơi, cái áo cái quần. Cha mẹ cũng đặt trước. Có cái gì là Phẩm tự tạo ra đâu? Chỉ bình thản tiếp nhận, hưởng thụ. Vậy thì bây giờ Phẩm đã hiểu rồi.

Chi Quyên muốn chàng tự lập. Tự lập rồi mới tính đến chuyện hôn nhân sau.

Cô ấy ghê thật, vậy mà Phẩm cũng không hiểu ra. Mãi đến bây giờ, Phẩm thấy mình quả ngu đần.

Tự lập! Tự lập! Tự lập! Ta phải tự lập thôi!. Con cái có hiếu với cha mẹ, đúng! Nhưng không phải là lý do để dựa vào đấy mà sống tầm gỏi.

Tự lập! Tự lập! hai chữ đó vang vang trong đầu. Kiếp này không biết có gặp lại không? Nhưng cái trước tiên phải làm ngay bây giờ là sống như điều Chi Quyên muốn. Ta phải đứng dậy. Phải tự lập Thế là Phẫm lái xe về nhà.

Hai vợ chồng ông Yên đều có mặt ở nhà. Lúc gần đây vì chuyện Phẫm, ông Yên gần như từ khước mọi thù tạc bên ngoài, để ở nhà tìm cách gỡ rối cho con. Không phải chỉ có ông bà Yên mà hôm ấy có cả Nhi Phương và Phạm Hảo nữa.

Phẫm bước vào nhà chào cha mẹ, rồi đi thẳng lên lầu. Bà Yên thở dài trong khi chồng bà lại đốt thuốc. Không khí thật nặng nề.

Nhưng chỉ một lúc sau, ông bà thấy Phẫm bước xuống. Một túi hành lý gọn nhẹ trên vai, một tay cầm chậu tía tộ Bà Yên nhìn lên, giật mình.

- Ô con làm gì đấy.

Phẫm đứng giữa phòng khách, trịnh trọng.

- Thừa cha, mẹ... Con đi đây.

ông Yên giật mình.

- Đĩ Con đi đâu chứ?

- Con cũng chưa biết. Nhưng mà con nghĩ là, dù sao thì... con cũng đã tốt nghiệp đại học. Chắc tìm một việc làm không khó khăn lắm đâu.

Bà Yên trố mắt.

- Tìm việc làm à? Con đã là phó giám đốc công ty Đạt Mãi. Cái chức vụ đó con chưa vừa ý sao, còn đòi hỏi việc khác?

Phẩm nói.

- Cái chức phó giám đốc đó con nhường lại cho anh Hảo. Cha cũng thấy đấy, anh Hảo có tài kinh doanh hơn con, anh ấy tốt nghiệp khoa quản lý nên là cánh tay mặt cho cha rất tốt, để anh ấy đi Mỹ là cha đã phí đi một nhân tài.

ông Yên đặt ống vó xuống.

- Phẩm. Có điều này mà cha chưa cho con biết, đấy là cha đã cho người đi khắp nơi tìm kiếm tông tích của Chi Quyên rồi.

Phẩm nhìn cha với nụ cười buồn.

- Biết cha đã làm như vậy con rất cảm ơn cha Nhưng mà... - Phẩm tiếp - Cha cứ yên tâm đi, con không bỏ đi mất tích đâu mà cha sợ. Khi nào tìm được việc làm, con sẽ biên thư về nhà. Còn nếu cha có tin gì về Chi Quyên, thì cha cũng báo cho con.

Bà Yên bắt đầu khóc.

- Dương Phẩm. Cha con đã cho người đi tìm Chi Quyên rồi, thì con còn bỏ đi làm gì? Cha mẹ biết là con giận, con buồn. Cha mẹ đang tìm cách chuộc lại những sai lầm cũ, con hãy ở lại đi, đừng đi đâu hết.

Phẩm có vẻ xúc động.

- Mẹ! Mẹ đừng nghĩ là con vì giận mà bỏ đi... Con chỉ muốn tự lập. Học hỏi chuyện tự lập. Thử xem nếu không có sự sắp xếp của cha con sống được không? Mẹ đừng nghĩ vậy. Con chim non nào đủ lông đủ cánh, cũng phải tập bay một mình chứ? Nếu không nó sẽ té chết.

Quay sang Nhi Phương, Phẩm nói.

- Chị Ba, chị không nên đi nước ngoài, hãy ở lại, ta đã có tất cả hai người chị Ở Mỹ, đủ rồi. Chị và anh Hảo hãy ở lại phụ giúp cha mẹ.

Nhi Phương nhìn Phẫm, nói.

- Phẫm, chị nghĩ là bây giờ... Chị có giữ em lại cũng vô ích. Em đã nhứt quyết phải đi rồi, đúng không?

- Vâng, em đi tìm hướng đi riêng của em.

ông Yên bập bập ổng điếu, nói.

- Phẫm, con có biết là... bây giờ việc làm cũng không dễ tìm lắm không?

- Con biết chứ?

- Nếu con không thích ở lại công ty Đạt Mãi thì... cha có thể kiếm một nơi khác cho con.

- Con nghĩ là không cần đâu ạ. Điều con muốn bây giờ là một việc làm mà không phải nhờ vả đến cha mới có.

Bà Yên vừa khóc vừa nói.

- Phẫm! Con có gì không vui cứ nói, chứ sao lại bỏ đi. Con nói đi, nếu con muốn tìm Chi Quyên, cha mẹ sẽ cố hết sức mình, chứ con đi rồi bỏ mặc cha mẹ như vậy đành sao?

Phẫm nói.

- Mẹ đừng buồn như vậy. Con đi nhưng đâu phải là đi luôn đâu? Cái này là con kiếm một việc làm thôi.

Bà Yên thấy không cần được nói.

- Được rồi! Con muốn đi dâu, mẹ bảo tài xế đưa con đi.

Phẩm cười buồn.

- Mẹ! Mẹ nghĩ là con còn phải bảo vú Chân theo cơm nước cho con nữa à?

Rồi Phẩm bước ra cửa. Cả nhà bước theo. Bà Yên thì khóc, ông Yên cứ ngậm ống vố yên lặng.

Phẩm bước ra ngoài. Nhìn chiếc Mustang màu đỏ của mình một lúc, rồi vỗ nhẹ lên thân xe mấy cái lắc đầu cương quyết bước nhanh ra ngoài.

ông Yên không dần được.

- Phẩm! Con không mang cả xe đi ư? Nó là quà sinh nhật của cha cơ mà...

Phẩm nói.

- Cha hãy cho con gọi lại. Bây giờ con không cần nó đâu. Vì con nghĩ... Con không đủ khả năng bảo dưỡng nó.

Nói xong, Phẩm thật sự bước ra khỏi nhà họ Âu.

Chương kết

Mới đó mà đã vào thụ Gàn thành phố Đài Trung có thị trấn nhỏ có tên là Thanh Thủy, đi xuống nữa có một khu vực gọi là Đại nhấ. Giữa hai điểm này là một vùng hoang dã, lèo tèo có mấy cái mái nhà tranh, nằm sâu, xa trục lộ Muốn đi vào đây phải lội một khoảng đường đầy lầy lội. Ở đây hoàn toàn xa chốn thị thành. Chỉ có tiếng gà gáy, tiếng chó sủa. Nếu bạn yêu thơ Đường hẳn biết câu "Hái cúc ở giậu đông, chợt nhiên thấy núi Nam".

Nhưng chỉ sợ khi nghe tiếng gà gáy, thì mấy người nông dân vác cuốc ở đây đã không có thời gian để lãnh hội được cái đẹp trữ tình của không gian đó.

Hôm ấy, có một chiếc xe du lịch sang trọng màu đen dừng lại bên cạnh con đường đất. Ông tài xế nhảy xuống xe, chạy đến hỏi bác nông phu đang làm việc bên đồng rồi quay về xe. Một lúc sau, có một người đàn ông đứng tuổi. Ông âu Vân Yên xuống xe, đi về phía con đường nhỏ, không quên dặn ông tài xế.

- Ông Lưu này, ông cứ chờ ở đây, khu vực này chỉ có mấy nóc gia, hẳn cũng dễ tìm lắm.

Rồi ông men theo đường đất đi về những lũy tre trong xạ Hai bên con đường là những thửa ruộng. Vụ hè thu đã thu hoạch. Bây giờ nông dân đang cấy mạ. Mạ non xanh mướt nhấp nhô như những đợt sóng xanh theo gió.

ông Yên đi vào khu lũy tre xanh. Có mùi hoa tỏa nhẹ. Trước mắt ông, sau lũy tre già là từng liếp từng liếp hoa. Hoa nhài, dạ hương, bá hạp, hoa hồng...

ông hít một hơi đầy phổi, sướng khoái. Con đường dẫn đến một khung cảnh hữu tình. Những chú bướm, những đàn ông đang nhớn nhợ Sống ở thành phố từ nhỏ. Lần đầu tiên ông mới thấy được một

cảnh đẹp thế này.

Chợt nhiên có tiếng chó sủa. Rồi một con chó thật to đen tuyền nhào ra.

ông dừng chân lại không biết nên tiến nữa hay lùi. Giữa lúc đó, có một thanh niên trẻ chạy ra. Cậu ta rất khôi ngô lên tiếng.

- ê! Bông này! Bông này! Không được sủa!

Cậu ta có dáng dấp to lớn, da ngăm đen vì phơi nắng, có đôi mắt to rất đen đẹp, nhìn ông Yên nói.

- Bác đừng sợ, không sao đâu. Con Bông nó không biết cắn đâu nó chỉ dọa thôi. Nó mà cắn ai là con nhốt nó vào lồng ngay.

Rồi cậu ta ngồi xuống, ôm lấy con chó, nói như vỗ về...

- à Bông này, tao chỉ nói vậy thôi, chứ tao không bao giờ nhốt mày vào lồng đâu, cố gắng mà ngoan đấy!

Giữa cậu thanh niên và con chó kia, như có một tình cảm khăng khít. Con chó lủi đầu vào lồng ngực cậu ta, đuôi ve vẩy, làm cậu thanh niên bật ngửa ra sau.

- Con khỉ này, mày làm tao nhột quá! Tao chịu thua, chịu thua vậy.

Cậu ta vừa nói vừa đưa cao tay lên. Con chó như hiểu cái dấu hiệu đó, nó lùi ra sau. Cậu ta đứng dậy phủi áo, quần, tay chân, rồi vuốt ve con chó.

Nhưng rồi như chợt nhớ ra. Cậu ta nhìn ông Yên hỏi.

- Sao? Bác tìm ai? Ồ! Bác định mua hoa phải không?

- Mua hoa?

ông ngạc nhiên rồi chột hiểu. Cậu thanh niên sốt sắng.

- Vậy bác đi theo cháu đây!

- Cậu ta đi trước, con chó đi kế, rồi đến ông Yên. Cậu có vẻ sống rất hồn nhiên vừa đi vừa hát. Ông Yên nghe lỏm bõm mấy câu:

"Chúng ta ngồi nhìn nhau. Mùa thu ở trong tay mình".

Mùi hoa càng lúc càng ngào ngạt hơn. Ông Yên thấy mình được đưa vào một khu vực trồng hoa rộng lớn. Những giàn hoa bằng gỗ với những chậu hoa, những dây leo. Có một cô gái đứng quay lưng về phía họ. áo vải thô, đầu chít khăn vải. Nghe tiếng chân bước tới, cô không quay lại nói:

- Túy Vy, em hứa với chị là sẽ gánh đất lại đây, em quên rồi sao?

- à, em sẽ mang lại ngay, em không quên đâu.

Nó quay người lại chột nhớ ra ông Yên, tiếp.

- Chị Oì, có người đến mua hoa nè.

Cô gái quay qua, và lập tức ông Yên nhận ra Chi Quyên ngay. Da dẻ có đẹp hơn, người có gầy hơn, nhưng ánh mắt vẫn sáng, vẫn đầy vẻ kiêu hãnh.

Nhìn thấy người đối diện, mặt Chi Quyên tái hắc, nhưng rồi lập tức bình tĩnh lại ngay. Chi Quyên quay qua Túy Vy.

- Túy Vy, em đã gây phiền gì cho ông khách này à?

Túy Vy sợ sệt.

- Dạ đâu có. Em chỉ bảo con Bông đừng sửa đừng cần. Chị biết

không, nó rất nghe lời em. Nó không cắn ai cả.

Chi Quyên gật đầu.

- Thôi được rồi, em đi gánh đất đi.

- Dạ.

Rồi Túy Vy bỏ chạy trước, vừa chạy vừa ngoắc con chó.

- Bông ơi! Bông! Tao với mày đua này, xem ai nhanh hơn ai!

Chi Quyên nhìn ông Yên với ánh mắt cảnh giác.

- Thưa ông, chúng tôi đã bỏ đến nơi xa xôi hẻo lánh này, tưởng là đã không còn làm phiền đến ông. Thế ông đến đây để trách thêm gì nữa chứ.

ông Yên khế ho một tiếng. Mùi hoa nhài thơm ngát. Ông chợt thấy lúng túng, và có một chút mặc cảm. Ông cắn nhẹ môi rồi nói.

- Chi Quyên, tôi đến đây để xin lỗi cô.

Chi Quyên giật mình. Lần đầu tiên, Chi Quyên nghe ông Yên gọi thẳng tên mình. Nàng đặt cây kéo tỉa lá xuống.

- Tôi không hiểu tại sao lại có chuyện đó?

Chi Quyên nói. Ông Yên tỏ ra thật nghiêm chỉnh.

- Ngay từ khi còn trẻ tôi đã phải đối chuyện cha mẹ can thiệp vào chuyện tình yêu của con cái. Vậy mà sau đó, chính tôi lại làm điều đó. Phàm với cô điều đúng. Rõ là tôi biết về tình yêu không sâu lắm. Bây giờ tôi đã thấy được cái sai sót của mình, nên tới đây, không ngoài ý nguyện là, mong cô sẽ quay về cạnh Dương Phàm.

Chi Quyên ngớ ngàng nhìn ông Yên. Cái động lực gì khiến ông ta lặn lội đến đây? hay là... hay là vì... đã có chuyện gì xảy ra với Phẩm. Chi Quyên lắp bắp.

- Vậy anh Phẩm... anh Phẩm thế nào hử bác? Anh ấy có khỏe không?

- Vết thương trên người của nó thì lành rồi, chỉ có vết thương lòng là trị mãi chưa dứt.

ông Yên nói làm Chi Quyên xúc động, nàng chớp mắt.

- Anh ấy... bây giờ ra sao?

ông Yên nói.

- Cũng không đến nỗi nào. Cô hãy yên tâm. Tóm lại bề ngoài chẳng có gì cả. Nó vẫn siêng năng, chịu khó làm việc... Một mình nó kiêm nhiệm hai ba việc... à còn một điều nữa. Cô biết là hiện nó không còn làm cho tôi, nó đã rời khỏi công ty Đạt Mãi từ lâu. Nó cũng không còn ở nhà.

- Ồ!

Chi Quyên ngạc nhiên. Ông Yên tiếp.

- Chúng tôi đã dùng mọi biện pháp để tìm cô Nhưng cô hay thật, cô lẳng lặng bỏ đi, không để lại tung tích gì cả. Tôi mượn người do thám tra cứu hộ khẩu. Thấy trong giấy di chuyển của cô lại ghi địa chỉ ở nhà xác Thành Phố. Điều này tôi không hề nói vho Phẩm biết, bằng không chắc nó điên mất.

Chi Quyên yên lặng lắng nghe. Nét căng thẳng đã biến mất trên mặt. Còn lại là nỗi xót xa.

- Anh Phẩm có biết tôi ở đây không?

- Không, nó chưa biết. Tôi đã dựa vào sự quen biết, tra tìm hộ khẩu khắp nơi mới biết là cô ở đây. Tôi nghĩ là trước khi cho nó biết, tôi phải nói chuyện với cô trước.

Chi Quyên lại nhay bén phản ứng.

- Ông định tìm hiểu xem tôi đã sống như thế nào chứ gì? ông muốn xem xem tôi đã lún sâu tới mức độ nào? Đó, ông thấy rồi đấy. Trước kia là một cô thư ký, bây giờ chỉ là một con nhỏ bán hoa. Ông xem có đủ sống không? Tôi đã mướn mảnh đất này, mua hạt giống về ươm cây... Mỗi buổi sáng, Túy Vy phụ tôi, dùng xe ba gác mang hoa ra chợ bỏ mồi. Tôi chỉ là một cô gái quê mùa trồng hoa. Ông lại đến đây hỏi là tôi có sẵn lòng quay về với anh Phẩm không? ông hỏi như vậy không sợ người khác cười chê là... con ông giám đốc công ty Đạt Mãi lại lấy một cô gái bán hoa nghèo hèn à?

Nụ cười ngạo nghễ chợt biến mất trên môi Chi Quyên.

- à! Thôi tôi hiểu rồi, ý ông muốn nói không phải là vấn đề hôn nhân, mà là... như bao nhiêu nhà giàu khác. Người ta muốn tìm thể diện cho con cái theo kiểu thay đổi món ăn hàng ngày cho đỡ chán vậy mà. Phải không?

ông Yên nghiêm chỉnh nói.

- Chi Quyên ạ. Cô đã làm rồi, Tôi đến đây là để thay mặt gia đình tôi ngõ lời cầu hôn cô cho con trai tôi. Tôi xin hỏi một lần nữa, cô có nhận lời làm vợ Dương Phẩm không?

Chi Quyên giật mình nhìn lên. Mắt mở to Đây là lần đối thoại thứ ba giữa nàng với ông Yên. Nhưng lần này ở cái khung cảnh và trạng thái khác hẳn. Có một cái gì cởi mở, thẳng thắn, cảm thông. Chi Quyên hỏi.

- Thế... Bác không sợ sau này có một thằng cháu nội không bình

thường sao?

- Dương Phẩm đã từng nói về chuyện đó. Nó bảo chuyện đó là chuyện chưa có, chưa xảy đến thì bận tâm làm gì? Vả lại như cháu Túy Vy ban nãy thì cũng không đến nỗi nào... Ban nãy, lần đầu tiên tôi gặp cậu ấy...

ông Yên chợt thở dài nói tiếp.

- Tôi chưa thấy ai lại sống được một cách sung sướng đầy đủ như vậy. Chúng ta cứ cho là mình bình thường, nhưng chưa hẳn chúng ta hạnh phúc hơn, cô thấy không?

Chợt nhiên nước mắt lăn dài xuống má, Chi Quyên nói.

- Ông vừa bảo là... Anh Phẩm đã không còn ở công ty Đạt Mãi?

- Vâng, nó bỏ đi và bảo là muốn tự lập.

Chi Quyên chợt cười, nụ cười thật tươi.

- Hiện anh ấy ở đâu?

- Nói ra cũng ngộ, không cách cô bao xa đâu. Nó đang làm việc ở Đài Trung này.

Chi Quyên tròn mắt.

- Sao? Anh ấy ở Đài Trung, nhưng sao lại ở Đài Trung?

- Thì ngày xưa nó học ngành kiến trúc. Bây giờ nó tham gia vào công việc xây dựng bến cảng cho Đài Trung. Học phải thực dụng. Nó làm việc một cách gian khổ, ở thì ở nhà tập thể độc thân. Nó kiêm nhiệm đủ thứ, vừa thiết kế, vừa trắc lượng giám sát... Nên bây giờ nó đen như một cục than.

Cái má lún đồng tiền trên má Chi Quyên như sâu hơn.

- Như vậy có nghĩa bác lại đặt điều kiện với con. Bác muốn con dùng hôn nhân để kéo Phầm về với bác?

ông Vân yên lặng đầu nói.

- Không phải như vậy. Công ty Đạt Mãi hiện đã đủ người. Có thêm hay bớt một thằng Phầm chẳng sao. Tôi thấy công việc của Phầm ở đây có nhiều ý nghĩa hơn. Tôi cũng biết, mặc dù là cha và con, nhưng cũng không nên đòi hỏi ở con nhiều quá. Vì vậy cứ để Dương Phầm làm việc theo ý thích của nó. Tôi đến gặp cô không phải là để đưa nó quay về kế thừa sự nghiệp của tôi mà là... mục đích của tôi muốn tìm lại hạnh phúc mà nó đã đánh mất... Nhất là khi cái hạnh phúc đó

do tôi mà mất.

Chi Quyên nghiêng đầu nghĩ ngợi.

- Nhưng mà... Con thấy là... con khó mà thích ứng được với cái nếp sống gia đình sẵn có của bác...

- Cô sẵn sàng nhận quà cưới chứ?

- Con phải xem nó là gì đã.

ông Yên nói.

- Miếng đất đang ở dưới chân cộ Nếu cô muốn có thể mở rộng cái vườn hoa này... Tôi chỉ mong một điều là thỉnh thoảng rảnh rỗi... hai người ghé qua thăm chúng tôi một chút là vui rồi... Cô biết không, khi ta bị mất một đứa con ta mới thấy tiếc nuối, quý trọng. Tiếc nuối không phải vì sự nghiệp không người thừa kế, mà là vì... mất mát đi cái tình cảm cha

con.

Chi Quyên tựa đầu vào thân cây bên cạnh.

- Bác nói như thật vậy đó. Nhưng mà làm sao bác biết anh Phầm vẫn còn yêu con?

- Cô không đọc báo, thấy nó nhắn tin tìm cô ư?

- Đó là chuyện lâu lắm rồi.

- Thôi được, tôi sẽ làm rõ chuyện này.

ông Yên nói và quay đầu bước ra ngoài, Chi Quyên ngơ ngác.

- Bác đi đâu đấy?

- Cô đứng đây đợi nhé. Tôi đi ra Đài Trung đón nó đến đây. Tất cả khoảng nửa tiếng đồng hồ thôi.

- Ôi mà!

Chi Quyên lúng túng một cách đỏ mặt. Nhưng bóng ông Yên đã khuất sau rặng tre Chi Quyên đặt tay lên ngực tưởng chừng quả tim đang đập tung. Thật lâu, Chi Quyên mới ngồi xuống một tảng đá to Mất ngược lên nhìn trời với bao ý nghĩa. Túy Vy đã gánh đất vào tới, nó hỏi.

- Chị Oì, có đất đây rồi này. Chị muốn đổ ở đâu?

Chi Quyên dụi dàng nói.

- Được rồi, em để ở đây. Túy Vy này, hình như ban nãy có một ông bác nào đó đã đến đây phải không?

- Vâng, chị còn nói chuyện lâu lắm với ông ấy nữa?

à! Vậy thì là thật rồi... Có nghĩa là ta đã không nằm mơ... Ông Yên đã thật sự đến đây... Chi Quyên thấy tim đập mạnh. Nàng bối rối cởi chiếc khăn cột tóc ra. Phải vào nhà chải tóc lại, thay áo, đánh tí son môi. Từ ngày đến đây tới giờ... Chi Quyên đã bỏ quên thói trang điểm, vì vậy nên Chi Quyên hơi lúng túng. Chi Quyên nghe tiếng Túy Vy từ ngoài vọng vào.

- Chị Oí, em đưa con Bông ra bờ sông chơi nhé?

- Ờ!

Chi Quyên trả lời một cách máy móc, rồi ngồi bần thần ra đó... mặc cho thời gian trôi qua Chỉ có tiếng tim đập. Tiếng tim như gọi Dương Phẩm! Dương Phẩm! Dương Phẩm.

ông âu Vân Yên đã đến Đài Trung, tìm được Phẩm. Chiếc xe với tốc độ nhanh quay về con đường đất đỏ. Dừng xe ở đầu đường, ông nói với Phẩm.

- Con đi một mình vào đấy. Cha cũng không ở lại đây đâu. Tối nay cha sẽ ngụ tại khách sạn Đài Trung. Rồi ngày mai con gặp cha, mình sẽ nói chuyện sau nhé?

Phẩm vừa thở vừa nói.

- Nhưng mà... cha không đùa đấy chứ?

ông Yên nói với một xúc động.

- Cha đùa với con làm gì chứ? Con đi vào, đến lúc nghe mùi hoa, quẹo mặt, qua khỏi lũy tre là đến.

Phẩm chựng lại một chút rồi ôm chầm lấy cha. Lâu lắm rồi từ khi lên sáu đến giờ, Phẩm mới có cái cử chỉ âu yếm như vậy với cha.

Phẩm nhảy xuống xe. Chạy nhanh vào con đường đất đỏ. Ông Yên nhìn theo thở dài rồi mới ra lệnh cho ông Lưu nổ máy.

Phẩm bước vào rừng trúc, thoang thoảng hương hoa. Trái tim hồi hộp.

Chi Quyên ở đâu? Có thật là đang ở trong đấy không? Phẩm bước đến vườn hoa và chợt chững lại.

Trước mặt Phẩm, Chi Quyên đang ngồi giữa rừng hoa. Những đóa hoa hồng, hoa nhài, cúc lựu, phù dung. Mái tóc dài buông xõa. Chiếc áo trắng. Giống như chiếc áo ngày đầu Phẩm đã gặp. Đầu nhìn xuống. Ồ! Chi Quyên! Chi Quyên của ta!

Phẩm hồi hộp bước tới, đứng trước mặt, nhưng Chi Quyên vẫn không ngẩng lên. Chi Quyên đang chờ gì? Phẩm đặt tay lên mái tóc người yêu vuốt nhẹ.

- Chi Quyên, em nhìn lên xem nào?

Chi Quyên vẫn không ngước lên. Nàng sợ: Phải chăng đây chỉ là một cơn mộng. Nhìn lên mọi cái rồi sẽ biến mất. Nhưng giọng nói? Đúng là giọng nói của chàng rồi. Chi Quyên chợt thấy mắt nhạt nhòa, nàng cố kèm lấy tiếng nấc.

- Chi Quyên hãy ngước lên đi em!

- Không.

- Tại sao vậy?

- Bởi vì... em bây giờ xấu lắm.

Phẩm nghe vậy quỳ xuống. Chàng nâng cằm nàng lên. Qua làn nước mắt, chàng đã trong thấy cái vẻ then thùng bối rối.

- Em đừng lo, em dù gì cũng không xấu hơn anh. Anh thấy em đẹp vô cùng.

Phẩm không chờ đợi được, chàng ôm chầm Chi Quyên hôn lên mắt lên môi nàng. Gió đang ngổi ca, chim đang hót mừng, ong bướm thì nhau múa... Cả mùa thu như nằm trong tay hai người và cả hai đều không muốn buông ra.

Phẩm hôn lên những giọt nước mắt của Chi Quyên nói.

- Hư! cô bé tàn nhẫn! Tại sao cô lại không đoái hoài đến những lời nhắn tin của anh vậy.

- Đừng có vu oan cho người tạ Anh mới là người tàn nhẫn hơn.

Phẩm lập tức hôn lên môi Chi Quyên để chặn lại.

- Thôi đừng trách nhau nữa. Anh nhận hết lỗi đấy.

Phẩm buông Chi Quyên ra, nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Chi Quyên, anh có điều này muốn hỏi em.

- Điều chi?

- Em trồng nhiều hoa thế này. Vậy em hẳn có kinh nghiệm trồng cây chứ? Anh có một chậu hoa tía tô Vậy mà không hiểu tại sao ngày ngày cũng tưới nước, cũng chăm sóc mà nó cứ héo ử rũ.

- Anh chỉ tưới nước không làm sao đủ.

- Vậy thì phải làm sao?

Chi Quyên nói.

- Nó còn cần tình yêu. Đâu anh đem ra xem, chúng ta sẽ cùng chăm

sóc nó.

Phẩm nhìn Chi Quyên rồi cúi xuống thêm một nụ hôn. Ngay lúc đó có tiếng hát ở xa xa, rồi tiếng chân và tiếng nói của Túy Vy.

- Bông này, Bông này! Đuổi theo đi! Ta thắng mi rồi đấy. Thắng rồi nhé.

Túy Vy chợt đứng sững lại trước hai người. Phẩm buông Chi Quyên ra. Túy Vy bỗng hỏi.

- Ồ, anh Phẩm! Sao anh làm chị Quyên khóc nữa vậy?

Chi Quyên nghe nói giật mình, vội nhếch môi, giả bộ cười lớn.

- Đâu có chị cười đây này! Túy Vy, em xe đây chị cười chứ nào có khóc đâu?

Túy Vy nhìn Chi Quyên rồi nhìn Phẩm, chợt nói.

- Chị có cười hay khóc gì cũng được. Em biết rồi, từ đây về sau em sẽ không đánh ai nữa hết. Có anh Phẩm ở đây, ngày mai ta có thể đi tìm củ năng rồi, chị thấy có đúng không?

Phẩm nói.

- Đúng đấy Túy Vy. Cả ba chúng ta sẽ đi đào củ năng.

- Sẽ vui như những ngày cũ.

Phẩm đáp.

- Còn vui hơn nữa. Bởi vì không có sự hiểu lầm, không còn có những đe dọa và cả... sự ngăn cách nữa.

Túy Vy thích thú, cười toét miệng. Nó dẫn chó Bông chạy ra ngoài.

Vừa đi vừa hát, Chi Quyên xiết chặt tay Phầm lắng nghe. Tiếng hát Túy Vy thật rõ, thật trọn vẹn.

Có nhớ chẳng mùa thu năm ấy

Ta cùng bên nhau

Em và những chiếc lá đỏ trong tay

Anh ngắt thêm một đoá loa kèn

Gió núi qua hàng cây

Có non rập mình đưa đón

Ta chỉ nhìn nhau

Mà mùa thu đã ở trong tay mình

Anh đã nhìn em với nụ cười thoảng nhe.

Em chỉ yên lặng đợi chờ

Anh hát một bản nhạc mùa thu

Để diễn đạt những điều mơ ước

Những mơ ước mà em đã biết từ lâu

Tình yêu không phải dùng ngôn ngữ

Mà chỉ nhìn nhau

Mọi thứ đã hiểu nhau rồi

Họ ngồi bên nhau, tay trong tay, lắng nghe nhịp tim cùng nhịp. Mọi chuyện không vui đã qua rồi. Sắp tới sẽ là những ngày hạnh phúc.